

Lagrådsremiss

Kompletterande bestämmelser till vissa delar av avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 15 april 2021

Mikael Damberg

Ulf Wallentheim
(Justitiedepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I lagrådsremissen lämnas förslag till kompletterande bestämmelser till vissa delar av avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan. Genom avtalet införs bl.a. bestämmelser om det straffrättsliga samarbetet mellan parterna. Det rör sig om överlämnande av misstänkta eller dömda personer, ömse-sidig rättslig hjälp i brottmål och frysning och förverkande av egendom.

I lagrådsremissen föreslås en ny lag med kompletterande bestämmelser till avtalet som möjliggör att avtalet kan tillämpas fullt ut i Sverige. Den nya lagen innehåller kompletterande bestämmelser när Sverige begär bistånd av eller lämnar bistånd till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland. Den nya lagen medför vissa följdändringar i andra lagar.

Förslagen föreslås träda i kraft den 15 juli 2021.

Innehållsförteckning

1	Beslut	5
2	Lagtext	6
2.1	Förslag till lag med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket	6
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning för brott	11
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.....	12
2.4	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål	14
3	Ärendet och dess beredning	15
4	Avtalet om handel och samarbete mellan EU och Förenade kungariket	15
4.1	Bakgrunden till avtalet om handel och samarbete mellan EU och Förenade kungariket	15
4.2	Kort om innehållet i avtalet i relevanta delar	16
4.2.1	Överlämnande av dömda eller misstänkta personer	16
4.2.2	Ömsesidig rättslig hjälp	17
4.2.3	Frysning och förverkande.....	17
5	En ny lag ska komplettera avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket.....	19
5.1	Kompletterande nationella bestämmelser behövs	19
5.2	Utformningen av den nya föreslagna lagen	22
5.3	Termer och uttryck	23
6	Överlämnande av misstänkta eller dömda personer.....	24
6.1	Syfte och tillämpningsområde	24
6.2	Behöriga myndigheter	26
6.3	Avtalets vägran grunder och andra hinder mot överlämnande	27
6.4	Garantier för eller andra villkor vid ett överlämnande	32
6.5	Arresteringsorderns form och innehåll, det inledande förfarandet, utredningen samt den eftersöktes rättigheter	33
6.6	Samtycke till överlämnande	36
6.7	Användande av tvångsmedel.....	38
6.8	Beslutsförfarandet vid överlämnande och åtgärder i avvaktan på beslut	39
6.9	Verkställigheten av ett beslut om överlämnande och avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande staten	42
6.10	Transporter i eller genom Sverige	44

6.11	Utvidgat överlämnande, vidareöverlämnande och vidareutlämning	45
6.12	Kostnader och slutbestämmelser	47
6.13	Överförande av verkställighet av en frihetsberövande påföljd till Sverige	47
7	Ömsesidig rättslig hjälp.....	49
8	Frysning och förverkande	51
8.1	Syfte och definitioner	52
8.2	Skyldighet att lämna bistånd och provisoriska åtgärder.....	53
8.3	Centralmyndighet och kommunikation	55
8.4	Verkställighet av ett beslut om förverkande i Förenade kungariket	56
8.4.1	Beslutande myndighet och översändande av ansökan	56
8.4.2	Verkställighet i båda stater	57
8.4.3	Omvandling och andra åtgärder.....	57
8.5	Verkställighet av ett beslut om förverkande i Sverige.....	58
8.5.1	Överlämnande av en inkommen ansökan	58
8.5.2	Skyldigheten att förverka egendom	59
8.5.3	Förfaranderegler	60
8.5.4	Förfogande över förverkad egendom.....	63
8.6	Skäl för att vägra eller skjuta upp verkställighet	64
8.7	Ansökans utformning och innehåll, skyldighet att ange skäl och lämna information samt användningsbegränsningar och sekretess	65
8.8	Delgivning, erkännande av utländska beslut samt kostnader, skadestånd och rättsmedel.....	67
9	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	68
10	Konsekvenser	68
11	Författningskommentar	69
11.1	Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket.....	69
11.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning av brott	85
11.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.....	85
11.4	Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål	86
Bilaga 1	Avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket i relevanta delar	87
Bilaga 2	Sammanfattning av promemorian	156
Bilaga 3	Promemorians lagförslag	157
Bilaga 4	Förteckning över remissinstanserna	166

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete enligt avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket,

2. lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning för brott,

3. lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom,

4. lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar vissa delar av avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan, i denna lag kallat avtalet.

De delar av avtalet som kompletteras är del 3 om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete, avdelning VII om överlämnande och avdelning XI om frysning och förverkande.

2 § Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i avtalet.

2 kap. Överlämnande av misstänkta eller dömda personer till Sverige

Utfärdande rättslig myndighet

1 § Åklagare är behörig att i Sverige utfärda en arresteringsorder för lagföring eller för verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

Återförande av en person som har överlämnats till Sverige

2 § Vid återförande av en person som har överlämnats till Sverige på villkor att han eller hon återförs till Förenade kungariket, tillämpas 8 kap. 1 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Transport i Sverige

3 § Vid transport i Sverige av den som överlämnats hit tillämpas 8 kap. 3 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

3 kap. Överlämnande av misstänkta eller dömda personer från Sverige

Verkställande rättsliga myndigheter

1 § Åklagare och allmän domstol är behöriga att verkställa en arresteringsorder som är utfärdad i Förenade kungariket.

Hinder mot överlämnande

2 § En svensk medborgare får inte överlämnas.

3 § Ett överlämnande får vägras om den gärning som arresteringsordern avser är ett politiskt brott.

Ett överlämnande får dock inte vägras om den gärning som arresteringsordern avser omfattas av artikel LAW.SURR.82.2 i avtalet.

4 § I frågor om hinder mot överlämnande tillämpas 2 kap. 3 § 1 och 5 och 4 § 3 lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

5 § Överlämnande får inte beviljas

1. om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt artikel LAW.SURR.84 b i avtalet krävs för att överlämnande ska få beviljas, eller

2. om den eftersökte enligt artikel LAW.SURR.94 i avtalet ska överlämnas eller utlämnas till en annan stat eller överlämnas till Internationella brottmålsdomstolen.

Förfarandet vid överlämnande

6 § Under det inledande förfarandet om överlämnande och under utredningen tillämpas följande bestämmelser i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder:

– 4 kap. 1 § andra stycket,

– 4 kap. 2 § andra stycket i den omfattning det rör en efterlysning i ett annat system för eftersökning av personer än Schengens informationssystem, och

– 4 kap. 3 § första stycket.

Vid utredningen tillämpas bestämmelserna om förundersökning i brottmål, om inte annat anges i avtalet eller i denna lag.

Åklagaren inhämtar de kompletteringar som behövs med stöd av artikel LAW.SURR.93.2 i avtalet.

7 § I frågor om offentlig försvarare för den eftersökte tillämpas 4 kap. 8 § och 5 kap. 8 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

8 § I frågor om samtycke och medgivande tillämpas 4 kap. 9 § utom första stycket sista meningen lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

9 § Vid prövningen av frågan om överlämnande tillämpas 5 kap. 1 §, 2 § utom första stycket andra meningen, 4 § första och andra styckena, 5 § och 9 § utom första stycket första meningen lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Om garantier som avses i artikel LAW.SURR.84 b i avtalet har lämnats av den utfärdande myndigheten, ska rätten i beslutet om överlämnande ange att det är ett villkor för överlämnande att garantierna kommer att uppfyllas.

Ett beslut om att inte bevilja ett överlämnande enligt artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet får inte överklagas.

Tvångsmedel

10 § I frågor om gripande, anhållande och häktning samt reseförbud och anmälningsskyldighet tillämpas bestämmelserna i 4 kap. 5 och 6 §§, 5 kap. 7 § och 6 kap. 3 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

11 § I frågor om beslag och husrannsakan tillämpas bestämmelserna i 4 kap. 7 § och 5 kap. 6 § andra stycket lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Verkställighet av beslut om överlämnande

12 § Rätten kan i samband med ett beslut om att den eftersökte ska överlämnas, bestämma att

- verkställigheten ska skjutas upp med stöd av artikel LAW.SURR.101.4 eller artikel LAW.SURR.102.1 i avtalet, eller
- den eftersökte tillfälligt ska överlämnas enligt artikel LAW.SURR.102.2 i avtalet.

Efter att rätten har beslutat om överlämnande kan åklagaren bestämma att verkställigheten ska skjutas upp med stöd av artikel LAW.SURR.101.3 eller artikel LAW.SURR.101.4 i avtalet.

13 § Vid verkställighet av ett beslut om överlämnande tillämpas 6 kap. 4 och 5 §§ lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Överförande av verkställighet av en frihetsberövande påföljd till Sverige

14 § Verkställigheten av en frihetsberövande påföljd ska överföras till Sverige enligt bestämmelserna i 2 § andra stycket lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom om

- rätten med stöd av artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet vägrat överlämna den eftersökte, eller
- någon har överlämnats från Sverige på villkor att han eller hon ska återföras hit enligt artikel LAW.SURR.84 b i avtalet.

Vid ett sådant överförande av verkställigheten till Sverige ska bestämmelserna i 25 a § första och andra styckena och 25 b § lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom dock inte tillämpas. Vid tillämpning av 25 c § i den lagen krävs inte någon begäran

från behörig myndighet i Förenade kungariket för att tvångsmedel ska få användas.

När rätten med stöd av artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet vägrat överlämna den eftersökte, ska ett beslut om att överföra verkställigheten av den frihetsberövande påföljden inte meddelas om Förenade kungariket motsätter sig att verkställigheten överförs.

Utvidgat överlämnande, vidareöverlämnande och vidareutlämning.

15 § Bestämmelserna i 1–3, 6, 7 och 9 §§ tillämpas i frågor om tillstånd till utvidgat överlämnande enligt artikel LAW.SURR.105.4 eller till vidareöverlämnande enligt artikel LAW.SURR.106.3 i avtalet.

Ett tillstånd till vidareöverlämnande enligt artikel LAW.SURR.106.3 i avtalet ska även omfatta ett överlämnande eller utlämning från Förenade kungariket till Island eller Norge.

16 § Vid tillstånd till vidareutlämning enligt artikel LAW.SURR.106.5 i avtalet tillämpas 6 kap. 9 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Tillstånd till transport genom Sverige

17 § Vid en begäran om tillstånd till transport genom Sverige tillämpas 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

4 kap. Verkställighet av beslut om förverkande

Centralmyndighet

1 § Regeringskansliet är centralmyndighet för samarbetet om verkställighet av beslut om förverkande enligt avdelning XI i avtalet.

Verkställighet i Förenade kungariket

2 § Kronofogdemyndigheten prövar om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande ska begäras i Förenade kungariket.

En framställning om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande överlämnas av Kronofogdemyndigheten till Regeringskansliet.

3 § Om en framställning om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande har överlämnats till Förenade kungariket och Kronofogdemyndigheten även verkställer beslutet i Sverige, ska myndigheten bevaka att det sammanlagda värdet av det som verkställs inte överstiger det belopp som anges i beslutet.

4 § Kronofogdemyndigheten får inte samtycka till att ett svenskt beslut om förverkande verkställs i Förenade kungariket genom omvandling enligt artikel LAW.CONFISC.10.4 eller genom åtgärder enligt artikel LAW.CONFISC.14 i avtalet.

Verkställighet i Sverige

5 § Regeringskansliet ska överlämna en ansökan från Förenade kungariket om verkställighet av ett beslut om förverkande till åklagaren för vidare handläggning.

6 § Vid prövning av en ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande och verkställighet av beslutet gäller i tillämpliga delar 4 § tredje stycket, 9 §, 11 § första stycket, 15 §, 16 § utom andra stycket andra meningen, 24 § första och andra styckena och 35, 38 och 39 §§ lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

7 § I frågor om förfogande över förverkad egendom tillämpas 36 § första stycket lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Kronofogdemyndigheten meddelar beslut om fördelningen av inlutna medel i enlighet med artikel LAW.CONFISC.12.3 i avtalet.

Denna lag träder i kraft den 15 juli 2021.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning för brott

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1957:668) om utlämning för brott ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Den som i en annan stat är misstänkt, tilltalad eller dömd för där straffbelagd gärning och uppehåller sig här i riket får efter beslut av regeringen utlämnas till den staten i enlighet med bestämmelserna i denna lag.

Lagen gäller inte om lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder eller lagen (2011:1165) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder är tillämplig i förhållande till den andra staten.

Denna lag gäller inte om någon av följande författningar är tillämplig:

1. lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder,

2. lagen (2011:1165) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder, eller

3. lagen (2021:000) med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete enligt avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket.

Denna lag gäller inte heller om avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan är tillämpligt.

Denna lag träder i kraft den 15 juli 2021.

¹ Senaste lydelse 2011:1166 (jfr 2012:573).

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Om det påkallas av en överenskommelse som Sverige ingått med främmande stat får regeringen förordna, att frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande som i den främmande staten dömts ut eller beslutats efter rättegång i brottmål, eller böter eller förverkande som i den staten ålagts eller beslutats av en annan myndighet än domstol, får verkställas i Sverige enligt denna lag.

I samband med förordnande enligt första stycket får regeringen, om det påkallas eller annars föranleds av överenskommelsen, förordna att verkställighet av frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande, som dömts ut eller beslutats genom dom meddelad av svensk domstol eller ålagts någon av en annan svensk myndighet genom godkänt strafföreläggande eller godkänt föreläggande av ordningsbot, får anförtros åt en myndighet i den främmande staten. Detta gäller dock inte verkställighet av något annat beslut om överlämnande till särskild vård än överlämnande till rättspsykiatrisk vård.

I lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen finns bestämmelser om verkställighet av bötesstraff i vissa fall.

Bestämmelser om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande i vissa fall finns i

1. lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande i vissa fall,

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande, *och*

3. lagen (2020:968) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande.

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande,

3. lagen (2020:968) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande,

4. *avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade konungariket*

*Storbritannien och Nordirland, å
andra sidan, och*

*5. lagen (2021:000) med
kompletterande bestämmelser om
straffrättsligt samarbete enligt
avtalet mellan Europeiska unionen
och Förenade kungariket.*

Denna lag träder i kraft den 15 juli 2021.

2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

Härigenom föreskrivs att det i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål ska införas en ny paragraf, 1 kap. 9 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

9 §

Det finns kompletterande bestämmelser till denna lag i avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan.

Denna lag träder i kraft den 15 juli 2021.

3 Ärendet och dess beredning

Sedan Europeiska unionen (EU) och Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland (Förenade kungariket) träffat ett avtal om Förenade kungarikets utträde ur EU (utträdesavtalet) lämnade Förenade kungariket EU den 1 februari 2020. Under den övergångsperiod som enligt utträdesavtalet har gällt fram till den 31 december 2020 för bl.a. brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete fortsatte Förenade kungariket att tillämpa det EU-rättsliga regelverket i dessa delar.

Från och med den 1 januari 2021 började avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan av den 30 december 2020 (avtalet) att tillämpas provisoriskt. Avtalet är publicerat i Europeiska unionens officiella tidning (EUT L 444, 32.12.2020, s. 14) och för denna lagrådsremiss relevanta delar av avtalet finns i svensk lydelse i *bilaga 1*. Avtalet är avsett att träda i kraft den 30 april 2021.

Del 3 i avtalet om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete är direkt tillämplig i staterna. Med anledning av avtalets bestämmelser i den delen har promemorian Kompletterande bestämmelser till vissa delar av avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket utarbetats inom Regeringskansliet (Justitiedepartementet). I promemorian övervägs behovet av nationell lagstiftning till följd av avdelning VII, VIII och XI i avtalets del 3. En sammanfattning av promemorian och dess lagförslag finns i *bilagorna 2* och *3*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. Remissvaren finns tillgängliga i Regeringskansliet (Ju2021/00697).

I denna lagrådsremiss behandlar regeringen promemorians lagförslag. Promemorian innehåller även bedömningar i ett antal frågor vilka i vissa delar berörs mer kortfattat i lagrådsremissen. Vidare innehåller promemorian överväganden om vilka underrättelser som ska göras eller återtas enligt avtalet. Dessa överväganden berörs, med några undantag, inte i lagrådsremissen. Underrättelserna finns publicerade i Europeiska unionens officiella tidning (EUT C 117 I, 6.4.2021, s. 1).

4 Avtalet om handel och samarbete mellan EU och Förenade kungariket

4.1 Bakgrunden till avtalet om handel och samarbete mellan EU och Förenade kungariket

Efter folkomröstningen sommaren 2016 ansökte Förenade kungariket i mars 2017 om utträde ur EU. Utträdet skedde den 1 februari 2020. Från

det datumet fram till och med den 31 december 2020 gällde enligt avtalet om Förenade kungarikets utträde ur EU (utträdesavtalet) en s.k. övergångsperiod bl.a. om det straffrättsliga samarbetet, vilket bl.a. innebar att Förenade kungariket tillämpade i huvudsak det EU-rättsliga regelverket för dessa samarbetsområden.

Under den tid som övergångsperioden enligt utträdesavtalet har gällt har EU och Förenade kungariket fört förhandlingar om parternas framtida relationer i en mängd olika frågor. På julafton 2020 kom parterna överens om ett avtal: Avtal om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan av den 30 december 2020 (EUT L 444, 31.12.2020, s. 14), fortsättningsvis kallat avtalet. Avtalet började tillämpas provisoriskt den 1 januari 2021. Den version av avtalet som publicerats i EUT är inte den slutliga eftersom språklig och rättslig granskning fortfarande pågår.

4.2 Kort om innehållet i avtalet i relevanta delar

Avtalet reglerar vad som ska gälla mellan unionen och dess medlemsstater och Förenade kungariket i en mängd olika frågor. De delar av avtalet som berörs i denna lagrådsremiss är del 3 om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete, avdelning VII om överlämnande, avdelning VIII om ömsesidig rättslig hjälp och avdelning XI om frysning och förverkande. Utgångspunkten är att del 3 i avtalet är direkt tillämplig.

4.2.1 Överlämnande av dömda eller misstänkta personer

Avdelning VII rör överlämnande av misstänkta eller dömda personer (artiklarna LAW.SURR.76–LAW.SURR.112). Det system som inrättas genom bestämmelserna i denna avdelning liknar i stora delar rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (arresteringsorderrambeslutet) som tillämpas mellan medlemsstaterna, inklusive Förenade kungariket före den 1 januari 2021. Hänvisningar till artiklar nedan avser avdelning VII (LAW.SURR).

I artiklarna 76–79 finns inledande bestämmelser om målsättningen med avdelning VII, principen om proportionalitet, definitioner och tillämpningsområdet. En stat kan vägra eller kräva garantier för ett överlämnande enligt en arresteringsorder med stöd av artiklarna 80–84. En möjlighet att utse en centralmyndighet följer av artikel 85. Bestämmelserna i artiklarna 86–88 rör arresteringsorderns form, innehåll och översändande. Den eftersöktes rättigheter i samband med ett gripande, bestämmelser om fortsatt frihetsberövande och möjligheterna för den eftersökta att samtycka till ett överlämnande regleras i artiklarna 89–92. I artiklarna 93–100 regleras närmare om förutsättningarna för och åtgärder inför och i samband med ett beslut om överlämnande. Det kan röra sig om behov av att inhämta kompletteringar, hur konkurrerande framställningar hanteras, tidsfrister och åtgärder i avvaktan på beslut samt underrättelse om beslutet.

Vidare finns regler om upphävande av immunitet och privilegier samt hur en stat ska hantera andra internationella förpliktelser. Bestämmelser om tidsfrister för verkställighet av ett beslut om överlämnande, skäl för att skjuta upp en verkställighet och transitering finns i artiklarna 101–103. Enligt artikel 104 ska den tid den eftersökte varit frihetsberövad i den verkställande staten avräknas från det straff som eventuellt döms ut i den utfärdande staten. Artiklarna 105 och 106 innehåller bestämmelser om utvidgat överlämnande och vidareöverlämnande eller vidareutlämning. Överlämnande av beslagtagna egendom regleras i artikel 107 och fördelning av kostnader i artikel 108. Slutbestämmelser finns i artiklarna 109–112, bl.a. om relationen till andra internationella överenskommelser, t.ex. att avdelning VII ersätter motsvarande regler om utlämning i Europeisk utlämningskonvention av den 13 december 1957 (SÖ 1959:65) och dess tilläggsprotokoll, och om vad som gäller för pågående ärenden.

4.2.2 Ömsesidig rättslig hjälp

I avdelning VIII finns bestämmelser om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål (artiklarna LAW.MUTAS.113–LAW.MUTAS.122). I den inledande bestämmelsen (artikel 113) anges att avdelning VIII, till skillnad från avdelning VII, syftar till att komplettera de regler om ömsesidig rättslig hjälp som återfinns i Europeisk konvention om inbördes rättshjälp i brottmål av den 20 april 1959 (SÖ 1968:15, 1959 års konvention om rättslig hjälp) och dess två tilläggsprotokoll (SÖ 1979:12 och SÖ 2014:6). Flertalet av de kompletterande bestämmelserna i denna avdelning har som förebild vissa artiklar i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området (EUT L 130, 1.5.2014, s. 1; direktivet om en europeisk utredningsorder). Hänvisningar till artiklar nedan avser avdelning VIII (LAW.MUTAS).

Staterna ska definiera behöriga myndigheter för samarbetet (artikel 114). Vidare ska ett standardformulär utarbetas för att användas vid ansökningar (artikel 115). I artikel 116 anges vissa villkor som måste vara uppfyllda innan en ansökan om rättslig hjälp sänds över. Med stöd av artikel 117 kan en behörig myndighet i den anmodade staten vidta en annan utredningsåtgärd än den som avses i ansökan. Viss informationsplikt åläggs den behöriga myndigheten i den anmodade staten enligt artikel 118. En kompletterande vägransgrund om förbud mot dubbelbestraffning (principen *ne bis in idem*) införs i artikel 119. Artikel 120 innehåller bestämmelser om tidsfrister. Slutligen finns bestämmelser om ytterligare möjligheter till att översända ansökningar (artikel 121) och om gemensamma utredningsgrupper (artikel 122).

4.2.3 Frysning och förverkande

Avdelning XI innehåller bestämmelser som rör samarbetet kring dels frysning av egendom och tillgångar i syfte att säkerställa en framtida verkställighet av ett beslut om förverkande, dels verkställighet av ett laga-kraftvunnet beslut om förverkande (artiklarna LAW.CONFISC.1–LAW.CONFISC.34). Bestämmelserna i denna avdelning syftar till att

ersätta bestämmelserna i Europarådets konvention om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott av den 8 november 1990 (SÖ 1996:19, 1990 års förverkandekonvention) och Europarådets konvention om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott och om finansiering av terrorism av den 16 maj 2005 (SÖ 2014:11, 2005 års förverkandekonvention) vad avser det kapitel i respektive konvention som rör internationellt samarbete. Emellertid har bestämmelserna i avdelning XI som förebild motsvarande artiklar i sistnämnda konvention (artiklarna 15–45), men med vissa skillnader. Hänvisningar till artiklar nedan avser avdelning XI (LAW.CONFISC).

I artikel 1 finns bestämmelser om mål och principer för samarbetet och i artikel 2 definitioner. Artiklarna 3–9 innehåller regler om samarbetet som syftar dels till att efterforska och hitta egendom som kan bli föremål för förverkande (t.ex. genom att inhämta information från banker och andra finansiella institut), dels till att säkerställa att egendom och tillgångar inte går förlorade inför en framtida verkställighet av ett beslut om förverkande. Bestämmelserna i artiklarna 10–14 rör samarbetet kring verkställighet av lagakraftvunna beslut om förverkande, bl.a. omfattningen av den anmodade statens skyldighet att verkställa sådana beslut, fördelningen av förverkad egendom och alternativa åtgärder.

I artikel 15 finns ett flertal vägransgrunder angivna. Vidare finns bestämmelser om samråd (artikel 16), om uppskjutande av en verkställighet (artikel 17) och om delvis bifall eller bifall på vissa villkor (artikel 18).

Samarbete kring delgivning återfinns i artikel 19. Enligt artikel 20 ska den anmodade staten under vissa förutsättningar beakta beslut rörande tredje parts rättigheter.

Artiklarna 21 och 22 rör utseende av centralmyndigheter och kommunikationen mellan dessa, samt när rättsliga eller behöriga rättsliga myndigheter kan kommunicera direkt med varandra. Bestämmelser om ansökans form och innehåll, kompletteringar vid en bristande ansökan, språkkrav och hur en stat hanterar flera ansökningar som rör samma person eller egendom samt att legalisering inte ska användas finns i artiklarna 23–27. Enligt artikel 28 ska ett beslut i vissa fall motiveras. Artikel 29 ålägger den ansökande och den anmodade staten viss informationsplikt.

Bestämmelser om användningsbegränsningar och konfidentialitet finns i artiklarna 30 och 31. I artikel 32–34 finns regler om fördelning av kostnader, samråd när en drabbad person väcker talan om skadestånd och rättsmedel.

5 En ny lag ska komplettera avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket

5.1 Kompletterande nationella bestämmelser behövs

Regeringens förslag: Kompletterande bestämmelser till avtalet mellan EU och Förenade kungariket om det straffrättsliga samarbetet ska tas in i en särskild lag.

Vissa följdändringar ska göras i lagen om utlämning för brott, lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom och lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen. *Tullverket* påpekar att det inte framgår av promemorian om övriga delar i del 3 i avtalet som inte omfattas av lagförslaget kräver kompletterande nationell lagstiftning. Vidare efterfrågar *Attunda tingsrätt* ett förtydligande av de konstitutionella utgångspunkter som avtalet vilar på. *Integritetsskyddsmyndigheten* önskar en redogörelse för på vilken grund som personuppgifter kommer kunna överföras särskilt om de beslut om adekvat skyddsnivå som är under framtagande av EU-kommissionen inte skulle finnas på plats.

Skälen för regeringens förslag

Avtalet är direkt tillämpligt men kompletterande bestämmelser behövs

Mot bakgrund av vad *Attunda tingsrätt* framför kan det inledningsvis, beträffande avtalets konstitutionella utgångspunkter, noteras att avtalet mellan EU och Förenade kungariket är att anse som ett internationellt avtal i enlighet med avdelning V i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Avtalet har undertecknats med artikel 217 i EUF-fördraget som rättslig grund. Enligt artikeln kan unionen med ett tredje land, i detta fall Förenade kungariket, ingå avtal som innebär associering med ömsesidiga rättigheter och förpliktelser, gemensamt uppträdande och särskilda förfaranden. Avtalet utgör därmed EU-rätt och är en integrerad del av EU:s rättsordning (se EU-domstolens dom i mål C-266/16, *Western Sahara Campaign UK*, punkterna 45–46). EU har ett monistiskt synsätt och ingångna avtal är direkt tillämpliga, dvs. de ska tillämpas i hela EU utan att det förutsätter att enskilda medlemsstater ratificerar avtalet.

Del 3 i avtalet mellan EU och Förenade kungariket om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbetet (avdelningarna VII om överlämnande, VIII om ömsesidig rättslig hjälp och XI om frysning och förverkande) är med hänsyn till ovan direkt tillämplig i varje stat. Avtalet får inte införlivas i eller omvandlas till nationell rätt. Staterna får alltså inte utfärda

bestämmelser i sådana frågor som regleras i avtalet och den nationella lagstiftaren kan inte skriva egna förarbeten eller andra typer av förtydliganden av hur avtalet ska tillämpas. Detsamma gäller för hur begrepp i avtalet ska förstås. Hur avtalet ska tolkas och tillämpas är en fråga för de tillämpande myndigheterna och i förekommande fall domstolarna. I sista hand är det EU-domstolen, för medlemsstaternas räkning, som är den slutgiltiga uttolkaren av avtalet.

Som utgångspunkt får staterna inte heller införa några nationella bestämmelser för att komplettera avtalet inom dess tillämpningsområde. Vissa frågor kan dock överlämnas till staterna att själva reglera. Om sådant överlämnande sker, förutsätts staterna införa nationella regler, och staterna kan då också klargöra dessa reglers innebörd och tillämpning. Detta kan vidare påverka den nationella lagstiftarens behov av att i viss utsträckning göra bedömningar angående innebörden av avtalet. Staterna har också en skyldighet att se till att avtalet kan tillämpas i praktiken och få effektivt genomslag. Det förutsätts således att staterna inför vissa regler, bl.a. av verkställande karaktär.

Avtalets del 3 om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete, avdelningarna VII och XI, förutsätter i ett flertal avseenden att staterna inför kompletterande bestämmelser för att möjliggöra dess tillämpning. Detta främst mot bakgrund av att det i avtalet i förhållandevis stor utsträckning föreskrivs att olika frågor ska regleras av staternas nationella rätt (se t.ex. under avdelning VII, artiklarna 78 och 89–92 samt under avdelning XI, artiklarna 1.3, 11 och 14). Bland annat förutsätts att staterna inför regler om vilka myndigheter som är behöriga att agera enligt avtalet och om olika tvångsmedel. Avtalet förutsätter också att staterna har förfaranderegler som, utöver bestämmelserna i avtalet, skapar ett fungerande samarbete i praktiken. I det här lagstiftningsärendet behandlas, som *Tullverket* påpekar, inte alla avdelningar under del 3 i avtalet. Inom Regeringskansliet övervägs om det finns behov av kompletterande nationella bestämmelser i övriga delar.

Beträffande möjligheten att överföra personuppgifter inom ramen för samarbetet konstaterar regeringen att avtalet innehåller en klausul (artikel FINPROV.10A) som innebär att personuppgifter fortsatt kommer att kunna överföras från medlemsstater i EU till Storbritannien fram till den 30 juni 2021 utan att kraven på tredjelandsöverföring som finns i dataskyddsförordningen måste vara uppfyllda. EU-kommissionen har, som *Integritetsskyddsmyndigheten* nämner, inlett ett arbete med att ta fram ett beslut om att Förenade kungariket säkerställer en s.k. adekvat skyddsnivå för personuppgifter som överförs till Förenade kungariket. Mot bakgrund av de tidsramar som följer av avtalet i detta avseende utgår regeringen från att adekvansbesluten som möjliggör överförande av personuppgifter till Förenade kungariket kommer att fattas före den föreslagna lagens ikraftträdande.

Överlämnande av misstänkta eller dömda personer

Fram till och med den 31 december 2020 tillämpades mellan medlemsstaterna och Förenade kungariket, med stöd av utträdesavtalet, arresteringsorderrambeslutet. Det är i första hand lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder (europeiska

arresteringsorderlagen) som genomför rambeslutet i svensk rätt. Den lagen ska nu inte tillämpas gentemot Förenade kungariket. Andra regler finns i lagen (1957:668) om utlämning för brott (utlämningslagen) som genomför den europeiska utlämningskonventionen från 1957. Bestämmelserna i avdelning VII om överlämnande ska dock, i relationen mellan medlemsstaterna och Förenade kungariket, ersätta bestämmelserna i nämnda konvention och tillhörande tilläggsprotokoll (artikel LAW.SURR.109).

I stället skapas ett nytt system för överlämnande mellan medlemsstaterna och Förenade kungariket, som i flera avseenden motsvarar arresteringsorderrambeslutet, men med vissa principiella skillnader. De bestämmelser i lag som behövs för att komplettera avtalets bestämmelser i avdelning VII bör av det skälet och med hänsyn till artikel LAW.SURR.109 inte föras in genom ändringar i utlämningslagen. Inte heller bör kompletteringarna föras in i europeiska arresteringsorderlagen. Det främsta skälet till det är att den lagen tillämpas endast i förhållande till medlemsstater i EU. Ett annat skäl är att såväl den lagen som rambeslutet bygger på principen om ömsesidigt erkännande av varandras domar och beslut. Den principen följer inte av avtalet mellan EU och Förenade kungariket.

Mot denna bakgrund bör de kompletterande bestämmelser som behövs föras in i en ny lag. För att tydliggöra att utlämningslagens bestämmelser inte ska tillämpas när avtalet och den nya lagen är tillämplig, bör en bestämmelse om detta tas in i utlämningslagen (jfr 1 § andra stycket).

Ömsesidig rättslig hjälp i brottmål

Avdelning VIII om ömsesidig rättslig hjälp innehåller vissa regler som, till skillnad från bestämmelserna i avdelning VII, kompletterar existerande internationella överenskommelser rörande detta samarbete (se artikel LAW.MUTAS.113). I svensk rätt har dessa överenskommelser genomförts främst genom lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål (lagen om internationell rättslig hjälp). Denna lag kommer även fortsättningsvis att tillämpas gentemot Förenade kungariket, men med den skillnaden att vissa kompletterande och direkt tillämpliga bestämmelser återfinns i avdelning VIII. I avsnitt 7 görs bedömningen att inga kompletterande bestämmelser till avtalet i denna del behövs i lag. För att däremot göra det klart för tillämparen bör det i lagen om internationell rättslig hjälp upplysas om att kompletterande bestämmelser finns i avtalet.

Frysning och förverkande

I avdelning XI finns bestämmelser om frysning och förverkande. Samarbetet under denna avdelning kan lite förenklat delas upp i två delar. Den ena delen innebär att stater bistår varandra med att efterforska och identifiera egendom och tillgångar som kan utgöra brottsvinster för att därefter säkerställa dessa (dvs. frysning) inför en framtida verkställighet av ett beslut om förverkande. Den andra delen syftar till att staterna ska bistå med att verkställa beslut om förverkande som fått laga kraft.

Bestämmelserna i denna avdelning ersätter motsvarande regler om internationellt samarbete i 1990 års respektive 2005 års förverkandekonvention (se artikel LAW.CONFISC.1). Det kan emellertid noteras att

avtalets regler i avdelning XI överensstämmer i stora delar med motsvarande regler i 2005 års förverkandekonvention.

Reglerna om internationellt samarbete i de två aktuella konventionerna har genomförts genom dels lagen om internationell rättslig hjälp, dels lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom (internationella verkställighetslagen). Den förra lagen reglerar samarbetet kring efterforskning av egendom och tillgångar och säkerställandet av dessa för en framtida verkställighet av ett beslut om förverkande. Internationella verkställighetslagen reglerar verkställighet av beslut om förverkande som fått laga kraft. Vid genomförandet av 2005 års förverkandekonvention konstaterades att svensk rätt levde upp till konventionens bestämmelser om internationellt samarbete (prop. 2013/14:121 s. 98 f.) och några ändringar i nämnda lagar föreslogs inte.

Som framgår i inledningen av detta avsnitt är bestämmelserna i avtalet direkt tillämpliga, men förutsätter att staterna har ett regelverk för att t.ex. besluta om verkställighet av ett beslut om förverkande (se LAW.CONFISC.11). Mot bakgrund av att avtalet endast gäller gentemot Förenade kungariket bör kompletterande bestämmelser inte föras in i lagen om internationell rättslig hjälp eller internationella verkställighetslagen. I stället bör sådana bestämmelser föras in i en ny lag. Den upplysningsbestämmelse som föreslås ovan i lagen om internationell rättslig hjälp kommer även omfatta denna del av samarbetet. En motsvarande upplysningsbestämmelse bör tas in i internationella verkställighetslagen, men som även bör hänvisa till den nya lagen.

Sammanfattning

Kompletterande bestämmelser behövs till avdelning VII och XI. För närmare överväganden om vilka kompletterande bestämmelser som är nödvändiga för att samarbetet ska fungera och utformningen av dessa hänvisas till avsnitt 6 och 8.

5.2 Utformningen av den nya föreslagna lagen

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i den nya föreslagna lagen bör i möjligaste mån hänvisa till motsvarande regler i andra gällande lagar.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen. *Attunda tingsrätt* anser dock att det bör övervägas om lagtexten inte skulle bli mer lättillgänglig om det i större utsträckning hänvisas till den europeiska arresteringsorderlagen och i den nya lagen anges vilka delar som inte ska tillämpas. Vidare framhåller tingsrätten liksom *Uppsala universitet (juridiska fakultetsnämnden)* vikten av att lagen träder i kraft så snart som möjligt då viss rättsosäkerhet kommer råda för samarbetet fram till dess.

Skälen för regeringens bedömning: Medlemsstaterna fick ta del av den slutliga avtalstexten den 25 december 2020, dvs. en vecka innan

avtalet började tillämpas provisoriskt den 1 januari 2021. Några möjligheter att då påverka innehållet i texten fanns inte.

Förvisso ska Sverige som andra medlemsstater tillämpa avtalets bestämmelser direkt, men som konstateras i avsnitt 5.1 förutsätter avtalet att Sverige har regler, bl.a. om förfarandet, för att kunna samarbeta med Förenade kungariket. Flera av dessa regler förutsätter lagform. Några sådana regler finns ännu inte på plats.

Fram till dess kompletterande bestämmelser trätt i kraft kommer en viss rättsosäkerhet råda kring samarbetet enligt bestämmelserna i avdelning VII, VIII och XI. Nya regler behöver därför träda i kraft så snart det är möjligt, vilket några remissinstanser framhåller.

Mot denna bakgrund bör bestämmelserna i den nya lagen i möjligaste mån hänvisa till bestämmelser som återfinns i andra lagar som reglerar motsvarande samarbete. Detta motiveras också av att de bestämmelser som den nya lagen hänvisar till är sådana som de relevanta myndigheterna redan har tillämpat och är bekanta med. Detta gäller särskilt samarbetet enligt avdelning VII om överlämnande, vars bestämmelser i stor utsträckning motsvarar dem som finns i arresteringsorderrambeslutet, som har genomförts genom europeiska arresteringsorderlagen. Trots den stora likheten mellan bestämmelserna anser regeringen inte att en sådan generell hänvisning till europeiska arresteringsorderlagen som *Attunda tingsrätt* föreslår bör göras. Hänvisningarna bör i stället i enlighet med promemorians förslag, vara utformade så precist som möjligt, vilket flertalet av remissinstanserna inte invänder mot.

5.3 Termer och uttryck

Regeringens förslag: Termer och uttryck i den nya lagen ska ha samma betydelse som i avtalet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: I artikel LAW.SURR.78 och artikel LAW.CONFISC.2 finns ett antal definitioner av centrala begrepp, bl.a. om vad som avses med en arresteringsorder och rättsliga myndigheter samt med beslut om frysning och beslut om förverkande. Som redogörs för i avsnitt 5.1 är det inte möjligt att i svensk rätt ange hur begrepp i avtalet ska förstås. Eftersom den nya lagens syfte är att komplettera avtalet får termer och begrepp i lagen inte ges en annan innebörd än den som gäller enligt avtalet.

Det kan dock noteras att de begrepp som definieras i nämnda artiklar har vissa likheter med hur motsvarande begrepp definieras i arresteringsorderrambeslutet respektive 1990 års och 2005 års förverkandekonvention. Även om de kan ge en viss vägledning i fråga om hur begreppen i avtalet ska tolkas, är det dock EU-domstolen som är den yttersta uttolkaren av avtalet och av de termer och uttryck som används.

I andra lagar som kompletterar en EU-rättsakt som är direkt tillämplig har det införts förtydligande bestämmelser om att de termer och uttryck som används i lagen ska ha samma betydelse som i den aktuella EU-rättsakten, se t.ex. 1 kap. 2 § lagen (2020:968) om kompletterande

bestämmelser till EU:s förordning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande. En motsvarande upplysningsbestämmelse bör tas in i den nya lagen. Detta särskilt mot bakgrund av att flera begrepp som används i lagen inte har en vedertagen definition i svensk rätt (t.ex. arresteringsorder) samt att definitionen av ett begrepp i avtalet kan skilja sig från hur begreppet definieras enligt svensk rätt (t.ex. beslut om förverkande).

6 Överlämnande av misstänkta eller dömda personer

Del 3 om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete innehåller i avdelning VII bestämmelser om överlämnande (artiklarna LAW.SURR.76–LAW.SURR.112). Innehållet i dessa artiklar motsvarar i huvudsak bestämmelserna i arresteringsorderrambeslutet, även om vissa skillnader finns. En skillnad är förstås att rambeslutets bestämmelser tillämpas efter att ha inkorporerats genom europeiska arresteringsorderlagen, medan artiklarna i avtalet som utgångspunkt ska tillämpas direkt. Samtidigt förutsätter avtalet, eftersom flera artiklar hänvisar till nationell rätt, att staterna har nationella bestämmelser som gör det möjligt att tillämpa avtalet fullt ut. När det i det följande hänvisas till artiklarna avses avdelning VII (LAW.SURR) om inte annat uttryckligen anges.

6.1 Syfte och tillämpningsområde

<p>Regeringens bedömning: Det behövs inga kompletterande bestämmelser i lag om avtalets syfte och tillämpningsområde.</p>
--

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen. *Åklagarmyndigheten* anser att Sverige, om möjligt redan nu, bör göra en underrättelse enligt artikel 79.4 för att utvidga kretsen av brott för vilka något krav på dubbel straffbarhet inte ställs upp. Detta då inget krav på dubbel straffbarhet för de brott som skulle omfattas av en sådan underrättelse gällt gentemot Förenade kungariket fram tills nyligen. Brotten är också enligt myndigheten sådana för vilka det gränsöverskridande samarbetet är särskilt viktigt. Vidare anser myndigheten att kompletterande bestämmelser om överlämnande för accessoriska brott bör införas i den föreslagna lagen, särskilt som en sådan möjlighet till överlämnande tidigare gällt mot Förenade kungariket och även gäller gentemot tredje länder enligt utlämningslagen.

Skälen för regeringens bedömning: I artiklarna 76–78 finns bestämmelser om målsättningen med avdelning VII, proportionalitetsprincipen och definitioner, t.ex. av en rättslig myndighet. Artiklarna 76 och 78 motsvarar delvis artikel 1.1 och artikel 6 i arresteringsorderrambeslutet. Artikel 77 om proportionalitetsprincipen har ingen mot-

svarighet i rambeslutet. Ingen av dessa bestämmelser kräver kompletterande regler i lag.

I artikel 79.1 ställs villkor upp med avseende på gärningens svårhetsgrad eller påföljdens längd för att ett överlämnande ska kunna ske för lagföring respektive straffverkställighet. I punkterna 2–3 finns särskilda bestämmelser om när ett krav på dubbel straffbarhet får ställas upp. Dessa bestämmelser ska tillämpas direkt och några kompletterande bestämmelser i lag behövs inte.

I artikel 79.4 finns en möjlighet att genom en underrättelse anmäla en utvidgning av den krets av brott för vilken inget krav på dubbel straffbarhet ställs upp. Som konstateras i promemorian är en sådan underrättelse inte nödvändig för att tillämpa avtalet. När det gäller *Åklagarmyndighetens* synpunkt att en sådan underrättelse bör göras vill regeringen framhålla följande.

Förenade kungariket har valt att lämna EU och den särskilda reglering som finns om det straffrättsliga samarbetet inom EU ska inte längre tillämpas mot Förenade kungariket. Inom EU-kretsen är Förenade kungariket att betrakta som ett tredje land. För det straffrättsliga samarbetet med tredje länder gäller som utgångspunkt helt andra regler i Sverige, t.ex. tillämpas kravet på dubbel straffbarhet i större utsträckning. Även andra principiella skillnader finns som vilka vägransgrunder som ska gälla för samarbetet eller om det ska vara möjligt att utlämna eller överlämna egna medborgare. Förvisso motsvarar bestämmelserna i avdelning VII i mångt och mycket arresteringsorderrambeslutet, men samtidigt har parterna valt att ta med bestämmelser som gör det möjligt att ställa upp högre krav för att ett överlämnande ska kunna ske. Kravet på dubbel straffbarhet är ett grundläggande krav i ett samarbete om utlämning eller överlämnande av misstänkta eller dömda personer. Detsamma gäller tillämpningen av vissa vägransgrunder och förbudet mot att utlämna eller överlämna egna medborgare (se avsnitt 6.3). Frågan om Sverige bör ska helt eller delvis avstå från att tillämpa dessa krav bör övervägas mer ingående än vad som är möjligt i ett skyndsamt lagstiftningsärende som det nu aktuella. Mot den bakgrunden anser regeringen att det saknas förutsättningar för att inom ramen för detta lagstiftningsärende ta ställning till den fråga som Åklagarmyndigheten tar upp. I likhet med promemorian bedömer regeringen därför att frågan bör tas om hand i ett senare sammanhang.

I 2 kap. 2 § fjärde stycket europeiska arresteringsorderlagen finns bestämmelser om accessoriskt överlämnande. Det innebär att ett överlämnande kan ske t.ex. för en gärning som inte når upp till föreskriven strafftröskel, så länge överlämnandet grundar sig på en annan gärning som når upp till nämnda tröskel. I avtalet finns inte några sådana bestämmelser. Även om det, som Åklagarmyndigheten framför, skulle kunna vara önskvärt att ett överlämnande även bör kunna ske i dessa fall, anser regeringen i likhet med promemorian att frågan får tas om hand i ett senare sammanhang.

6.2 Behöriga myndigheter

Regeringens förslag: Åklagare ska vara behörig att utfärda en arresteringsorder för lagföring eller för verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

Åklagare och allmän domstol ska vara behöriga att verkställa en arresteringsorder.

Regeringens bedömning: Inga kompletterande bestämmelser om centralmyndigheter behövs i lag. Den underrättelse som gjorts enligt artikel 85 i avtalet om att Regeringskansliet (Justitiedepartementet) är centralmyndighet bör återtas i anslutning till att den nya lagen träder i kraft.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen eller bedömningen.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Åklagare och allmän domstol

Tillämpning av avtalet förutsätter att staterna utser vilka myndigheter som ska vara utfärdande respektive verkställande myndigheter (se artikel LAW.OTHER.134.7 b). Ett krav är att det ska vara en rättslig myndighet som enligt definitionen i artikel 78 b är en domare, domstol eller allmän åklagare.

Åklagare är enligt 2 § andra stycket förordningen (2003:1178) om överlämnande till Sverige enligt en europeisk arresteringsorder behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder för såväl lagföring som verkställighet av en frihetsberövande påföljd. Åklagare uppfyller de krav som följer av artikel 78 b. Någon anledning att utse en annan myndighet som behörig att utfärda en arresteringsorder enligt avtalet finns inte. Åklagare bör därför vara behörig att utfärda en arresteringsorder.

I de fall Sverige är verkställande stat är såväl åklagare som allmän domstol behöriga myndigheter enligt europeiska arresteringsorderlagen. Åklagaren tar emot en utfärdad europeisk arresteringsorder och utreder om det finns förutsättningar för att överlämna den eftersökte (se 4 kap. 1 § andra stycket och 3 § första stycket). Efter en framställning från åklagaren beslutar domstol om ett överlämnande ska ske (5 kap. 1 §). Åklagare och allmän domstol uppfyller de krav som följer av artikel 78 b. Någon anledning att utse andra myndigheter som behöriga verkställande rättsliga myndigheter enligt avtalet finns inte. Åklagare och domstol bör därför vara behöriga att verkställa en arresteringsorder.

Centralmyndighet

Enligt artikel 85 kan en stat utse en centralmyndighet som bl.a. ska ansvara för översändande och mottagande av utfärdade arresteringsorder. Sverige har genom ett regeringsbeslut utsett Regeringskansliet (Justitiedepartementet) att vara centralmyndighet. Förenade kungariket har underrättats om det. Syftet med att utse en centralmyndighet var för att

kunna hantera samarbetet enligt avtalet fram till att föreslagen lagstiftning träder i kraft.

Samarbetet enligt avtalet liknar, som nämnts ovan, i stort det samarbete som regleras i arresteringsorderrambeslutet. En grundtanke i rambeslutet är – och bör så även vara enligt avtalet – att behöriga myndigheter ska kommunicera direkt med varandra. Detta är också något som de enligt arresteringsorderrambeslutet utsedda behöriga myndigheterna är vana vid. När de kompletterande bestämmelserna i den nya lagen träder i kraft, bör därför Sveriges underrättelse återtas.

6.3 Avtalets vägransgrunder och andra hinder mot överlämnande

Regeringens förslag: En svensk medborgare ska inte få överlämnas.

Ett överlämnande ska få vägras för politiska brott, med undantag för det fall den gärning som arresteringsordern avser omfattas av artikel 82.2 i avtalet.

Bestämmelserna i 2 kap. 3 § 1 och 5 samt 4 § 3 lagen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder ska tillämpas vid bedömningen av om det finns andra hinder mot överlämnande enligt avtalet. Överlämnande ska inte få beviljas om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt artikel LAW.SURR.84 b krävs för att överlämnande ska få beviljas. Detsamma gäller om den eftersökte enligt artikel LAW.SURR.94 ska överlämnas eller utlämnas till en annan stat eller överlämnas till Internationella brottmålsdomstolen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen. *Sveriges advokatsamfund* understryker särskilt att förbudet mot att överlämna en svensk medborgare ska vara ovillkorligt och framgå av lag. Advokatsamfundet ansluter sig också till att ett överlämnande ska få vägras för politiska brott. *Åklagarmyndigheten* tillstyrker inte förslaget om ett förbud mot att överlämna en svensk medborgare till Förenade kungariket. Även *Ekobrottsmyndigheten* och *Hovrätten för Västra Sverige* ifrågasätter förslaget. Remissinstanserna pekar på att huvudregeln enligt avtalet är att egna medborgare ska kunna överlämnas samt att Sverige under en längre period överlämnat sina medborgare till Förenade kungariket enligt den europeiska arresteringsorderlagen varför förslaget skulle innebära en tillbakagång i samarbetet med Förenade kungariket. I fall då ett överlämnande vägrats på grund av att den eftersökte är svensk medborgare anser *Åklagarmyndigheten* och *Polismyndigheten* att det bör förtydligas i vilka fall en lagföring ska inledas i Sverige.

Ekobrottsmyndigheten anser att förslaget om att ett överlämnande ska få vägras för ett politiskt brott är problematiskt. *Attunda tingsrätt* avstyrker förslaget i denna del och menar att det inte finns skäl att nu införa en sådan vägransgrund samt att detta riskerar att leda till tillämpningsproblem och längre handläggningstider. Vidare ifrågasätter tingsrätten lämpligheten av

att prövningen ska göras av tingsrätt och gör bedömningen att den ytterst bör ligga på regeringen. Åklagarmyndigheten anser att det bör övervägas om underrättelsen i denna del ska återtas. För det fall att vägransgrunden förs in i den föreslagna lagen bör den enligt Åklagarmyndigheten utformas i linje med 6 § utlämningslagen. Om vägransgrunden ska vara fakultativ efterfrågar flera remissinstanser ett förtydligande av hur vägransgrunden ska tolkas och tillämpas. Attunda tingsrätt har också vissa lagtekniska synpunkter.

Skälen för regeringens förslag

Avtalets vägransgrunder

I artiklarna 80–83 finns bestämmelser om när ett överlämnande ska eller får vägras. Artiklarna 80 och 81 motsvaras i huvudsak av artiklarna 3, 4 och 4a i arresteringsorderrambeslutet. Artikel 83 om att en stat kan vägra att överlämna egna medborgare och artikel 82 rörande politiska brott har inga motsvarigheter i rambeslutet.

Artiklarna 80 och 81 kräver inga kompletterande bestämmelser i lag. Bestämmelserna i artikel 81.2 om den eftersöktes rätt att få ta del av en utevarodom kan regleras i förordning (jfr 4 § tredje stycket förordningen [2003:1179] om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder).

Utgångspunkten i artikel 83 är att en stat ska överlämna sina egna medborgare. Huvudregeln i artikel 82 är att en gärning som utgör ett politiskt brott inte utgör hinder mot överlämnande. Stater kan emellertid i underrättelse ange att dessa huvudregler inte ska gälla.

Förbud mot överlämnande av egna medborgare

Enligt 2 § utlämningslagen får svenska medborgare inte utlämnas. Däremot utgör ett svenskt medborgarskap inget hinder mot överlämnande enligt europeiska arresteringsorderlagen eller i motsvarande samarbete med de nordiska staterna som sker med stöd av lagen (2011:1165) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder. Skiljelinjen går således mellan ett samarbete med medlemsstaterna i EU och de nordiska grannarna och övriga stater. Förenade kungariket tillhör den senare gruppen.

Mot bakgrund härav har Sverige med stöd av artikel 83.2 notifierat Förenade kungariket att svenska medborgare inte kommer att överlämnas.

Den gjorda notifieringen kan emellertid återtas (se artikel 110), vilket bl.a. *Åklagarmyndigheten* anser att Sverige bör göra. Som anges i avsnitt 6.1 kräver vissa frågor noggranna överväganden som inte är möjliga att göra inom ramen för ett skyndsamt lagstiftningsärende som det aktuella. Det gäller bl.a. frågan om svenska medborgare bör kunna överlämnas, och, i så fall, under vilka förutsättningar det ska kunna ske. Det kan t.ex. röra sig om att ett överlämnande endast får ske för viss allvarlig brottslighet. Särskilda villkor får också ställas upp enligt artikel 83.2 i avtalet. Frågan om det bör införas en möjlighet att i viss utsträckning överlämna eller utlämna medborgare till tredje land bereds i Regeringskansliet. Mot bakgrund av det anförda bör det tills vidare finnas ett förbud mot överlämnande av egna medborgare till Förenade kungariket. Det bör

framgå av den nya lagen. Som *Sveriges advokatsamfund* påpekar bör detta förbud tills vidare vara ovillkorligt.

I de fall ett överlämnande vägras för att den eftersökte är svensk medborgare följer det av artikel 83 att en prövning ska göras om den eftersökte i stället ska lagföras i Sverige. *Polismyndigheten* och Åklagarmyndigheten efterfrågar förtydliganden om hur den frågan ska hanteras i praktiken. Principen om att ett land som inte utlämnar en egen medborgare istället ska söka lagföra denne är sedan länge vedertagen och framgår av flera internationella överenskommelser som Sverige har tillträtt (t.ex. 1957 års utlämningskonvention). Förenade kungariket är medveten om att Sverige inte överlämnar egna medborgare. Om en brottsutredning pågår i Förenade kungariket gentemot en svensk medborgare får det förutsättas att myndigheterna i Förenade kungariket, om de anser att han eller hon bör lagföras, kontaktar svenska myndigheter för att utröna dels om den eftersökte finns i Sverige, dels vilka möjligheter som finns att lagföra honom eller henne i Sverige. Om Förenade kungariket ändå skulle utfärda en arresteringsorder mot en svensk medborgare, får det på motsvarande sätt förutsättas att behörig åklagare kontaktar den myndighet i Förenade kungariket som har utfärdat arresteringsordern för att upplysa om att den eftersökte är svensk medborgare. I samband därmed får frågan om huruvida lagföring bör ske i Sverige klarläggas i samråd med Förenade kungarikets behöriga myndigheter och med tillämpning av svensk gällande rätt på området.

Om en sådan lagföring inte initieras följer vissa förpliktelser enligt artikel 83.3, bl.a. att underrätta målsäganden. Dessa förpliktelser kräver inga kompletterande bestämmelser i lag. Den informationsplikt som föreskrivs kan, i den mån det behövs, regleras i förordning.

Förbud mot att överlämna för politiska brott

Sverige har med stöd av artikel 82.2 underrättat Förenade kungariket att huvudregeln om att ett överlämnande inte får vägras för ett politiskt brott inte ska tillämpas gentemot Sverige.

Någon vedertagen definition av politiskt brott finns inte. En åtskillnad som brukar göras är den mellan absoluta politiska brott och relativa politiska brott. Det förra avser brott som riktar sig direkt mot staten, t.ex. högmålsbrott, uppror och spioneri. Det senare avser gärningar som är straffbara som vanliga brott, t.ex. mord, men som har ett politiskt motiv eller där ett politiskt moment ingår (se prop. 2000/01:83 s. 39).

Den notifiering som har gjorts innebär att Sverige kan vägra ett överlämnande om den gärning som arresteringsordern avser är ett politiskt brott, med undantag för de brott som anges i punkten 2 a–2 c, dvs. olika former av terrorrelaterade brott. De gärningar som avses är bl.a. sådana som omfattas av artikel 1 och 2 i europeisk konvention om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977 (SÖ 1977:12) och de som anges i en bilaga till avtalet (ANNEX LAW-7). Den reservation Sverige har lämnat till 1977 års konvention om att utlämning kan vägras även om det rör sig om en gärning som avses i artikel 1 och 2 i nämnda konvention, får anses inte längre gälla gentemot Förenade kungariket (se artikel 109.1 b i avtalet).

Notifieringen kan även i detta fall återtas (artikel 110), vilket bl.a. *Attunda tingsrätt* och *Åklagarmyndigheten* anser att Sverige bör göra. Som anges i avsnitt 6.1 och ovan finns det dock vissa frågor som kräver sådana noggranna överväganden som inte är möjliga att göra inom ramen för ett skyndsamt lagstiftningsärende som det aktuella. En sådan fråga är, utöver de redan nämnda, den om det bör vara möjligt att överlämna en eftersökt person. Regeringen delar därför promemorians bedömning om att frågan om underrättelsen bör återtas ska göras i ett senare sammanhang. I samband därmed får närmare övervägas om politiska brott aldrig ska utgöra något hinder mot överlämnande eller om det i vissa situationer ändå finns skäl att vägra.

Flera remissinstanser har, för det fall det föreslås att ett överlämnande ska kunna vägras om den aktuella gärningen är ett politiskt brott, synpunkter på såväl vägransgrundens utformning som tillämpning. *Åklagarmyndigheten* anser att vägransgrunden bör vara obligatorisk och utformas i enlighet med 6 § utlämningslagen. Några remissinstanser bl.a. *Attunda tingsrätt* efterfrågar ett förtydligande av hur vägransgrunden ska tolkas och tillämpas. Tingsrätten ifrågasätter också lämpligheten av att en tingsrätt prövar frågan och anser att prövningen bör ligga på regeringen.

En obligatorisk vägransgrund kan förvisso vara enklare att tillämpa. Om det konstateras att den aktuella gärningen är ett politiskt brott ska, i ett sådant fall, överlämnande vägras. Några överväganden om huruvida ett överlämnande ändå ska ske behöver inte göras. Det anser regeringen emellertid är att gå för långt. Samarbetet med Förenade kungariket bör präglas av ett ömsesidigt förtroende även om Förenade kungariket inte längre är en medlemsstat i EU. I dessa fall bör det därför finnas ett utrymme för att ändå bifalla ett överlämnande. I likhet med promemorian anser regeringen därför att vägransgrunden bör vara fakultativ, dvs. ett överlämnande ska kunna ske, även om det rör sig om ett politiskt brott.

Beträffande frågan om vem som bör pröva vägransgrunden föreslås nedan att ett överlämnande ska prövas i ett förfarande som i huvudsak motsvaras av det som gäller enligt reglering som finns i europeiska arresteringsorderlagen. Att avvika från det genom att föreslå att aktuell vägransgrund i stället ska prövas av Högsta domstolen eller regeringen skulle leda till flera praktiska problem. Vidare torde en ordning med regeringen som beslutande instans strida mot avtalets bestämmelser om att det är en rättslig myndighet som ska vägra överlämnande (se artikel 78).

När det gäller tillämpningen av vägransgrunden kan till att börja med påpekas att det är en vägransgrund som funnits sedan länge, låt vara att den många gånger har prövats av andra instanser än underrätterna. En viss ledning vid bedömningen av för att avgöra om det rör sig om ett politiskt brott bör kunna hämtas i de avgöranden som hänför sig till 6 § utlämningslagen (se t.ex. NJA 2008 s. 860 och NJA 2009 s. 557). Slutligen vad gäller det fakultativa momentet kan noteras att motsvarande fakultativa prövning kan åklagare och domstolar delvis göra redan i dag enligt 2 kap. 14 § andra stycket lagen om internationell rättslig hjälp (se prop. 1999/2000:61 s. 140). Vägransgrunden bör enligt regeringens mening tillämpas endast i undantagsfall t.ex. vid absolut politiska brott där ett överlämnande i det specifika fallet skulle framstå som stötande. Det torde vidare röra sig om väldigt få fall där det kan bli aktuellt att vägra ett överlämnande till Förenade kungariket av det skälet att brottet skulle vara politiskt.

Det förtydligande som Attunda tingsrätt föreslår i lagtexten i 3 kap. 3 § bör införas. Däremot behövs inte den upplysningsbestämmelse som tingsrätten tänker sig eftersom en sådan bestämmelse föreslås i lagen (se avsnitt 5.1).

Sammanfattningsvis bör det av lagen alltså framgå dels att ett överlämnande får vägras om den gärning som arresteringsordern avser är ett politiskt brott, dels att överlämnande inte får vägras för de brott som anges i artikel 82.2 i avtalet, dvs. olika former av terrorrelaterade brott.

Andra hinder mot överlämnande

Vid en prövning av om en misstänkt eller dömd person ska överlämnas från Sverige kan vid tillämpningen av vissa bestämmelser i avtalet situationer uppstå där ett överlämnande inte kommer att kunna ske. Avtalet saknar bestämmelser om hur ett överlämnande enligt en arresteringsorder ska hanteras i de situationer som beskrivs i det följande.

Enligt artikel 84 b förutsätts att den utfärdande rättsliga myndigheten i Förenade kungariket lämnar de garantier som ställs upp för ett överlämnande. Om så inte sker, kan Sverige inte anses vara skyldig att överlämna den eftersökte.

På motsvarande sätt bör det inte föreligga en skyldighet att överlämna den eftersökte om arresteringsordern är så bristfällig att den inte utan väsentlig olägenhet kan ligga till grund för en prövning och den utfärdande rättsliga myndigheten i Förenade kungariket inte kompletterat ordern på det sätt som föreskrivs i artikel 93.2.

Vid konkurrerande framställningar om överlämnande och utlämning till en annan stat och överlämnande till Internationella brottmålsdomstolen enligt artikel 94 kan resultatet bli att något överlämnande inte sker till Förenade kungariket utan i stället till en annan stat eller Internationella brottmålsdomstolen.

Slutligen kan en tillämpning av artikel 98.3 innebära att privilegierna eller immuniteten inte upphävs i Sverige eller i en annan stat eller internationell organisation vilket resulterar i att något överlämnande inte kan komma till stånd. Detsamma gäller en tillämpning av artikel 99.1, dvs. något samtycke lämnas inte till att vidareöverlämna den eftersökte från den stat som överlämnande eller utlämnande den eftersökte till Sverige.

Motsvarande situationer kan uppstå vid tillämpning av artiklarna 5.2, 16.1, 20.2 och 21 i arresteringsorderrambeslutet.

I 2 kap. 3 § 1–5 och 4 § 3 europeiska arresteringsorderlagen finns vägransgrunder som återspeglar de situationer som kan uppstå enligt ovan. För att det ska bli tydligt hur dessa situationer ska hanteras i förhållande till Förenade kungariket bör det i den nya lagen hänvisas till 2 kap. 3 § 1 och 5 samt 4 § 3 i europeiska arresteringsorderlagen. En hänvisning bör emellertid inte ske till 2 kap. 3 § 2–4 i samma lag eftersom dessa bestämmelser i sin tur hänvisar till andra paragrafer i den lagen, vilka inte ska tillämpas gentemot Förenade kungariket. I stället bör det uttryckligen framgå av den nya lagen att överlämnande inte får beviljas om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt artikel LAW.SURR.84 b krävs för att överlämnande ska få beviljas eller om den eftersökte enligt artikel LAW.SURR.94 ska överlämnas eller utlämnas till

en annan stat eller överlämnas till Internationella brottmålsdomstolen. Någon skillnad i sak är det dock inte fråga om.

6.4 Garantier för eller andra villkor vid ett överlämnande

Regeringens förslag: Bestämmelserna i 8 kap. 1 § lagen om en europeisk arresteringsorder ska tillämpas vid återförande av en person som har överlämnats till Sverige på villkor att han eller hon återförs till Förenade kungariket.

Regeringens bedömning: Några bestämmelser i lag med anledning av artikel LAW.SURR.84 när Sverige är verkställande stat behövs inte.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har inga invändningar förslaget. *Aklagarmyndigheten* anser att det bör förtydligas att uppställda villkor vid överlämnande till Sverige ska gälla här i enlighet med 2 kap. 8 § brottsbalken. Vidare anser myndigheten att, i de fall Sverige är verkställande stat, det tydligare ska framgå att ett återförande till Sverige efter överlämnande endast kommer bli aktuellt för utländska medborgare med hemvist i Sverige. I detta avseende efterfrågas även en beskrivning av hur bedömningen av om hemvist föreligger ska göras. *Polismyndigheten* har vissa lagtekniska synpunkter.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Artikel 84 innehåller en bestämmelse om att en verkställande stat kan kräva vissa garantier av den utfärdande staten för att ett överlämnande ska kunna ske. Punkt a och b i artikel 84 motsvarar artikel 5.2 och 5.3 i arresteringsorderrambeslutet. Artikel 84 c har ingen motsvarighet, men har däremot kommit till uttryck i EU-domstolens praxis (se dom i t.ex. de förenade målen Aranyosi C-404/15 och Caldaru C-659/15 PPU, EU:C:2016:198).

Artikel 84 kräver kompletterande bestämmelser när Sverige är såväl utfärdande som verkställande stat.

Förenade kungariket kan vid ett överlämnande till Sverige med stöd av artikel 84 b kräva garantier om att den eftersökte återförs för att i Förenade kungariket avtjäna den frihetsberövande påföljd som dömts ut i Sverige. Vidare kan andra garantier krävas enligt artikel 84 a eller 84 c. Ett villkorat överlämnande kan även ske med stöd av artikel 102.2 i avtalet. Bestämmelser om vem som lämnar en garanti enligt artikel 84 behövs, men bör kunna tas in i förordning (jfr 12 § förordningen om överlämnande till Sverige enligt europeisk arresteringsorder). Däremot behövs bestämmelser i lag om vem som ansvarar för ett återförande i enlighet med artikel 84 b eller artikel 102.2 samt om en möjlighet att ta personen ifråga i förvar för det fall han eller hon är på fri fot när ett återförande ska ske. I 8 kap. 1 § europeiska arresteringsorderlagen finns sådana bestämmelser. En hänvisning bör därför göras i den nya lagen till nämnda bestämmelse. Något sådant förtydligande som *Polismyndigheten* föreslår, om att bestämmelsen omfattar två situationer dels återförande för straffverkställighet, dels för lagföring, anser regeringen inte behövs eftersom det får

anses framgå av den föreslagna hänvisningen. Att Sverige ska efterleva uppställda garantier om återförande torde följa direkt av avtalet, såväl enligt artikel 84 b som artikel 102.2, varför en sådan hänvisning till 2 kap 8 § brottsbalken som Åklagarmyndigheten föreslår inte torde behövas.

I de fall Sverige är verkställande stat kan åklagare och domstol direkt med stöd av artikel 84 kräva garantier. Detta kräver inga kompletterande bestämmelser. Vissa bestämmelser bör dock införas om att den eftersökte ska tillfrågas om han eller hon vill återföras till Sverige för att avtjäna den frihetsberövande påföljd som eventuellt döms ut. Detta kan regleras i förordning (jfr 8 § förordningen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder). Åklagarmyndigheten anser att det tydligare bör framgå att bestämmelsen endast blir aktuell att tillämpa för utländska medborgare med hemvist i Sverige och efterfrågar en närmare redogörelse för begreppet hemvist. Bestämmelsen i artikel 84 b kommer inte bli aktuell att tillämpa beträffande svenska medborgare eftersom det föreslås att svenska medborgare över huvud taget inte ska överlämnas (se avsnitt 6.3). Däremot kan det bli aktuellt att tillämpa bestämmelsen i förhållande till utländska medborgare som är bosatta i Sverige. Den närmare innebörden av begreppet bosatt får dock bestämmas i rättspraxis. EU-domstolens rättspraxis angående tillämpningen av artikel 4.6 och 5.2 i arresteringsorderrambeslutet bör dock kunna tjäna som vägledning.

6.5 Arresteringsorderns form och innehåll, det inledande förfarandet, utredningen samt den eftersöktes rättigheter

Regeringens förslag: Bestämmelserna i 4 kap. 1, 2 och 3 §§ i lagen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk utredningsorder om det inledande förfarandet och utredningen ska i relevanta delar tillämpas vid överlämnande enligt avtalet. Vidare ska vid åklagarens utredning bestämmelserna om förundersökning i brottmål tillämpas, om inte annat anges i avtalet eller i den nya lagen. Därutöver ska åklagaren inhämta de kompletteringar som behövs enligt artikel 93.2 i avtalet.

Bestämmelserna om förordnande av och kostnader för offentlig försvarare i 4 kap. 8 § och 5 kap. 8 § lagen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder ska tillämpas vid överlämnande enligt avtalet.

I samband med att den nya lagstiftningen träder i kraft ska Sverige enligt artikel 86.2 lämna en underrättelse om att Sverige godtar en arresteringsorder på engelska.

Regeringens bedömning: Inga kompletterande bestämmelser om arresteringsorderns form och innehåll behövs i lag. Detsamma gäller den eftersöktes övriga rättigheter enligt artikel 89, utöver vad som föreslås beträffande förordnande av och kostnader för offentlig försvarare.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian föreslås inte att en underrättelse ska lämnas om att Sverige godtar en arresteringsorder på engelska.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen eller bedömningen. *Åklagarmyndigheten, Ekobrottsmyndigheten, Polismyndigheten och Attunda tingsrätt* anser att en arresteringsorder upprättad på engelska bör godtas mot bakgrund av att engelska rutinmässigt används vid straffrättsligt samarbete över gränserna, att en europeisk arresteringsorder på engelska godtas samt att det skulle förkorta handläggningstiderna avsevärt. Polismyndigheten anser vidare att det i den nya lagen bör införas en komplettering om att kommunikering ska ske genom Interpols kommunikationskanaler.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Arresteringsorderns form och innehåll samt det inledande förfarandet och utredning

Artikel 86 innehåller bestämmelser om arresteringsorderns form och innehåll. Artikeln motsvarar artikel 8 i arresteringsorderrambeslutet. I likhet med promemorians förslag anser regeringen att bestämmelsen inte kräver inte några kompletterande bestämmelser i lag. I promemorian görs bedömningen att en underrättelse enligt artikel 86.2 om att Sverige kan godta en arresteringsorder som är översatt till ett annat språk än svenska får övervägas i ett senare sammanhang. Flera remissinstanser, bl.a. *Åklagarmyndigheten* och *Polismyndigheten* invänder mot detta och menar att det finns stora praktiska fördelar med att acceptera en arresteringsorder på engelska, bl.a. att handläggningstiderna förkortas. Mot den bakgrunden föreslår regeringen att en underrättelse om att Sverige godtar en arresteringsorder på engelska ska göras redan i samband med att den förslagna lagen träder i kraft.

Artiklarna 87 och 88 innehåller regler om översändandet av arresteringsordern. De föreskriver bl.a. att det sker mellan behöriga myndigheter, att den kan sändas över via Interpol eller andra säkra kommunikationskanaler samt att myndigheterna ska samråda med och informera varandra i vissa situationer. Bestämmelserna motsvaras i huvudsak av artiklarna 9 och 10 i arresteringsorderrambeslutet. En skillnad är dock att Förenade kungariket inte kommer vara anslutet till Schengens informationssystem (SIS). Eftersom det framgår direkt av avtalet att en arresteringsorder ska översändas via Interpol eller andra säkra kommunikationskanaler anser regeringen att det förtydligande som Polismyndigheten föreslår inte behöver införas.

Bestämmelser om vem som översänder en arresteringsorder från Sverige och om samråd mellan behöriga myndigheter i Sverige och Förenade kungariket när Sverige är utfärdande stat kan tas in i förordning (jfr 7, 9 och 11 §§ förordningen om överlämnande till Sverige enligt en europeisk arresteringsorder).

När en arresteringsorder sänds över till Sverige med stöd av artiklarna 87 eller 88 utgår avtalet ifrån att behöriga myndigheter inleder ett förfarande för att utreda om det finns förutsättningar för överlämnande till Förenade kungariket. Avtalet reglerar inte detta närmare, utan det får anses vara upp till staterna att se till att sådana förfaranderegler finns att tillämpa.

I de inledande bestämmelserna i 4 kap. europeiska arresteringsorderlagen finns regler som bör kunna användas i ett förfarande för att utreda om det finns förutsättningar för att överlämna den eftersökte enligt avtalet.

Bestämmelserna i 4 kap. 1 § om det inledande förfarandet bör kunna tillämpas, dock inte första stycket som reglerar en möjlighet att översända en arresteringsorder genom SIS. Det behöver inte heller hänvisas till tredje stycket om behöriga åklagare utan detta kan regleras i förordning. Bestämmelsen i 4 kap. 2 § andra stycket bör kunna tillämpas, dock endast i den omfattning det rör sig om en efterlysning i ett annat system för eftersökning än SIS. Vilket språk en arresteringsorder ska vara skriven på eller översatt till följer direkt av avtalet och den underrättelse som föreslås ovan om att en arresteringsorder kan vara skriven på engelska (artikel 86.2), varför någon hänvisning i den nya lagen till 4 kap. 2 § första stycket inte bör göras. Slutligen bör bestämmelserna i 4 kap. 3 § första stycket tillämpas. Med stöd av dessa är det åklagaren som föranstaltar den utredning som behövs. Vidare ska han eller hon överväga om lagföring ska ske i Sverige om den eftersökte är under 18 år. Av den nya lagen bör det uttryckligen framgå att bestämmelserna om förundersökning i brottmål ska tillämpas vid åklagarens utredning, om inte annat anges i avtalet eller i den nya lagen. En hänvisning till 4 kap. 3 § andra stycket bör således inte ske eftersom den hänvisar till andra bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen som inte ska tillämpas gentemot Förenade kungariket. Bestämmelsen i 4 kap. 3 § tredje stycket om skyndsamhet har en motsvarighet i avtalet (artikel 95) och däri angivna tidsfrister ska beaktas. Någon hänvisning i den nya lagen till det stycket bör därför inte heller göras.

Enligt artikel 93.2 kan den verkställande rättsliga myndigheten kräva in kompletteringar för att kunna ta ställning till om ett överlämnande ska ske. Bestämmelsen motsvarar artikel 15.2 i arresteringsorderrambeslutet. En hänvisning till 4 kap. 2 a § europeiska arresteringsorderlagen bör inte göras eftersom artikel 93.2 i avtalet ska tillämpas direkt. Däremot bör det i den nya lagen tas in en bestämmelse om att det är åklagaren som ansvarar för att inhämta dessa kompletteringar.

Bestämmelser om samråd mellan behöriga myndigheter i Sverige och Förenade kungariket när Sverige är verkställande stat och underrättelser om felsända arresteringsorder kan däremot regleras i förordning (jfr 3 § förordningen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder).

Den eftersöktes rättigheter

I artikel 89.2–89.5 finns bestämmelser om vissa rättigheter för den eftersökte (beträffande artikel 89.1 hänvisas till avsnitt 6.6). Artikeln ger den eftersökte vissa rättigheter som staterna har att tillgodose, men staterna förutsätts genom nationell rätt reglera hur vissa av dessa rättigheter närmare tillgodoses.

Den eftersökte har rätt till tolk och en översättning av ordern om han eller hon inte förstår det språk som används i förfarandet samt rätt till ett rättsligt ombud (punkterna 2 och 3). Dessa rättigheter ska tillhandahållas i enlighet med nationell rätt. Vidare ska den eftersökte underrättas om sin rätt att utse ett rättsligt ombud i den utfärdande staten samt kunna ha kontakt med konsulära myndigheter (punkterna 4 och 5).

De angivna rättigheterna återfinns inte i arresteringsorderrambeslutet utan i andra EU-rättsliga instrument (se artiklarna 1–3 i direktivet 2010/64

om rätt till tolkning och översättning³ och artikel 10 i försvarardirektivet 2013/48⁴) som är genomförda i svensk rätt främst genom bestämmelser i rättegångsbalken.

I 5 kap. 6 § och 33 kap. 9 § rättegångsbalken, som 23 kap. 16 § andra stycket samma balk hänvisar till, finns bestämmelser om anlitan av tolk och översättning av handlingar. I detta avsnitt samt i avsnitt 6.8 föreslås dels att vid åklagarens utredning om huruvida den eftersökte ska överlämnas enligt avtalet ska bestämmelserna om förundersökning i brottmål (23 kap. rättegångsbalken) tillämpas, dels att vid rättens handläggning i samma fråga ska reglerna om domstols handläggning i brottmål tillämpas. Några ytterligare kompletterande bestämmelser behövs därför inte i den nya lagen vad avser artikel 89.2.

Artikel 89.3 i avtalet föreskriver att den eftersökte har rätt att biträdas av ett rättsligt ombud i enlighet med den verkställande statens lagstiftning (se även kravet enligt artikel 91.2). Den eftersökte bör ha samma rättigheter till offentlig försvarare vid överlämnande enligt avtalet som vid överlämnande enligt en europeisk arresteringsorder (se 4 kap. 8 § europeiska arresteringsorderlagen) och ha förmånen att kostnaderna för en sådan försvarare stannar på staten (5 kap. 8 § samma lag). En hänvisning bör därför i den nya lagen göras till dessa bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen.

Vem som ansvarar för att underrätta den eftersökte enligt artikel 89.4 kan regleras i förordning (jfr 4 § andra stycket förordningen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder). Bestämmelsen i artikel 89.5 om den eftersöktes rätt att ha kontakt med konsulära myndigheter föranleder inte kompletterande bestämmelser om att konsulära myndigheter ska underrättas (jfr även lagen [1989:152] om underrättelseskyldighet m.m. när utlänningar är berövade friheten).

6.6 Samtycke till överlämnande

Regeringens förslag: Bestämmelserna i 4 kap. 9 § lagen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder om samtycke till överlämnande och återkallelse av ett samtycke ska i huvudsak tillämpas vid överlämnande enligt avtalet. Detsamma gäller medgivande till att den s.k. specialitetsprincipen inte ska gälla samt återkallelse av ett medgivande.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 89.1 i avtalet ska den eftersökte, när han eller hon grips, informeras om arresteringsordern och

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 280, 26.10.2010, s. 1).

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/48/EU av den 22 oktober 2013 om rätt till tillgång till försvarare i straffrättsliga förfaranden och förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder samt om rätt att få en tredje part underrättad vid frihetsberövande och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet (EUT L 294, 6.11.2013, s. 1).

dess innehåll samt om möjligheten att samtycka till ett överlämnande. Bestämmelsen motsvarar artikel 11.1 i arresteringsorderrambeslutet. I artikel 91 finns närmare regler om den eftersöktes samtycke till ett överlämnande, men även om hans eller hennes medgivande till att specialitetsprincipen inte ska tillämpas. Ett avstående från specialitetsprincipen innebär att den eftersökte medger att lagföras eller straffas för gärningar som har begåtts före överlämnandet, men som inte omfattas av arresteringsordern. En stat som gjort en underrättelse enligt artikel 91.4 kan därutöver reglera villkoren för en återkallelse av ett sådant samtycke och medgivande. Sverige har gjort en sådan underrättelse enligt artikel 91.4 att ett samtycke och ett medgivande ska kunna återkallas. Slutligen har den eftersökte enligt artikel 92 en rätt att höras för det fall något samtycke inte ges. Bestämmelserna motsvarar i huvudsak artiklarna 13 och 14 i arresteringsorderrambeslutet.

Det kan noteras att bestämmelserna riktar sig enbart till de situationer då den eftersökte grips (och inte när han eller hon anträffas på annat sätt).

Bestämmelserna i artiklarna 89.1 och 91.1–91.3 anger *att* vissa åtgärder ska vidtas av den verkställande rättsliga myndigheten. I det avseendet ska bestämmelserna tillämpas direkt. Däremot överlämnas till staterna att reglera *hur* angivna åtgärder ska vidtas, och även *vem* som ska vidta dem för det fall en stat utser flera verkställande rättsliga myndigheter, vilket Sverige gjort (se avsnitt 6.2). Exempelvis bör det vara upp till staterna att reglera hur den eftersökte informeras om innehållet i arresteringsordern eller hur ett samtycke till överlämnande eller avstående från specialitetsprincipen avges inför den verkställande rättsliga myndigheten. Förutsättningarna för en återkallelse av samtycket eller avståndet ska också regleras i nationell rätt.

I 4 kap. 9 § europeiska arresteringsorderlagen finns bestämmelser om samtycke och medgivande, dvs. att den eftersökte ska tillfrågas om detta så snart som möjligt. Bestämmelsen omfattar även de fall då den eftersökte anträffas på annat sätt än vid ett gripande. Vidare finns bestämmelser om återkallelse av ett samtycke till överlämnande eller av ett medgivande till att specialitetsprincipen inte ska tillämpas. Bestämmelsen bör kunna tillämpas vid överlämnande enligt avtalet. Dock bör ingen hänvisning göras till sista meningen i första stycket om att den eftersökte ska informeras om innebörden av ett samtycke eller medgivande eftersom i det avseendet tillämpas artikel 91.2 direkt.

Vissa bestämmelser som behövs för att Sverige ska leva upp till artikel 91 om information om innehållet arresteringsordern och om förfarandet för att inhämta ett samtycke bör kunna tas in i förordning (jfr 4 § första stycket och 10 § förordningen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder). Vad gäller kravet på rättsligt ombud i artikel 91.2 hänvisas till avsnitt 6.5.

Mot bakgrund av vad som föreslås i avsnitt 6.5 om att bestämmelserna om förundersökning i brottmål ska tillämpas vid åklagarens utredning om den eftersökte ska överlämnas enligt avtalet kommer den eftersökte att höras om sin inställning oavsett samtycke eller inte. Några kompletterande bestämmelser i lag till artikel 92 behövs därför inte.

6.7 Användande av tvångsmedel

Regeringens förslag: Bestämmelserna i 4 kap. 5 och 6 §§, 5 kap. 7 § samt 6 kap. 3 § lagen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder om gripande, anhållande och häktning samt reseförbud och anmälningsskyldighet ska tillämpas vid överlämnande enligt avtalet.

Detsamma ska gälla bestämmelserna om beslag och husrannsakan i 4 kap. 7 § och 5 kap. 6 § andra stycket i samma lag.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 90 ska den verkställande rättsliga myndigheten efter det att den eftersökte har gripits ta ställning till fortsatt frihetsberövande i enlighet med nationell rätt. I artikel 12 i arresteringsorderrambeslutet finns en motsvarande bestämmelse. I vissa andra artiklar åläggs den verkställande staten, i avvaktan på att beslut fattas (artikel 95.5), privilegier och immunitet upphävs (artikel 98.2) eller samtycke till vidareöverlämnande inhämtats (artikel 99.2), att säkerställa att den eftersökte faktiskt kan överlämnas när ett beslut väl har fattats, vilket får tolkas som att en stat ska kunna använda sig av frihetsberövande tvångsmedel. Motsvarande bestämmelser finns i artiklarna 17.5, 20.1 och 21 i arresteringsorderrambeslutet.

I artikel 107 finns regler om att den verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med nationell rätt på begäran, eller på eget initiativ, ska beslagta och överlämna egendom som kan användas som bevisning eller som ska återställas till rättmätig ägare. Motsvarande bestämmelse finns i artikel 29 i arresteringsorderrambeslutet.

Hur reglerna om användande av tvångsmedel utformas överlämnas alltså till staterna.

I 4 kap. 5 och 6 §§ europeiska arresteringsorderlagen finns utförliga bestämmelser om gripande, anhållande och häktning anpassade särskilt till den situation som ett överlämnande enligt en arresteringsorder innebär, bl.a. utgör recidivfara ingen grund för anhållande eller häktning. Vidare finns särskilda grunder för att upphäva ett beslut om anhållande eller häktning kopplat till den eventuella påföljd som kan utdömas i den utfärdande staten. I 5 kap. 7 § finns bl.a. regler om att tvångsmedlet ska prövas på nytt i samband med beslutet om att den eftersökte ska överlämnas. Slutligen föreskrivs i 6 kap. 3 § att den eftersökte – i avvaktan på att beslutet om överlämnande verkställs – med ett visst intervall kan begära en omprövning av tvångsmedlet.

I 4 kap. 7 § europeiska arresteringsorderlagen anges de närmare förutsättningarna för beslag av föremål och husrannsakan i syfte att ta föremål i beslag. Vidare föreskrivs i 5 kap. 6 § andra stycket samma lag att rätten i samband med sitt beslut i fråga om överlämnande bör ta ställning till om beslagtagna föremål ska överlämnas.

Eftersom aktuella artiklar i avtalet är i stort sett identiska med motsvarande bestämmelser i arresteringsorderrambeslutet bör i den nya lagen en hänvisning ske till nämnda bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen.

6.8 Beslutsförfarandet vid överlämnande och åtgärder i avvaktan på beslut

Regeringens förslag: Bestämmelserna i 5 kap. 1, 2, 4, 5 och 9 §§ lagen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorderlagen ska i huvudsak tillämpas vid överlämnande enligt avtalet.

Om garantier enligt artikel LAW.SURR.84 b i avtalet har lämnats av den utfärdande myndigheten, ska rätten i beslutet om överlämnande ange att det är ett villkor för överlämnande att garantierna kommer att uppfyllas. Ett beslut att vägra överlämnande enligt artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet ska inte få inte överklagas.

Regeringens bedömning: Inga kompletterande bestämmelser om åtgärder i avvaktan på ett beslut om överlämnande behövs i den nya lagen.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorians förslag anges i lagtexten i 3 kap. 9 § första stycket ”vid rättens prövning i fråga om överlämnande”

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen eller bedömningen. *Attunda tingsrätt* anser dock att ordet ”rätten” bör strykas i den föreslagna lagtexten i 3 kap. 9 § första stycket eftersom även åklagaren prövar viss fråga om överlämnande.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Beslut om överlämnande

Artikel 93.1 anger att den verkställande rättsliga myndigheten ska besluta om överlämnande med beaktande av de tidsfrister och enligt de villkor som gäller. Med stöd av artikel 93.2 kan den verkställande rättsliga myndigheten begära kompletterande information av den utfärdande rättsliga myndigheten när arresteringsordern är bristfällig. Den utfärdande rättsliga myndigheten kan när som helst lämna över kompletterande information till den verkställande rättsliga myndigheten (artikel 93.3). I artikel 95 anges vilka tidsfrister som gäller för ett beslut om överlämnande och att ett beslut om att vägra överlämnande ska innehålla skälen för vägran. Den utfärdande rättsliga myndigheten ska enligt artikel 100 omgående underrättas om beslutet om överlämnande. Motsvarande regler finns i artiklarna 15, 17 och 22 i arresteringsorderrambeslutet.

Ett beslut om överlämnande enligt artikel 93 förutsätter att det finns nationella regler dels om vem som beslutar om överlämnande, dels om det närmare förfarandet som ska tillämpas. För vem som ansvarar för att inhämta kompletteringar på grund av brister i arresteringsordern hänvisas till avsnitt 6.5.

I 5 kap. 1 § europeiska arresteringsorderlagen finns bestämmelser om att tingsrätten efter framställning från åklagaren beslutar i frågan om överlämnande samt forumbestämmelser. Av bestämmelsen framgår att åklagaren kan vägra överlämnande enligt 2 kap. 3 § 1, dvs. vid brister i arresteringsordern. Närmare bestämmelser om rättens prövning finns i 5 kap. 2 §, bl.a. om att vid rättens handläggning tillämpas reglerna om domstols handläggning i brottmål samt om när förhandling ska hållas och

inställelse till en sådan förhandling. Dessa bestämmelser bör, för att Sverige ska uppfylla de krav som följer av artikel 93.1, tillämpas vid ett överlämnande enligt avtalet med den justering som *Attunda tingsrätt* föreslår. Bestämmelsen i 5 kap. 2 § första stycket andra meningen om skyndsamhetskravet bör inte tillämpas eftersom ett sådant krav följer direkt av avtalet (artikel 95.1). Vad gäller bestämmelsen i artikel 93.3 om överlämnande av kompletterande information när Sverige är utfärdande stat kräver den inga kompletterande bestämmelser.

Vidare finns krav på underrättelser i artikel 95.4 när tidsfristerna enligt samma artikel inte hålls och i artikel 100 om beslutet om överlämnande. Övriga bestämmelser i artikel 95 (punkterna 1–3) kräver inga kompletterande bestämmelser i lag. Vem som ansvarar för en sådan underrättelse kan regleras i förordning. Vad gäller åtagandet i artikel 95.5 hänvisas till avsnitt 6.7.

En bestämmelse bör tas in i den nya lagen som motsvarar 5 kap. 6 § första stycket europeiska arresteringsorderlagen, dvs. att rätten i sitt beslut om överlämnande ska ange, i de fall behörig myndighet i Förenade kungariket har lämnat garantier om återförande, att det är ett villkor för överlämnandet att garantierna kommer att uppfyllas. Därutöver bör i den nya lagen tas in en bestämmelse som motsvarar 5 kap. 9 § första stycket första meningen, dvs. att ett beslut om att vägra överlämnande enligt artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet inte ska få överklagas. Av samma skäl som anges i avsnitten 6.3 och 6.5 bör en hänvisning till en specifik bestämmelse i europeiska arresteringsorderlagen undvikas när den bestämmelsen i sin tur hänvisar till en annan bestämmelse som inte ska tillämpas gentemot Förenade kungariket.

Övriga bestämmelser i 5 kap. 9 § europeiska arresteringsorderlagen bör emellertid tillämpas, dels den om att ett beslut om överlämnande inte får överklagas när den eftersökte har samtyckt till överlämnande, dels den om krav på prövningstillstånd i hovrätten.

Åtgärder i avvaktan på beslut

I artikel 96.1 anges, i de fall arresteringsordern har utfärdats för lagföring, att den eftersökte antingen ska temporärt föras över till den utfärdande staten eller höras enligt bestämmelserna i artikel 97. Förutsättningarna för ett temporärt överförande ska de behöriga rättsliga myndigheterna komma överens om och den eftersökte ska kunna återvända för att kunna närvara vid en förhandling om överlämnande (artikel 96.2 och 96.3).

De närmare villkoren för ett förhör framgår av artikel 97, bl.a. att förhöret ska ske enligt den verkställande statens lagstiftning och att den eftersökte ska biträdas av ett rättsligt ombud i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning. Bestämmelserna motsvaras i huvudsak av artiklarna 18 och 19 i arresteringsorderrambeslutet.

Vid genomförandet av motsvarande bestämmelser i arresteringsorderrambeslutet ansågs att vad gäller förhör kan bestämmelserna i lagen om internationell rättslig hjälp tillämpas utan att några bestämmelser behövde införas (se prop. 2003/04:7 s. 122). Någon anledning att göra en annan bedömning nu finns inte. Vid ett förhör som ska hållas med stöd av artiklarna 96 och 97 i avtalet kan alltså nämnda lag tillämpas.

Vad gäller ett temporärt överförande ansågs att några särskilda bestämmelser om detta inte skulle tas in i europeiska arresteringsorderlagen. Bland annat anfördes dels att ett överförande enligt dåvarande bestämmelser i lagen om internationell rättslig hjälp inte fick ske för förhör avseende den eftersöktes egen brottslighet, dels kravet på att skyndsamt pröva frågan om överlämnande (se prop. 2003/04:7 s. 122 f.). Bestämmelserna i 4 kap. 29 § i nämnda lag har därefter ändrats och ett överförande av en frihetsberövad person är numera möjligt även vad avser den frihetsberövades egen brottslighet. Kravet är endast att personen i fråga inte får ställas till ansvar inför domstol (se prop. 2012/13:170 s.43 f.). Mot den bakgrunden kan bestämmelserna om överförande av frihetsberövade personer i lagen om internationell rättslig hjälp tillämpas när det blir aktuellt enligt artikel 96 i avtalet. Eftersom ett överförande ska ske i samförstånd kan hänsyn tas till de omständigheter som är aktuella i ärendet.

Ett överförande av en frihetsberövad person till en annan stat än en medlemsstat i EU, Island eller Norge ska enligt 4 kap. 30 § första stycket lagen om internationell rättslig hjälp beslutas av regeringen. Det bör övervägas i ett annat sammanhang om det är en lämplig ordning även vad avser överförande till Förenade kungariket. Det kan dock påpekas att det torde bli mycket sällan som ett överförande skulle aktualiseras och enligt artikel 96.1 kan åklagaren såsom verkställande rättslig myndighet välja mellan ett förhör i den verkställande staten och ett temporärt överförande. Sammanfattningsvis behövs inga kompletterande bestämmelser i den nya lagen med hänsyn till artiklarna 96 och 97.

Konkurrerande framställningar, privilegier och immunitet samt andra internationella förpliktelser

I de fall det har utfärdats en arresteringsorder med stöd av avtalet och en eller flera europeiska arresteringsorder enligt arresteringsorderrambeslutet avseende samma person, anges i artikel 94 vilka omständigheter som den verkställande rättsliga myndigheten ska beakta när den fattar beslut om vilken order som ska ha företräde. Samråd kan ske med Eurojust. Motsvarande omständigheter ska beaktas om den konkurrerande framställningen avser en ansökan om utlämning, men det är upp till den verkställande staten att avgöra vem som beslutar i ett sådant fall. Slutligen anges att artikeln inte påverkar staters skyldigheter enligt stadgan för Internationella brottmålsdomstolen. I artikel 16 i arresteringsorderrambeslutet finns en motsvarande bestämmelse.

Artikel 98 innehåller bestämmelser om privilegier och immunitet. Bestämmelsen anger dels att tidsfristerna enligt artikel 95 inte börjar löpa förrän privilegiet eller immuniteten har upphävts, dels vem som ansvarar för att få privilegiet eller immuniteten upphävd. En motsvarande bestämmelse finns i artikel 20 i arresteringsorderrambeslutet.

Enligt artikel 99.1 ska en stat beakta förbud om vidareöverlämnande som uppställts i samband med att den eftersökte i ett tidigare skede utlämnats till den verkställande staten. Alla åtgärder ska vidtas för att inhämta ett samtycke till ett vidareöverlämnande från den stat som utlämnade den eftersökte. Bestämmelsen anger slutligen att tidsfristerna

enligt artikel 95 inte börjar löpa förrän ett samtycke har inhämtats. I artikel 21 i arresteringsorderrambeslutet finns en motsvarande bestämmelse.

Bestämmelserna i artikel 94 behöver inte i sig kompletteras med några bestämmelser i lag. Däremot förutsätts att det finns särskilda förfaranderegler om konkurrerande framställningar. I 5 kap. 4 § första och andra styckena europeiska arresteringsorderlagen finns regler om hur sådana framställningar ska prövas, bl.a. om vilken tingsrätt som prövar frågan vid flera framställningar och hur prövningen ska ske om rätten beslutat beträffande en framställning, men inte den andra. I 5 kap. 5 § finns bestämmelser för de fall den konkurrerande framställningen är en ansökan om utlämning eller överlämnande från Internationella brottmålsdomstolen. Nämda bestämmelser bör tillämpas vid överlämnande enligt avtalet.

Såväl artikel 98.3 som 99.1 förutsätter att den verkställande rättsliga myndigheten försöker få immuniteten upphävd eller inhämtar ett samtycke från den stat från vilken den eftersökte utlämnades. Mot bakgrund av att det i avsnitt 6.5 föreslås att åklagaren ansvarar för att utreda om det finns förutsättningar för överlämnande får nämnda uppgifter anses åligga åklagaren. Även i det omvända fallet i artikel 98.3, dvs i de fall den utfärdande rättsliga myndigheten ska försöka få en immunitet upphävd, kommer den uppgiften ligga på åklagaren såsom utfärdande rättslig myndighet (se avsnitt 6.2). Beträffande artikel 98.2 och 99.2 hänvisas till avsnitt 6.3. I övrigt behövs inte några kompletterande bestämmelser i lag till artiklarna 98 och 99. Viss reglering kan ske i förordningsform, t.ex. om det närmare förfarandet vid konkurrerande framställningar (jfr 26 § andra stycket förordningen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder).

6.9 Verkställigheten av ett beslut om överlämnande och avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande staten

Regeringens förslag: Rätten ska i samband med ett beslut om överlämnande kunna bestämma att verkställigheten av beslutet om överlämnande skjuts upp enligt artikel 101.4 och 102.1 i avtalet eller att tillfälligt överlämna den eftersökte enligt artikel 102.2 i avtalet. Åklagaren ska efter det att rätten har meddelat sitt beslut kunna skjuta upp verkställigheten med stöd av artikel 101.3 och 101.4 i avtalet.

Bestämmelserna i 6 kap. 4 och 5 §§ lagen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder ska tillämpas vid överlämnande enligt avtalet.

Regeringens bedömning: Inga kompletterande bestämmelser om avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande staten behövs i lag.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen och bedömningen. *Åklagarmyndigheten* anser dock det bör förtydligas att

ett överlämnande kan skjutas upp för att den som ska överlämnas först ska lagföras i Sverige för att därefter, vid fällande dom, avtjäna den påföljd som har dömts ut.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Verkställighet av ett beslut om överlämnande

Artiklarna 101 och 102 innehåller regler om inom vilken tid ett beslut om överlämnande ska verkställas, om att den eftersökte ska frigges om dessa tidsfrister inte hålls och om skäl för att skjuta upp verkställigheten eller tillfälligt föra över personen på vissa villkor. Det kan t.ex. röra sig om att en verkställighet inte kan ske med hänsyn till omständigheter som ligger utanför de berörda staternas kontroll (artikel 101.3) eller om att verkställigheten bör skjutas upp av humanitära skäl (artikel 101.4). Ett annat skäl att skjuta upp verkställigheten kan vara att den eftersökte ska lagföras eller verkställa ett straff i den verkställande staten (artikel 102.1). Ett alternativ till det sistnämnda kan vara att tillfälligt överlämna den eftersökte (artikel 102.2). Motsvarande bestämmelser finns i artiklarna 23 och 24 i arresteringsorderrambeslutet.

Bestämmelserna i artiklarna 101 och 102 är direkt tillämpliga. Däremot behövs kompletterande bestämmelser i den nya lagen om vem som beslutar om att skjuta upp verkställigheten i de olika situationerna. I 6 kap. 1 och 2 §§ europeiska arresteringsorderlagen finns bestämmelser som genomför artiklarna 23 och 24 i arresteringsorderrambeslutet. I dessa bestämmelser anges även vem av rätten eller åklagaren som beslutar om att skjuta upp verkställigheten på de olika grunderna eller som bestämmer att den eftersökte tillfälligt ska överlämnas. Det finns ingen anledning att i de kompletterande bestämmelserna i den nya lagen föreslå någon annan ansvarsfördelning. Rätten bör således i samband med sitt beslut om överlämnande kunna skjuta upp verkställigheten av detta beslut med stöd av artikel 101.3 och 102.1 eller bestämma om att tillfälligt överlämna den eftersökte enligt artikel 102.2. Åklagaren bör ha möjlighet att skjuta upp verkställigheten med stöd av 101.3 och 101.4.

När det gäller bestämmelsen i artikel 102.1 efterfrågar *Åklagarmyndigheten* ett förtydligande om att den även omfattar en möjlighet att skjuta upp verkställigheten av ett beslut om överlämnande både för lagföring och för att avtjäna en påföljd som dömts ut med anledning av lagföringen. Avtalet är direkt tillämpligt och uttalanden om hur avtalets olika bestämmelser ska tolkas, bör av den anledningen undvikas. Regeringen noterar dock att en motsvarande bestämmelse finns i artikel 24.1 i arresteringsorderrambeslutet.

Bestämmelsen i artikel 101.5 om att den eftersökte, om han eller hon är frihetsberövad, ska försättas på fri fot om en verkställighet inte kan ske enligt de tidsfrister som ställts upp i artikel 101.2–101.4 kräver inga kompletterande bestämmelser. Såväl åklagaren som domstolen kan upphäva häktningen (jfr prop. 2010/11:158 s. 136).

Artiklarna 101 och 102 innehåller också regler om att de berörda myndigheterna ska samråda om när verkställighet ska ske dels enligt huvudregeln i artikel 101.1, dels när verkställigheten skjuts upp av någon anledning. Om detta samt om vem som ansvarar för att ett beslut om överlämnande verkställs i rätt tid kan regleras i förordning (jfr 18 §

förordningen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder).

För verkställigheten av ett beslut om överlämnande bör även bestämmelserna i 6 kap. 4 och 5 §§ europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Enligt 4 § kan den eftersökte efter rättsens beslut förklara att han eller hon avstår från att överklaga beslutet och att beslutet får verkställas utan hinder av att beslutet inte fått laga kraft. En förklaring ska lämnas enligt vissa bestämmelser i strafftidslagen (2018:1251). Med stöd av denna bestämmelse kan således en verkställighet skyndas på i vissa fall. En tillämpning av 6 kap. 5 § europeiska arresteringsorderlagen innebär dels att Polismyndigheten ska bistå vid verkställigheten, dels att den eftersökte kan tas i förvar, om han eller hon är på fri fot, om det bedöms nödvändigt för att verkställighet ska kunna ske. Det innebär att verkställigheten kan genomföras mer effektivt.

Avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande staten

Enligt artikel 104 ska den utfärdande staten avräkna den tid som den eftersökte varit frihetsberövad i den verkställande staten, med hänsyn till den utfärdade arresteringsordern, från den tid som ska avtjänas av en frihetsberövande påföljd som dömts ut i den utfärdande staten. Vidare åläggs den verkställande rättsliga myndigheten att översända uppgifter om hur länge den eftersökte varit frihetsberövad i den verkställande staten med anledning av den utfärdande arresteringsordern. Motsvarande bestämmelse finns i artikel 26 i arresteringsorderrambeslutet.

Några kompletterande bestämmelser i lag behövs inte. Den under rättelseskyldighet som föreskrivs kan regleras i förordning (jfr 20 § förordningen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder)

6.10 Transporter i eller genom Sverige

Regeringens förslag: Bestämmelserna om tillstånd till transport genom Sverige respektive transporter i Sverige i 8 kap. 2 och 3 §§ lagen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder ska tillämpas vid överlämnande enligt avtalet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 103 finns bestämmelser om transitering som ska tillämpas när en eftersökt person ska transporteras från en medlemsstat till Förenade kungariket eller tvärtom och Förenade kungariket behöver inhämta ett tillstånd till transporten genom Sverige. Artikeln omfattar även ett inhämtande av ett tillstånd till en transport genom Sverige av en person som utlämnas från en tredje stat till Förenade kungariket (artikel 103.6). Bestämmelsen gäller även i den omvända situationen, dvs. när Sverige har behov av att en eftersökt person transporteras genom Förenade kungariket.

Inför en transport ska viss information tillhandahållas av den stat som har behov av transporten genom den andra staten. En ansökan om tillstånd till transport ska överlämnas till utsedd centralmyndighet. En transport genom en stat kan nekas avseende egna medborgare i de fall en notifiering gjorts med stöd av artikel 83.2. Bestämmelsen ska även tillämpas i de fall en transport genom en stat krävs med hänsyn till en oplanerad mellanlandning. Motsvarande bestämmelser finns i huvudsak i artikel 25 i arresteringsorderrambeslutet.

I avvaktan på att de kompletterande bestämmelserna träder i kraft, har regeringen utsett Regeringskansliet (Justitiedepartementet) som centralmyndighet (artikel LAW.OTHER.134.7 c). Uppgiften att handlägga förfrågningar om tillstånd till transporter genom Sverige bör dock åläggas Polismyndigheten i enlighet med det motsvarande ansvar myndigheten har vid transporter genom Sverige enligt 8 kap. 2 § europeiska arresteringsorderlagen. En sådan ordning skapar ett effektivare förfarande än om uppgiften ligger på Regeringskansliet. I samband med att den nya lagstiftningen träder i kraft bör Sverige lämna en underrättelse om detta enligt artikel 103.3.

Även övriga bestämmelser i 8 kap. 2 § europeiska arresteringsorderlagen bör tillämpas vid transporter enligt artikel 103 avtalet. Med stöd av dessa bestämmelser kan Polismyndigheten ta den person som ska överlämnas i förvar för att säkerställa transporten. Vidare finns bestämmelser om förfarandet vid en oplanerad mellanlandning. Mot bakgrund av den notifiering Sverige gjort enligt artikel 83.2 och vad som föreslås i avsnitt 6.3 om att svenska medborgare inte får överlämnas, ska en transport genom Sverige av svenska medborgare inte tillåtas. Detta får anses följa av artikel 103.2 i avtalet.

Vid överlämnande enligt avtalet till Sverige, kommer den eftersökte att behöva transporteras i Sverige, exempelvis till ett häkte eller en anstalt från en flygplats. Enligt 8 kap. 3 § europeiska arresteringsorderlagen ansvarar Polismyndigheten för transporten i Sverige. Motsvarande bestämmelse bör gälla vid överlämnande till Sverige enligt avtalet.

6.11 Utvidgat överlämnande, vidareöverlämnande och vidareutlämning

Regeringens förslag: Vid en framställning om tillstånd till utvidgat överlämnande och vidareöverlämnande ska i huvudsak samma bestämmelser tillämpas som i ett ärende om överlämnande från Sverige enligt avtalet.

Bestämmelsen om tillstånd till vidareutlämning i 6 kap. 9 § lagen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder ska tillämpas vid en framställning om tillstånd till vidareutlämning enligt avtalet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen.

Skälen för regeringen förslag: I artikel 105 finns bestämmelser om den s.k. specialitetsprincipen, dvs. att den som har överlämnats till en stat med stöd av avtalet inte kan åtalas, verkställa ett straff eller frihetsberövas avseende en annan tidigare gärning än den som arresteringsordern avsåg. En stat kan i en underrättelse förklara att den generellt samtycker till att åtal m.m. kan ske, om inte annat anges i ett enskilt ärende (punkt 1). Om en notifiering inte har lämnats, anges i punkten 3 när principen inte längre gäller. Slutligen regleras i punkten 4 hur ett samtycke inhämtas från den verkställande staten. Motsvarande bestämmelse finns i artikel 27 i arresteringsorderrambeslutet.

Artikel 106 innehåller bestämmelser om under vilka förutsättningar en stat, dit en person har överlämnats med stöd av avtalet, kan överlämna eller utlämna personen ifråga till en annan stat för en gärning som begåtts i tiden före det förstnämnda överlämnandet. Konstruktionen i artikeln är densamma som i artikel 105. Huvudregeln är ett förbud mot ett sådant vidareöverlämnande (punkt 2). En stat kan emellertid underrätta att den generellt samtycker till ett sådant vidareöverlämnande (punkt 1). Om så inte gjorts, finns ett antal undantag föreskrivna, vars tillämpning innebär att ett vidareöverlämnande kan ske (punkt 2 a–2 c). Vidare regleras närmare hur ett samtycke inhämtas från den verkställande staten och förutsättningarna för att lämna ett sådant samtycke (punkterna 3 och 4). Slutligen finns en regel om vidareutlämning till en tredje stat (punkt 5). Bestämmelsen motsvaras av artikel 28 i arresteringsorderrambeslutet.

En notifiering enligt artiklarna 105.1 och 106.1 kan ske när som helst och måste inte beslutas i samband med att den nya lagstiftningen träder i kraft. Med hänsyn härtill får ett övervägande i detta avseende avvakta (jfr prop. 2003/04:7 s. 148 f. och 163). Då behövs kompletterande regler om vem som samtycker till ett utvidgat överlämnande eller vidareöverlämnande och det närmare förfarandet för en sådan prövning. Slutligen behövs regler om vilket förfarande som ska tillämpas när det rör sig om en vidareutlämning

En prövning om tillstånd till utvidgat överlämnande och vidareöverlämnandet bör ske på samma sätt och under samma villkor som i ett ärende om överlämnande från Sverige enligt avtalet (jfr 6 kap. 8 § europeiska arresteringsorderlagen). Med anledning härav bör de vägransgrunder om egna medborgare och politiska brott som föreslås även gälla vid ett sådant tillstånd (se avsnitt 6.3). Vidare bör de bestämmelser som föreslås om förfarandet gälla, bl.a. att åklagare utreder om det finns förutsättningar för att lämna ett tillstånd och att offentlig försvarare ska utses (se avsnitt 6.5). Slutligen bör de bestämmelser som gäller för domstolens prövning gälla (se avsnitt 6.8). Det ska noteras att även avtalets regler kommer att bli direkt tillämpliga, t.ex. vägransgrunderna i artikel 80 och 81.

När det är fråga om vidareutlämning finns bestämmelser för motsvarande fall i 6 kap. 9 § europeiska arresteringsorderlagen, som anger att en sådan framställning ska prövas av regeringen med tillämpning av 24 § utlämningslagen. Detsamma bör gälla vid vidareutlämning enligt avtalet.

Det ska emellertid noteras att hänvisningen till 6 kap. 9 § europeiska arresteringsorderlagen avser utlämning till en stat utanför EU, Island eller Norge. Ett överlämnande eller en utlämning från Förenade kungariket till Island eller Norge kommer inte att omfattas av hänvisningen till nämnda bestämmelse. Artikel 106 i avtalet om vidareöverlämnande gäller endast

mellan medlemsstaterna och Förenade kungariket (se artikel 76). För att undvika en situation där inga regler finns att tillämpa i dessa fall, bör bestämmelsen om tillstånd till vidareöverlämnande även omfatta ett överlämnande eller en utlämning till Island och Norge.

Med stöd av artiklarna 105.3 f och artikel 106.2 b kan den som har överlämnats, inför de behöriga rättsliga myndigheter i Sverige samtycka till utvidgat överlämnande eller vidareöverlämnande, vilket ska ske enligt nationell rätt. Vidare förutsätter avtalet att bestämmelser finns när Sverige vill inhämta tillstånd till utvidgat överlämnande eller vidareöverlämnande. Bestämmelser om detta behövs i de fall Sverige är utfärdande stat, vilka kan regleras i förordning (jfr 16 och 17 §§ förordningen om överlämnande till Sverige enligt en europeisk arresteringsorder).

I förordning kan också närmare regleras vissa förfarandefrågor när Sverige är verkställande stat (jfr 26 § förordningen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder).

6.12 Kostnader och slutbestämmelser

Regeringens bedömning: Inga kompletterande bestämmelser om fördelning av kostnader eller om avtalets slutbestämmelser behövs i lag.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Artiklarna 108–112 innehåller regler om kostnader samt sedvanliga slutbestämmelser om relationen till andra internationella överenskommelser, översyn av gjorda anmälningar samt övergångsregler. I artikel 109.1 anges bl.a. att Europarådets utlämningskonvention med tillhörande tilläggsprotokoll inte längre ska gälla mellan medlemsstaterna, å ena sidan, och Förenade kungariket å andra sidan.

I avsnitt 5.2 föreslås att en bestämmelse tas in i utlämningslagen om att den inte gäller om avtalet eller den kompletterande lagen ska tillämpas. I övrigt behövs inga kompletterande bestämmelser.

6.13 Överförande av verkställighet av en frihetsberövande påföljd till Sverige

Regeringens förslag: Om rätten vägrar överlämnande med stöd av artikel 81.1 f i avtalet eller om den eftersökte enligt artikel 84 b ska återföras till Sverige för verkställighet av den utdömda frihetsberövande påföljden, ska bestämmelserna i lagen om internationellt samarbetet rörande verkställighet av brottmålsdom tillämpas i den del som reglerar samarbetet angående konventionen om överförande av dömda personer av den 21 mars 1983, dock med vissa undantag.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: En tillämpning av artikel 81.1 f och artikel 84 b i avtalet kan innebära att den frihetsberövade påföljden som döms ut i Förenade kungariket ska verkställas i Sverige. Även det omvända kan bli fallet.

I 7 kap. 1 § europeiska arresteringsorderlagen finns motsvarande bestämmelser. Ett överförande av verkställigheten till Sverige ska då ske enligt lagen (2015:96) om erkännande och verkställighet av frihetsberövande påföljder inom Europeiska unionen (europeiska verkställighetslagen). Eftersom Förenade kungariket inte längre är en medlemsstat i EU bör inte europeiska verkställighetslagen tillämpas vid överförande i nu aktuella fall.

Förenade kungariket och Sverige har båda tillträtt Europarådets konvention från 1983 om överförande av dömda personer (SÖ 1985:1). Till konventionen finns ett tilläggsprotokoll från 1997 (SÖ 2000:53). Bestämmelser om samarbete enligt konventionen och tilläggsprotokoll finns i internationella verkställighetslagen (2 § andra stycket). En bestämmelse bör därför tas in i den nya lagen som anger att dessa bestämmelser i internationella verkställighetslagen ska tillämpas vid överförande av verkställigheten till Sverige enligt de två situationer som kan uppstå enligt avtalet.

De bestämmelser i internationella verkställighetslagen som 2 § andra stycket hänvisar till innebär bl.a. att om verkställighet av en frihetsberövande påföljd ska ske i Sverige kan regeringen enligt 25 g § antingen själv besluta om överförande eller överlämna åt åklagaren att ansöka om att rätten ska bestämma en ny påföljd i enlighet med svensk lag. Det senare blir fallet när en frihetsberövande påföljd behöver anpassas för att kunna verkställas i Sverige som rättspsykiatrisk vård eller slutet ungdomsvård. Vid domstolens prövning tillämpas rättegångsbalkens bestämmelser bl.a. om rättens sammansättning och rätten till offentlig försvarare. Stockholms tingsrätt är laga domstol (35 §) I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av Regeringskansliet. Beslut i en sådan fråga eller om ersättning till offentligt biträde överklagas till allmän förvaltningsdomstol (25 f §).

Vissa av de bestämmelser som anges i 2 § andra stycket i internationella verkställighetslagen bör dock inte tillämpas fullt ut. I 25 a § andra och tredje styckena samt 25 b § anges närmare under vilka förutsättningar ett överförande till Sverige kan ske. Eftersom rättens beslut i fråga om överlämnande enligt avtalets bestämmelser i artikel 81.1 f och 84 b innebär ställning redan tagits till att verkställighet ska ske i Sverige, bör ett förnyat ställningstagande inte göras med stöd av nämnda bestämmelser i internationella verkställighetslagen (jfr 7 kap. 1 § första stycket första meningen europeiska arresteringsorderlagen). Dessa bör således inte tillämpas.

När rätten beslutar om att vägra överlämnande enligt artikel 81.1 f kommer den eftersökte många gånger vara frihetsberövad. En vägran att överlämna innebär samtidigt att det inte finns skäl att hålla den eftersökte frihetsberövad enligt de särskilda bestämmelserna i den nya lagen. Samtidigt kan det finnas goda skäl att i förfarandet om att besluta i fråga om överförande av verkställigheten av den frihetsberövade påföljd fortsätta att hålla den eftersökte frihetsberövad. Bestämmelser om detta finns i 25 c § internationella verkställighetslagen. Användning av tvångs-

medel enligt denna bestämmelse kräver dock en begäran om detta från domslandet, dvs. Förenade kungariket, vilket inte alltid finns i anslutning till rättens beslut om att vägra överlämnande. Av det skälet bör en bestämmelse tas in i den nya lagen om att en tillämpning av 25 c § internationella verkställighetslagen inte kräver någon begäran från behörig myndighet i Förenade kungariket för att tvångsmedel ska få användas (jfr 7 kap. 1 § första stycket andra meningen europeiska arresteringsorderlagen).

Det går inte att utesluta att Förenade kungariket, efter det att rätten vägrat överlämnande enligt artikel 81.1 f i avtalet, motsätter sig att verkställigheten överförs. I en sådan situation ska det inte fattas något beslut om överförande av verkställigheten (jfr 7 kap. 1 § andra stycket europeiska arresteringsorderlagen).

I förordning kan regleras närmare om förfarandet när det gäller överförandet av verkställigheten av en frihetsberövande påföljd (jfr 6 och 7 §§ förordningen om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder). Även i det omvända fallet, dvs. när Förenade kungariket ska verkställa en frihetsberövad påföljd som dömts ut i Sverige finns behov av förordningsreglering (jfr 14 och 15 §§ förordningen om överlämnande till Sverige enligt en europeisk arresteringsorder).

7 Ömsesidig rättslig hjälp

Regeringens förslag: Inga kompletterande bestämmelser om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål behövs i lag.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Avtalets del 3 om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete innehåller i avdelning VIII bestämmelser om ömsesidig rättslig hjälp (artiklarna LAW.MUTAS.113–LAW.MUTAS.122). Syftet med bestämmelserna, är att komplettera 1959 års konvention om rättslig hjälp med tillhörande tilläggsprotokoll, dock med undantag för utbyte av uppgifter ur belastningsregister. Nämnade överenskommelser har i huvudsak genomförts genom bestämmelser i lagen om internationell rättslig hjälp. Bestämmelserna i avdelning VIII kommer således komplettera denna lagstiftning.

Bestämmelserna i avdelning VIII motsvarar i flertalet fall vissa artiklar i direktivet om en europeisk utredningsorder. Eftersom Förenade kungariket tillämpade direktivet fram till årsskiftet 2020/21 har – såvitt får förstås – en strävan varit att motsvarande bestämmelser ska gälla för det framtida samarbetet mellan medlemsstaterna och Förenade kungariket. Direktivet har genomförts i svensk rätt genom lagen (2017:1000) om en europeisk utredningsorder.

I promemorian (s. 63–67) görs en genomgång av artiklarna i avdelning VIII och en bedömning av i vilken omfattning kompletterande regler behövs i en ny lag. Regeringen delar promemorians bedömningar om att

inga kompletterande bestämmelser i lag behövs till denna avdelning. Nedan redogörs kortfattat för artiklarna i avdelning VIII och för bedömningarna. Hänvisningarna till artiklarna avser avdelning VIII (LAW.MUTAS) om inte annat uttryckligen anges.

Behörig myndighet och formulär för ansökningar om rättslig hjälp

Artikel 114 bekräftar att de förklaringar om behörig myndighet som staterna gjort till 1959 år konvention om rättslig hjälp vad gäller behöriga myndigheter även gäller enligt avtalet. Vidare finns i artikel 115 bestämmelser om att standardformulär, för det fall de antas, ska användas vid en ansökan om rättslig hjälp.

Villkor för att ansöka om rättslig hjälp

Enligt artikel 116 ska proportionalitets- och nödvändighetsprincipen tillämpas vid en ansökan om rättslig hjälp. Vidare får en sådan ansökan göras endast om den åtgärd som efterfrågas hade kunnat vidtas under samma förfarande i ett liknande inhemskt ärende. Viss möjlighet till samråd mellan staterna regleras också i artikeln. Bestämmelsen motsvaras av artikel 6 i direktivet om en europeisk utredningsorder.

Motsvarighet till artikel 116 saknas i lagen om internationell rättslig hjälp men i likhet med promemorian anser regeringen att den får anses ersätta bestämmelsen i 1 kap. 7 § första stycket andra meningen. Samråds-skyldigheten får tas om hand av den åklagare eller domstol som begär rättslig hjälp eller handlägger en inkommen ansökan om rättslig hjälp.

Annan typ av utredningsåtgärd och underrättelseskyldighet

Bestämmelsen i artikel 117, som i huvudsak är identisk med artikel 10 i direktivet om en europeisk utredningsorder, reglerar i vilka situationer andra utredningsåtgärder än de som anges i ansökan kan övervägas samt vilka åtgärder som alltid måste finnas tillgängliga. Viss informations- och samråds-skyldighet föreskrivs också enligt artikeln. I artikel 118, som motsvaras av artikel 16.2 i direktivet om en europeisk utredningsorder, föreskrivs en underrättelseskyldighet för den behöriga myndigheten i den anmodade staten, dels om ansökan är ofullständig eller felaktig, dels om ytterligare åtgärder skulle kunna vidtas men inte omfattas av ansökan om rättslig hjälp.

I lagen om internationell rättslig hjälp finns inga uttryckliga bestämmelser motsvarande dem i artikel 117. Samtidigt framgår det av 2 kap. 1 § att hjälp lämnas under de förutsättningar som gäller för en motsvarande åtgärd i en svensk förundersökning eller rättegång i brottmål. Om det begärs hjälp med en tvångsåtgärd som inte återfinns i svensk rätt eller som inte når upp till de krav som ställs, t.ex. vid hemliga tvångsmedel, kommer med stöd av artikel 117 inte någon hjälp kunna lämnas. Samråds-skyldigheten enligt bestämmelsen får tas om hand av den åklagare eller domstol som handlägger ärendet. Såvitt avser artikel 118 finns motsvarande bestämmelser i 2 kap. 8 § tredje stycket och 9 § lagen om internationell rättslig hjälp. Skyldigheten att underrätta enligt artikel 118 får åligga den myndighet som handlägger ärendet i Sverige.

Förbud mot dubbelbestraffning

Utöver de vägransgrunder som finns i 1959 års konvention om rättslig hjälp och dess tilläggsprotokoll, införs genom artikel 119 ytterligare ett skäl för att avslå en ansökan om rättslig hjälp grundat på förbudet mot dubbelbestraffning. En motsvarande regel finns i artikel 11.1 d i direktivet om en europeisk utredningsorder.

Vägransgrunden ska tillämpas direkt. Enligt 2 kap. 14 och 15 §§ lagen om internationell rättslig hjälp är det regeringen som avslår en ansökan om det i Sverige har meddelats en dom beträffande samma gärning. Om en ansökan ska avslås med stöd av artikel 119 är det således regeringen som beslutar i de fall det rör sig om en svensk dom. I övriga fall får den handläggande myndigheten fatta ett avslagsbeslut (se 2 kap. 15 § andra stycket i nämnda lag).

Tidsfrister, översändande av ansökningar om rättslig hjälp och gemensamma utredningsgrupper

Artikel 120 förskriver vissa tidsfrister för beslut om rättslig hjälp och verkställighet av beslutet samt för särskilt brådskande situationer. Vidare föreskrivs viss informationsplikt och underrättelseskyldighet. Artikeln innehåller också undantag från tidsfristerna när det gäller vissa mindre allvarliga förseelser, företrädesvis trafikbrott. Bestämmelsen motsvaras delvis av artiklarna 12 och 32 i direktivet om en europeisk utredningsorder.

Genom artikel 121 utökas möjligheterna för på vilket sätt en ansökan om rättslig hjälp kan skickas. I artikel 122 tydliggörs att när en eller flera medlemsstater deltar i en gemensam utredningsgrupp tillsammans med Förenade kungariket, ska förhållandet mellan medlemsstaterna styras av unionsrätten.

Samrådsskyldigheten enligt artikel 120 får den handläggande myndigheten i Sverige ansvara för.

8 Frysnings och förverkande

Avtalets del 3 om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete innehåller i avdelning XI bestämmelser om samarbetet kring dels frysning av egendom i syfte att säkerställa en framtida verkställighet av ett beslut om förverkande, dels verkställighet av ett lagakraftvunnet beslut om förverkande (artiklarna LAW.CONFISC.1–LAW.CONFISC.34). Avdelningen innehåller också regler för samarbetet som syftar till att eftersöka och identifiera egendom och tillgångar som kan bli föremål för förverkande. Bestämmelserna i avdelningen ska tillämpas i stället för kapitlen om internationellt samarbete i 1990 års förverkandekonvention och 2005 års förverkandekonvention. Innehållet i bestämmelserna är i huvudsak hämtat från motsvarande bestämmelser i 2005 års förverkandekonvention, men med vissa skillnader. Artiklarna i avtalet ska som utgångspunkt tillämpas direkt.

I promemorian görs en genomgång av artiklarna i avdelning XI och en bedömning av i vilken omfattning kompletterande regler behövs i ny lag.

I följande avsnitt behandlar regeringen promemorians lagförslag. Regeringen som delar de bedömningar som görs i promemorian om att kompletterande bestämmelser inte behövs i flera avseenden bl.a. vad gäller skyldigheten att förverka och skälen för att vägra eller skjuta upp verkställighet, behandlar dessa bedömningar i det följande dock mer kortfattat. Hänvisningar till artiklarna avser avdelning XI (LAW.CONFISC) om inte annat anges.

8.1 Syfte och definitioner

Regeringens bedömning: Det behövs inga kompletterande bestämmelser i lag om syftet med samarbetet om frysning och förverkande i avdelning XI eller beträffande definitionerna.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 1 anges målsättningen och principerna, bl.a. nödvändighets- och proportionalitetsprincipen, för samarbetet enligt avdelning XI. Beträffande bistånd med att efterforska och identifiera egendom samt provisoriska åtgärder i syfte att säkerställa en framtida verkställighet av ett beslut om förverkande anges att åtgärderna ska vidtas inom ramen för den anmodade statens inhemska lagstiftning och hanteras med samma prioritet som ett inhemskt ärende. Artikel 1 motsvaras delvis av artikel 15 i 2005 års förverkandekonvention.

Artikel 2 innehåller definitioner som ska ersätta motsvarande definitioner i 1990 års förverkandekonvention och 2005 års förverkandekonvention. Vidare definieras begreppet "rättslig myndighet" vilket ska vara en domstol, domare eller åklagare.

I dag regleras det internationella samarbetet om eftersökande och identifiering av egendom och tillgångar samt frysning av dessa för att säkerställa en framtida verkställighet av ett beslut om förverkande i lagen om internationell rättslig hjälp. Den lagen gäller generellt vid rättslig hjälp till eller från en annan stat oavsett om det finns en internationell konvention och kommer därmed kunna tillämpas vid rättslig hjälp enligt avtalet i enlighet med vad som förutsätts i artikel 1.3 i avtalet. Lagen innehåller förfaranderegler vid rättslig hjälp och föreskriver att denna i första hand lämnas av åklagare och domstol. Rättslig hjälp lämnas under samma förutsättningar som gäller i ett svenskt förfarande men det finns också regler som avviker från detta. Avdelning XI innehåller bestämmelser (artiklarna 3–9) som emellertid kommer att komplettera eller ersätta existerande regler i lagen om internationell rättslig hjälp varför en bestämmelse i den lagen som upplyser om detta förhållande föreslås (se avsnitt 5.2).

Regler om internationellt samarbete för verkställighet av ett lagakraftvunnet beslut om förverkande finns i internationella verkställighetslagen. Till skillnad från lagen om internationell rättslig hjälp tillämpas bestämmelserna i internationella verkställighetslagen inte generellt utan förutsätter att det finns dels ett avtal om samarbete, dels att regeringen har förordnat om att lagen ska tillämpas i förhållande till det avtalet (se 1 §).

När det gäller samarbetet enligt avtalet om verkställighet av beslut om förverkande finns dessutom inte en generell hänvisning till nationell rätt utan samarbetet grundar sig som utgångspunkt på bestämmelserna i avtalet. I den mån avtalets direkt tillämpliga bestämmelser behöver kompletteras av regler om handläggande och beslutsfattande myndigheter samt om förfarandet bör detta regleras i den nya lagen (se avsnitten 8.3, 8.4 och 8.5) och inte genom en förordningsbestämmelse som anger att bestämmelserna i internationella verkställighetslagen ska tillämpas i förhållande till avtalet. Mot bakgrund av att samarbetet gällande verkställighet av beslut om förverkande inte kommer att ske direkt med stöd av internationella verkställighetslagen utan med stöd av avtalets direkt tillämpliga bestämmelser och den nya lagen, föreslås en upplysningsbestämmelse om detta i internationella verkställighetslagen (se avsnitt 5.2)

8.2 Skyldighet att lämna bistånd och provisoriska åtgärder

Regeringens förslag: Underrättelser enligt artiklarna 4.4, 5.5 och 6.5 om att artiklarna även ska tillämpas gentemot andra finansiella institut än banker ska göras.

Regeringens bedömning: Underrättelserna bör inte villkoras av att Förenade kungariket kan bistå Sverige på motsvarande sätt. Det behövs inga kompletterande bestämmelser i lag om skyldighet att lämna bistånd och provisoriska åtgärder behövs.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian görs bedömningen att underrättelserna ska villkoras av att Förenade kungariket kan bistå Sverige på motsvarande sätt.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen. *Aklagarmyndigheten* ifrågasätter dock att krav på reciprocitet ställs upp gentemot Förenade kungariket avseende underrättelserna enligt artiklarna 4–6. Myndigheten redogör vidare för de svårigheter som finns att verkställa realtidsövervakning av ett bankkonto genom alternativa åtgärder.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Eftersökande och identifiering av egendom

Artiklarna 3–7 innehåller bestämmelser om samarbetet vid eftersökande och identifiering av egendom och tillgångar som kan bli föremål för förverkande. Samarbetet avser uppgifter om bankkonton, bankfack och banktransaktioner samt övervakning av banktransaktioner (artiklarna 4–6). Genom en underrättelse kan en stat utvidga samarbetet till att omfatta även sådana uppgifter som finns hos finansinstitut som inte är banker. En sådan underrättelse kan villkoras att endast gälla reciprokt. Uppgiftslämnande kan även ske spontant utan föregående begäran (artikel 7).

Bestämmelserna motsvaras i princip av artiklarna 16–20 i 2005 års förverkandekonvention.

Det finns i dag bestämmelser i ett flertal lagar som innebär att banker men även andra finansiella företag är skyldiga att på begäran av en åklagare i ett ärende om rättslig hjälp, lämna ut sådana uppgifter som avses i avtalet (se 5 kap. 10 § lagen om internationell rättslig hjälp). Inhämtande av uppgifter enligt artiklarna 4–6 kommer att ske enligt reglerna om rättslig hjälp.

Såvitt avser övervakning av banktransaktioner (artikel 6) kan noteras att bedömningen är att det kan finnas vissa förutsättningar att verkställa en begäran om sådan övervakning genom bankernas och de finansiella företagens uppgiftsskyldighet eller genom husrannsakan och beslag när sådan skyldighet inte är föreskriven (se prop. 2016/17:218 s. 134). I detta sammanhang pekar *Åklagarmyndigheten* på problem som finns att i praktiken verkställa en sådan utredningsåtgärd i realtid. Detta mot bakgrund av att någon uttrycklig reglering inte finns i svensk rätt. Regeringen ifrågasätter inte det som lyfts fram. Det finns dock inte möjlighet att i detta lagstiftningsärende föreslå några ändringar i lag eller att närmare överväga förutsättningarna för en sådan åtgärd. Det kan dock lyftas fram att artikel 6 talar om övervakning av banktransaktioner över en bestämd period, men inte att det ska ske i realtid (jfr artikel 28 i direktivet om en europeisk utredningsorder). Vidare ska enligt artikel 6.4 behöriga myndigheter i Sverige och Förenade kungariket komma överens om hur övervakningen ska genomföras i praktiken, t.ex. hur frekvent informationen behöver inhämtas. Visst utrymme för att kunna hantera aktuell åtgärd på ett pragmatiskt sätt bör således finnas.

Mot bakgrund av att uppgiftsskyldigheten enligt de svenska bestämmelserna redan omfattar uppgifter som finns hos finansiella företag bör Sverige utnyttja möjligheten att genom en underrättelse utvidga samarbetet till att omfatta även dessa i syfte att kunna erhålla motsvarande uppgifter från Förenade kungariket (se artiklarna 4.4, 5.5 och 6.5). Åklagarmyndigheten invänder mot promemorians bedömning om att en sådan underrättelse bör villkoras av ömsesidighet. Regeringen instämmer i myndighetens synpunkt och anser att underrättelserna inte bör villkoras av att Förenade kungariket kan bistå Sverige på motsvarande sätt.

Bestämmelsen om spontant informationsutbyte i artikel 7 ålägger inte en stat att sända över en information, utan möjliggör endast detta.

Några kompletterande regler behövs sammanfattningsvis inte vad avser artiklarna 3–7.

Provisoriska åtgärder

I artikel 8 finns bestämmelser om skyldigheten att på begäran vidta provisoriska åtgärder för att förhindra förfogande över egendom som senare kan begäras förverkad eller för att säkerställa verkställighet av en begäran om förverkande enligt artikel 10. I detta avseende innehåller artikeln tidsfrister och krav på skyndsamhet. Efter att de provisoriska åtgärderna verkställts, föreskriver artikel 9 vissa krav på tillhandahållande av sådan information som kan ifrågasätta eller ändra omfattningen av vidtagna åtgärder eller som behövs för fortsatt verkställighet samt även viss möjlighet till yttrande innan den provisoriska åtgärden upphävs. Artiklarna motsvaras delvis av artiklarna 21–22 i 2005 års förverkandekonvention.

I enlighet med artikel 1.3 i avtalet kommer lagen om internationell rättslig hjälp att tillämpas när föreskrivna åtgärder vidtas med beaktande av vad som anges i artikel 8 och 9 om t.ex. tidsfrister. Några kompletterande regler behövs därför inte.

8.3 Centralmyndighet och kommunikation

Regeringens förslag: I den nya lagen ska det framgå att Regeringskansliet är centralmyndighet för samarbetet enligt avdelning XI i avtalet när det gäller samarbetet om verkställighet av beslut om förverkande.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 21.1 är staterna skyldiga att utse en centralmyndighet som ska sända över och motta ansökningar enligt avdelning XI. I anslutning till att avtalet trädde i kraft har regeringen dels gett Regeringskansliet (Justitiedepartementet) i uppdrag att vara centralmyndighet för samarbetet rörande verkställighet av beslut om förverkande, dels anmält till Förenade kungariket att Regeringskansliet (Justitiedepartementet) utses till centralmyndighet för samarbetet enligt avdelning XI i avtalet, utom såvitt avser samarbetet med delgivning för vilket samarbete Länsstyrelsen i Stockholms län utsetts till centralmyndighet.

Centralmyndighetsfunktionen för samarbetet som rör internationell rättslig hjälp (artiklarna 3–9) och delgivning (artikel 19) följer redan av lagen om internationell rättslig hjälp och förordningen (2013:982) om bistånd med delgivning utomlands och i Sverige. Några ytterligare kompletterande bestämmelser behövs därför inte med anledning av artikel 21.1. När det däremot gäller motsvarande funktion för samarbetet beträffande verkställighet av beslut om förverkande (artiklarna 10–14) behövs, mot bakgrund av att internationella verkställighetslagen inte är direkt tillämplig, en kompletterande bestämmelse i den nya lagen som pekar ut Regeringskansliet som centralmyndighet för det samarbete som rör verkställighet av beslut om förverkande. Med tillämpning av 12 § förordningen (1996:1515) med instruktion för Regeringskansliet kommer denna uppgift att ligga på Justitiedepartementet.

Enligt artikel 21.2 får även unionen utse ett unionsorgan som får göra och, om lämpligt, verkställa ansökningar. Unionsorganet får samtidigt utses till centralmyndighet. Denna bestämmelse föranleder ingen bestämmelse i lag.

Artikel 22 innehåller bestämmelser som innebär att centralmyndigheterna som huvudregel ska meddela sig direkt med varandra. I brådskande fall samt vid samarbete enligt artiklarna 3–7, som inte avser användande av tvångsmedel, får staternas rättsliga respektive behöriga myndigheter kommunicera direkt med varandra och översända ett utkast till ansökan för att säkerställa en effektiv handläggning. En nationell rättslig myndighet som saknar behörighet att pröva en ansökan som den mottar, är skyldig att översända ansökan till behörig myndighet.

Bestämmelserna motsvaras delvis av artiklarna 33 och 34 i 2005 års förverkandekonvention.

Bestämmelserna i artikel 22 är direkt tillämpliga och kräver inga bestämmelser i lag. Den informationsplikt som föreskrivs vid felsända ansökningar kan regleras i förordning.

8.4 Verkställighet av ett beslut om förverkande i Förenade kungariket

8.4.1 Beslutande myndighet och översändande av ansökan

Regeringens förslag: Kronofogdemyndigheten ska pröva om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande ska begäras i Förenade kungariket. Framställningen ska överlämnas till Regeringskansliet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Om ett svenskt beslut om förverkande ska verkställas i Förenade kungariket behövs bestämmelser om vem som beslutar om att begära sådan verkställighet.

Frågan om verkställighet utomlands av ett beslut om förverkande enligt internationella verkställighetslagen prövas av Kronofogdemyndigheten vilket framgår av 26 § i samma lag samt 12 § första meningen förordning (1977:178) med vissa bestämmelser om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom. Med stöd av 12 § internationella verkställighetsförordningen kan talan föras mot Kronofogdemyndighetens beslut hos regeringen genom besvär. En ansökan om verkställighet tillsammans med aktuellt avgörande och övriga handlingar ska överlämnas till Justitiedepartementet som vidarebefordrar framställningen till behörig myndighet i berörd stat (28 § internationella verkställighetslagen).

Samma ordning bör gälla vid verkställighet i Förenade kungariket. Några skäl att använda sig av en annan ordning finns inte. Kronofogdemyndighetens ansvar att pröva frågan om verkställighet i Förenade kungariket av ett beslut om förverkande bör framgå direkt av den nya lagen. Av den nya bestämmelsen bör det även framgå att framställningen överlämnas av Kronofogdemyndigheten till Regeringskansliet. Av artikel 23.5 i avtalet framgår att en framställning ska göras på det formulär som anges i en bilaga till avtalet (BILAGA LAW-8). Utöver själva framställningen ska även beslutet om förverkande bifogas (se avsnitt P i nämnda bilaga).

Någon möjlighet att överklaga Kronofogdemyndighetens beslut bör inte införas. Någon sådan möjlighet finns inte i samarbetet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande (EU-förordningen om frysning och förverkande). Skäl att göra en annan bedömning i förhållande till Förenade kungariket saknas.

Regeringskansliet bör utses till centralmyndighet enligt artikel 21.1 (se avsnitt 8.1) och ska därmed med stöd av artikel 22.1 översända

framställningen om verkställighet av beslut om förverkande till Förenade kungarikets utsedda centralmyndighet. Inom Regeringskansliet ligger denna funktion på Justitiedepartementet. Några särskilda bestämmelser i lag om detta behövs inte.

8.4.2 Verkställighet i båda stater

Regeringens förslag: Om en framställning om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande har överlämnats till Förenade kungariket och i de fall Kronofogdemyndigheten även verkställer beslutet i Sverige, ska Kronofogdemyndigheten bevaka att det sammanlagda värdet av det som verkställs inte överstiger det belopp som anges i beslutet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 13 följer att en ansökan om verkställighet enligt artikel 10 inte påverkar den ansökande statens rätt att själv verkställa beslutet om förverkande. Det totala värdet av förverkandet får dock inte överstiga det belopp som anges i beslutet om förverkande. Om det konstateras att det kan bli fallet ska staterna samråda för att undvika ett överförverkande. Artikeln motsvaras av artikel 26 i 2005 års förverkandekonvention.

Eftersom det finns risk för överförverkande om verkställighet av ett beslut om förverkande avseende en betalningsskyldighet sker samtidigt i båda stater bör Kronofogdemyndigheten kontinuerligt bevaka ärendet så att ett sådant överförverkande inte sker. En bestämmelse om detta bör tas in i den nya lagen (jfr 2 kap. 5 § lagen [2011:423] om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande i vissa fall). Den samrådsskyldighet som föreskrivs kan, i den mån det behövs, regleras i förordning.

Enligt artikel 12.3 ska den förverkade egendomen fördelas enligt en schablon. Sverige kan dock med stöd av artikel 12.4 begära en annan fördelning. Vem som ansvarar för en sådan begäran kan regleras i förordning (jfr 2 kap. 4 § förordningen [2011:578] om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande i vissa fall).

8.4.3 Omvandling och andra åtgärder

Regeringens förslag: Kronofogdemyndigheten ska inte få samtycka till att ett svenskt beslut om förverkande verkställs i Förenade kungariket genom omvandling enligt artikel 10.4 eller genom åtgärder enligt artikel 14 i avtalet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Förenade kungariket kan, vid verkställighet av ett beslut om förverkande där, enligt artikel 10.4 i avtalet komma överens med Sverige om att ett beslut om förverkande av viss

egendom istället får verkställas genom ett åläggande att betala ett penningbelopp motsvarande värdet av den förverkade egendomen.

När ett beslut om förverkande avser en viss specifik egendom, ska beslutet som huvudregel verkställas genom att just den egendomen förverkas. Svensk rätt tillåter inte sådan omvandling som föreskrivs i artikel 10.4 (jfr prop. 2019/20:198 s. 65). Motsvarande bestämmelse om omvandling finns i artikel 18.2 i EU-förordningen om frysning och förverkande. En skillnad är att i EU-förordningen anges att en sådan överenskommelse kan ingås under förutsättning att den är tillåten enligt den utfärdande statens lagstiftning. Någon sådan hänvisning till nationell rätt finns inte i artikel 10.4 i avtalet. Av det skälet bör den nya lagen kompletteras med en bestämmelse om att Kronofogdemyndigheten inte får samtycka till en omvandling som föreskrivs i artikel 10.4.

Av artikel 14 följer att den ansökande statens samtycke krävs för att den anmodade staten ska få ålägga ett fängelsestraff eller någon annan frihetsinskränkande åtgärd vid bristande fullgörelse. Artikeln motsvaras i princip av artikel 27 i 2005 års förverkandekonvention.

I svensk rätt saknas möjlighet att verkställa ett beslut om förverkande genom en sådan åtgärd som avses i artikel 14 i avtalet (se prop. 2019/20:198 s. 64). Med beaktande därav bör en sådan åtgärd inte kunna vidtas när ett svenskt beslut om förverkande verkställs i Förenade kungariket. En kompletterande bestämmelse om att Kronofogdemyndigheten inte får lämna samtycke till sådan verkställighet bör därför tas in i den nya lagen (jfr 3 kap 2 § lagen [2020:968] med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande).

8.5 Verkställighet av ett beslut om förverkande i Sverige

8.5.1 Överlämnande av en inkommen ansökan

Regeringens förslag: Regeringskansliet ska överlämna ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande till åklagaren för vidare handläggning.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: I avsnitt 8.2 föreslås att Regeringskansliet ska vara centralmyndighet för samarbetet om verkställighet av beslut om förverkande, mot bakgrund av bl.a. den anmälan som regeringen gjort till Förenade kungariket i anslutning till att avtalet trädde i kraft. Som anges i samma avsnitt kommer Justitiedepartementet att ansvara för den uppgiften. Med stöd av föreslagen bestämmelse om att Regeringskansliet ska vara centralmyndighet och artikel 22.1 kommer en ansökan om verkställighet av beslut om förverkande att ges in till Regeringskansliet.

Enligt internationella verkställighetslagen ska, efter det att en framställan om verkställighet av beslut om förverkande gjorts till Regeringskansliet, regeringen enligt 8 § pröva om hinder mot verkställighet finns

enligt vissa bestämmelser i lagen. Om framställningen inte avslås överlämnas ansökan enligt samma bestämmelse till riksåklagaren för vidare handläggning.

Efter det att en framställan om verkställighet av ett beslut om förverkande har gjorts till Regeringskansliet enligt avtalet bör någon prövning av regeringen om vissa hinder mot verkställighet finnas, inte ske på det sätt som föreskrivs i internationella verkställighetslagen. Den prövningen bör i stället göras av domstol och åklagare med stöd av 11 § första stycket internationella verkställighetslagen. En sådan ordning framstår både som mer ändamålsenlig och effektiv. Den motiveras också av att skälen för att vägra verkställighet regleras uttömmande i avtalet och skiljer sig från de skäl för att vägra verkställighet som regeringen har att pröva enligt internationella verkställighetslagen. Även de tidsfrister och skyndsamtalskrav som gäller för handläggningen av en ansökan om verkställighet motiverar att en samlad prövning av skälen för att vägra verkställighet görs av domstol och åklagare.

När Regeringskansliet mottagit en ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande från Förenade kungariket bör ansökan överlämnas till åklagaren för vidare handläggning, vilket bör framgå av den nya lagen.

Riksåklagaren bör, såvida inte Justitiekanslern eller någon av riksdagens ombudsmän är särskild åklagare, bestämma vilka åklagare som ska vara behöriga att handlägga ett ärende om verkställighet av ett beslut om förverkande. Bestämmelser om detta kan tas in i förordning.

8.5.2 Skyldigheten att förverka egendom

Regeringens bedömning: Inga kompletterande bestämmelser behövs i lag om den grundläggande skyldigheten att förverka egendom.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 10 innehåller bestämmelser om en skyldighet för den anmodade staten att förverka egendom efter en ansökan. Den anmodade staten ges i artikel 10.1 två alternativ för att leva upp till denna skyldighet. Det ena alternativet innebär att ett domstolsbeslut från den ansökande staten verkställs i den anmodade staten (punkt 1 a). Enligt det andra alternativet ska den anmodade staten lämna över begäran om förverkande till dess behöriga myndigheter i syfte att erhålla ett beslut om förverkande som sedan verkställs enligt den anmodade statens lagstiftning (punkt 1 b).

Förverkande kan avse både specifik egendom och ett åläggande att betala ett penningbelopp som motsvarar värdet av vinningen av brott och verkställigheten ska ske gentemot all egendom som finns tillgänglig (artikel 10.3). Staterna kan vidare komma överens om att ett beslut om förverkande av viss egendom i stället får verkställas genom ett åläggande att betala ett penningbelopp motsvarande värdet av den förverkade egendomen (artikel 10.4).

Vidare innehåller artikel 10.5 och 10.6 bestämmelser om samarbete vad gäller beslut om förverkande som inte har fattats inom ramen för ett straffrättsligt förfarande.

För beslut om verkställighet föreskrivs en tidsfrist och ett allmänt skyndsamhetskraV samt en skyldighet att underrätta den ansökande staten om meddelat beslut och när tidsfristen inte kan hållas (artikel 10.7 och 10.8). Även om tidsfristen inte hålls kvarstår skyldigheten att förverka (artikel 10.9).

Artikel 10 motsvaras delvis av artikel 23 i 2005 års förverkande-konvention.

Den skyldighet som föreskrivs i artikel 10 om att förverka egendom följer direkt av avtalet och kräver i sig inga kompletterande bestämmelser i lag. Däremot bör det i lag föreskrivas vilket av de två alternativ som anges i artikel 10.1 som ska gälla när ett beslut om förverkande ska verkställas i Sverige (se avsnitt 8.5.3).

Som konstateras i avsnitt 8.4.3 är det inte möjligt enligt svensk rätt att omvandla ett beslut om förverkande av viss egendom till att verkställas genom ett åläggande att betala ett penningbelopp motsvarande värdet av den förverkade egendomen. Det bör emellertid inte hindra att Kronofogdemyndigheten i det omvända fallet ingår en sådan överenskommelse som avses i artikel 10.4 om Förenade kungariket anser det lämpligt. Detta kan emellertid regleras i förordning (jfr 4 kap. 5 § förordning [2020:974] med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande).

Vad gäller samarbetet enligt artikel 10.5 och 10.6 föreskrivs ingen skyldighet att samarbeta utan sådant samarbete ska endast ske när det är möjligt enligt den anmodade statens inhemska lagstiftning. Eftersom svensk rätt saknar bestämmelser om sådant samarbete kommer Sverige inte att kunna samarbeta i detta avseende. Inga kompletterande bestämmelser behövs därför.

Iakttagandet av skyndsamhetskraVet och den angivna tidsfristen i artikel 10.7–10.9 kräver inte heller några kompletterande bestämmelser i lag. Skyldigheten att underrätta om beslutet och samråda vid förseningar kan regleras i förordning.

8.5.3 Förfaranderegler

Regeringens förslag: Bestämmelserna om förfarandet för beslut om verkställighet av ett beslut om förverkande, om behörig tingsrätt och offentlig försvarare i 4 § tredje stycket, 9 §, 11 § första stycket, 15, 16, 24, 35, 38 och 39 §§ internationella verkställighetslagen ska gälla i tillämpliga delar vid verkställighet i Sverige av ett beslut om förverkande enligt avtalet.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen.

Skälen för regeringens förslag

Kompletterande bestämmelser behövs

Som konstaterats i föregående avsnitt kan en anmodad stat välja ett av de alternativ som anges i artikel 10.1 vid verkställighet av ett beslut om förverkande. Det alternativ som väljs bör som nämnts ovan framgå av kompletterande bestämmelser i den nya lagen.

Förfarandena i övrigt för att besluta om verkställighet och den faktiska verkställigheten av beslutet ska regleras av den anmodade statens inhemska lagstiftning (artikel 11.1). Däremot ska den bedömning som redan gjorts av vad som är styrkt i målet vara bindande för den anmodade staten (artikel 11.2). Vid åläggande av betalning av ett penningbelopp ska den anmodade statens behöriga myndighet på visst sätt räkna om beloppet till dess valuta (artikel 11.3). Artikelns motsvaras av artikel 24 i 2005 års förverkandekonvention.

Eftersom internationella verkställighetslagens regler inte ska tillämpas generellt (se avsnitt 8.1) behövs kompletterande bestämmelser i den nya lagen när Sverige är anmodad stat. De bör reglera vilket förfarande som ska tillämpas dels för att besluta om att verkställighet av ett utländskt beslut om förverkande ska ske i Sverige, dels för den faktiska verkställigheten av det förstnämnda beslutet. Det inkluderar vilka myndigheter som handlägger och fattar beslut i frågan efter det att Regeringskansliet överlämnat ansökan till åklagare för vidare handläggning (se avsnitt 8.5.1).

Regleringen i internationella verkställighetslagen

I internationella verkställighetslagen finns utförliga bestämmelser om det närmare förfarandet efter det att en ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande överlämnats av Regeringskansliet. Förfarandet motsvarar det alternativ som föreskrivs i artikel 10.1 b i avtalet, dvs. att ett svenskt beslut om förverkande meddelas som därefter verkställs. I 4 § tredje stycket internationella verkställighetslagen finns ett förtydligande om att vad som sägs i den lagen om påföljd gäller även förverkande, om inte annat särskilt föreskrivs.

Enligt 9 § internationella verkställighetslagen ansöker riksåklagaren hos rätten om dess prövning av framställningen. När det gäller denna prövning tillämpas rättegångsbalkens bestämmelser om rättegången i brottmål, om inte annat anges i internationella verkställighetslagen. Vidare finns i nämnda paragraf ytterligare regler om det närmare förfarandet. I 15 § anges att vid tillämpning av rättegångsbalkens regler i mål som avses i 9 § bedöms frågan om vilket straff som är stadgat för eller kan följa på visst brott, enligt svensk lag. Domstolen prövar om det finns hinder mot verkställighet enligt lagen (10 §). Om riksåklagarens ansökan bifalls meddelas ett nytt beslut om förverkande i dom enligt 11 §. Ett nytt beslut om förverkande kan också uppnås genom utfärdande av ett strafföreläggande enligt 16 §. I 12 och 13 §§ finns bestämmelser i de fall det rör sig om en frihetsberövande påföljd eller böter. Närmare bestämmelser om förutsättningarna för att verkställa ett beslut om förverkande finns i 14 §. I 17 och 18 §§ finns regler om användning av tvångsmedel, bl.a. om beslag. I 19–22 §§ finns särskilda bestämmelser om utevarodomar och möjligheter till omprövning (opposition), vilka kan tillämpas vid verkställighet av en europeisk brottmålsdom i Sverige med stöd av Europeisk konvention om

brottmålsdoms internationella rättsverkningar av den 28 maj 1970 (SÖ 1973:55).

Den svenska domen ersätter det utländska beslutet om förverkande och verkställighet av domen sker med vissa undantag i enlighet med vad som i allmänhet är föreskrivet om verkställighet av svensk dom (24 §).

I 35–42 §§ internationella verkställighetslagen finns vissa gemensamma bestämmelser. Merparten av dessa rör inte samarbetet om verkställighet av beslut om förverkande. I 35 § anges att Stockholms tingsrätt är laga domstol i mål och ärenden enligt lagen. Förverkad egendom tillfaller enligt 36 § staten. Med stöd av den bestämmelsen kan regeringen besluta om en annan fördelning av det som har förverkats. I 38 och 39 §§ finns bestämmelser om hinder mot åtal i Sverige och ersättning till offentlig försvarare.

En hänvisning bör ske till vissa bestämmelser i internationella verkställighetslagen

Vid handläggningen och prövningen av om ett beslut om förverkande enligt avtalet ska verkställas, bör flera, men inte alla, av ovan redovisade bestämmelser i internationella verkställighetslagen gälla i tillämpliga delar. Detta bör ske genom en hänvisning i den nya lagen till relevanta regler i internationella verkställighetslagen. Mot bakgrund av att avtalets bestämmelser är direkt tillämpliga kan hänvisningarna i flera fall inte omfatta hela bestämmelsen, utan endast delar.

Med beaktande av att internationella verkställighetslagens bestämmelser mestadels använder begreppet påföljd även när förverkande avses bör det för att tillämpningen ska underlättas hänvisas till 4 § tredje stycket om att vad som sägs i den lagen om påföljd även gäller förverkande.

När det gäller förfarandet för att pröva om ett beslut om förverkande som har meddelats i Förenade kungariket ska verkställas i Sverige, bör bestämmelserna i 9 §, 11 § första stycket, 15 och 16 §§ internationella verkställighetslagen gälla i tillämpliga delar.

I 9 § internationella verkställighetslagen finns bestämmelser om förfarandet, bl.a. att vid sakens handläggning ska rättegångsbalkens bestämmelser om rättegången i brottmål tillämpas. Eftersom vägransgrunderna i artikel 15 är direkt tillämpliga bör ingen hänvisning till 10 § ske. Bestämmelsen i 11 § första stycket om domstolens meddelande av dom bör tillämpas vid verkställighet enligt den nya lagen. Andra stycket i 11 § avser de fall när verkställighet ska ske av en frihetsberövande påföljd (se prop. 1972:98 s. 117). Även bestämmelserna i 12 och 13 §§ rör frihetsberövande påföljder samt böter. Någon hänvisning till 11 § andra stycket samt 12 och 13 §§ bör således inte göras.

Mot bakgrund av artikel 10 om skyldigheten att förverka, artikel 11.3 om att ett ålagt penningbelopp på visst sätt ska räknas om till den anmodade statens valuta och artikel 15 i avtalet om tillgängliga vägransgrunder bör någon hänvisning till 14 § internationella verkställighetslagen inte göras. Däremot bör 15 § i samma lag tillämpas för att tydliggöra vilka bestämmelser i rättegångsbalken som ska tillämpas, bl.a. om rättens sammansättning. För att åklagaren ska kunna meddela ett strafföreläggande om förverkande bör en hänvisning till 16 § internationella verkställighetslagen göras i den nya lagen. En hänvisning bör dock inte ske till

andra stycket andra meningen i den paragrafen eftersom den hänvisar till andra bestämmelser i internationella verkställighetslagen som inte ska tillämpas.

Bestämmelsen i 18 § om bl.a. beslag är inte aktuell att tillämpa eftersom användning av tvångsmedel kommer att ske med stöd av artiklarna 8 och 9 i avtalet samt lagen om internationell rättslig hjälp (se avsnitt 8.2).

De särskilda bestämmelserna om förfarandet vid en utevarodom, bl.a. om opposition, som finns i 19–22 §§ internationella verkställighetslagen ska inte heller tillämpas då avtalet inte möjliggör ett sådant förfarande (jfr artikel 15.5 f och 15.7 i avtalet).

För verkställighet av domstolens dom om förverkande enligt 9 och 11 §§ internationella verkställighetslagen eller ett godkänt strafföreläggande enligt 16 § bör en hänvisning till 24 § första och andra styckena i samma lag ske.

När det sedan gäller de gemensamma bestämmelserna i internationella verkställighetslagen bör en hänvisning göras till 35, 38 och 39 §§ i samma lag. Stockholms tingsrätt bör vara laga domstol på samma sätt som i övriga mål enligt internationella verkställighetslagen (35 §). Förbud mot åtal bör även gälla vid verkställighet av ett beslut om förverkande enligt avtalet (38 §). Reglerna om ersättning till offentlig försvarare bör också vara tillämpliga (39 §). Beträffande 36 § hänvisas till avsnitt 8.5.4.

Av artikel 14 följer att den ansökande statens samtycke krävs för att den anmodade staten ska få ålägga ett fängelsestraff eller någon annan frihetsinskränkande åtgärd vid bristande fullgörelse. Artikeln motsvaras i princip av artikel 27 i 2005 års förverkandekonvention. Som konstateras i avsnitt 8.4.3 saknas i svensk rätt möjlighet att verkställa ett beslut om förverkande genom en sådan alternativ åtgärd (se prop. 2019/20:198 s. 64). Eftersom artikel 11.1 hänvisar till förfarandet enligt nationell rätt i den anmodade staten kommer verkställighet i Sverige genom en alternativ åtgärd enligt artikel 14 inte kunna ske.

8.5.4 Förfogande över förverkad egendom

Regeringens förslag: Vid förfogande över förverkad egendom ska 36 § första stycket lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom tillämpas. Kronofogdemyndigheten ska meddela beslut om fördelningen av influtna medel i enlighet med artikel 12.3.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslagen.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 12 innehåller bestämmelser om förfogandet över förverkad egendom. Huvudregeln är att förverkad egendom får förfogas över i enlighet med den anmodade statens lagstiftning (artikel 12.1). Om det finns stöd enligt nationell rätt ska också den anmodade staten överväga att överlämna egendomen till den ansökande staten för återställande av egendomen till dess rättmätiga ägare eller för ersättning till brottsoffer (artikel 12.2). I de fall ett penningbelopp erhållits till följd av det verkställda förverkandet ska det fördelas mellan staterna i enlighet med den schablon som föreskrivs i artikel 12.3. Vidare finns det

möjlighet för staterna att i ett enskilt fall träffa andra avtal om förfogandet över egendomen (artikel 12.4). Artikeln motsvaras delvis av artikel 25 i 2005 års förverkandekonvention.

För förfogandet över förverkad egendom hänvisas till den anmodade statens nationella lagstiftning. I avsnitt 8.5.3 föreslås också att för verkställighet av beslut om förverkande ska gälla i huvudsak vad som i allmänhet är föreskrivet för verkställighet av beslut som fått laga kraft genom en hänvisning till 24 § internationella verkställighetslagen. Enligt 36 kap. 17 § brottsbalken tillfaller förverkad egendom staten (det undantag som föreskrivs i nämnda bestämmelse är inte aktuellt här).

Utgångspunkten i 36 § första stycket internationella verkställighetslagen är densamma, dvs. förverkad egendom eller dess värde tillfaller staten. Regeringen kan dock på begäran av den ansökande staten bestämma att egendomen eller dess värde helt eller delvis ska överlämnas till den andra staten. I den nya lagen bör det därför anges att 36 § första stycket internationella verkställighetslagen ska tillämpas. Med stöd av denna bestämmelse och artikel 12.2 eller 12.4 kan regeringen t.ex. återlämna den förverkade egendomen till den ansökande staten eller fördela influtna medel på ett annat sätt än vad som anges i artikel 12.3. Vidare bör det föreskrivas i den nya lagen att det är Kronofogdemyndigheten som beslutar om fördelningen av influtna medel i enlighet med artikel 12.3.

8.6 Skäl för att vägra eller skjuta upp verkställighet

Regeringens bedömning: Det behövs inga kompletterande bestämmelser i lag om skäl för att vägra eller skjuta upp verkställighet.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Artiklarna 15–18 innehåller bestämmelser om när en ansökan om verkställighet av ett beslut om frysning eller förverkande kan avslås, skjutas upp eller bifällas partiellt eller på vissa villkor.

Skäl för att vägra verkställighet

Skälen för att vägra verkställighet anges i artikel 15.1–15.7. Två av de uppräknade skälen ska tillämpas generellt för samarbetet enligt avdelning XI. Övriga skäl avser antingen samarbetet gällande bistånd vid brottsutredningar och provisoriska åtgärder (artikel 3–9) eller förverkande av egendom (artikel 10–14). Artikel 15 innehåller även en uppräknning av skäl som inte får åberopas för att vägra samarbete enligt avdelning XI (artikel 15.8–9). Bestämmelserna motsvaras i princip av artikel 28 i 2005 års förverkandekonvention.

Eftersom samarbetet gällande bistånd vid brottsutredningar och provisoriska åtgärder ska ske i enlighet med den anmodade statens inhemska lagstiftning kommer vägransgrunderna i avtalet att komplettera de skäl för att vägra bistånd som föreskrivs i lagen om internationell

rättslig hjälp. Vilka myndigheter som prövar skälen för att vägra verkställighet följer av bestämmelserna i den lagen.

För samarbetet avseende verkställighet av ett beslut om förverkande är det endast förfarandet för att uppnå och verkställa ett beslut om förverkande som ska regleras enligt den anmodade statens lagstiftning (artiklarna 1 och 11). Av detta följer att skälen för att avslå en ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande som räknas upp i avtalet är uttömmande. Beslut om att vägra verkställighet kommer att fattas enligt de regler som föreslås i avsnitt 8.5.3. Kompletterande bestämmelser behövs därför inte med avseende på artikel 15.

En notifiering enligt artikel 15.2 a om dubbel straffbarhet kan göras när som helst och måste inte beslutas i samband med att den nya lagstiftningen träder i kraft. Ett ställningstagande i den frågan bör avvakta (jfr avsnitt 6.1).

Samråd, information, uppskov och partiellt eller villkorat bifall

I artikel 16 finns regler om samråd och begäran om kompletterande uppgifter vid risk för skyddet mot de grundläggande rättigheterna. Vidare får en åtgärd under vissa förutsättningar skjutas upp enligt artikel 17. Innan ett samarbete vägras eller skjuts upp ska staterna iaktta bestämmelserna i artikel 18 om eventuellt samråd samt partiellt eller villkorat bifall. Bestämmelserna motsvaras delvis av artikel 29 i 2005 års förverkandekonvention.

Ett beslut om uppskov kommer att fattas av den myndighet som handlägger ärendet enligt bestämmelserna i lagen om internationell rättslig hjälp eller enligt de regler som föreslås i avsnitt 8.5.3. Artiklarna 16–18 kräver således inga kompletterande bestämmelser i lag. Bestämmelser om samråd med den anmodade statens eller med andra svenska myndigheter kan, i den mån de behövs, regleras i förordning.

8.7 Ansökans utformning och innehåll, skyldighet att ange skäl och lämna information samt användningsbegränsningar och sekretess

Regeringens förslag: I samband med att den nya lagstiftningen träder i kraft ska Sverige enligt artikel 23.3 lämna en underrättelse om att Sverige godtar en framställan på engelska.

Regeringens bedömning: Det behövs inga kompletterande bestämmelser i lag om en ansökans utformning och innehåll, skyldighet att ange skäl i olika beslut eller att lämna information. Inte heller behövs kompletterande bestämmelser i lag om användningsbegränsningar eller sekretess.

Promemorians bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian görs dock bedömningen att möjligheten till notifiering om språk i artikel 23.3 bör göras i ett senare sammanhang.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen. *Ekobrottsmyndigheten* anser dock att Sverige bör överväga redan nu att underrätta att engelska godtas som språk då detta används

rutinmässigt vid rättsligt samarbete över gränserna och är av stor praktisk betydelse.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Ansökans utformning och innehåll

I artiklarna 23–27 finns bestämmelser om ansökans utformning och innehåll samt förfarandet vid en ofullständig ansökan eller flera ansökningar. Bestämmelserna motsvaras i huvudsak av artiklarna 35–39 i 2005 års förverkandekonvention.

Artiklarna 23–27 är direkt tillämpliga och kräver inga kompletterande bestämmelser i lag. Däremot kan en stat underrätta dels att den accepterar översättningar av ansökan till ett annat språk utöver dess officiella språk (artikel 23.3) dels att den kräver översättning av samtliga handlingar till sitt officiella språk eller till det språk som notifierats enligt punkten 3 (artikel 23.7). Regeringen instämmer i vad *Ekobrottsmyndigheten* anför om de praktiska fördelarna med att acceptera en ansökan på engelska. Av det skälet ska en underrättelse om detta göras enligt artikel 23.3 i samband med att den förslagna lagen träder i kraft. Däremot bör en underrättelse enligt artikel 23.7 inte lämnas. Det innebär att de handlingar som bifogas ansökan från Förenade kungariket kommer att vara på engelska.

Vad gäller samråd och underrättelser enligt artiklarna 23–27 kan dessa i den mån det behövs regleras i förordning.

Skyldighet att ange skäl och lämna information

Enligt artikel 28 ska den anmodade staten ange skäl för alla beslut om att vägra, skjuta upp eller ställa upp villkor för samarbete enligt avdelningen. Artikel 29 innehåller detaljerade bestämmelser om vilken information staterna ska lämna till varandra. Bestämmelserna motsvaras av artiklarna 40–41 i 2005 års förverkandekonvention.

Kompletterande bestämmelser i lag behövs inte. Vem som ansvarar för att lämna information enligt artikel 29 när Sverige är ansökande eller anmodad stat kan regleras i förordning.

Användningsbegränsningar och sekretess

Artikel 30 innehåller regler som begränsar myndigheternas användning av information eller bevismaterial som tillhandahållits inom ramen för samarbetet samt vissa undantag för hur personuppgifter får behandlas. Artikel 31 rör frågor om på vilket sätt sekretess ska iakttas för ansökan och för bevismaterial och information som överlämnas till följd av samarbetet. Bestämmelserna motsvaras delvis av artiklarna 42–43 i 2005 års förverkandekonvention.

Bedömningar av om krav på användningsbegränsningar ska ställas upp och om sekretess gäller får göras på grundval av avtalet och gällande nationell rätt av den myndighet i Sverige som handlägger eller beslutar i det enskilda ärendet. Kompletterande bestämmelser i lag behövs inte.

8.8 Delgivning, erkännande av utländska beslut samt kostnader, skadestånd och rättsmedel

Regeringens bedömning: Det behövs inga kompletterande bestämmelser om delgivning, erkännande av utländska beslut samt kostnader, skadestånd eller rättsmedel.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning

Delgivning

I artikel 19 finns bestämmelser om samarbetet med delgivning. Vidare förskrivs en informationsplikt om tillgängliga rättsmedel. Bestämmelserna motsvaras av artikel 30 i 2005 års förverkandekonvention.

Sverige kan lämna det bistånd som förutsätts i bestämmelsen med tillämpning av förordningen (2013:982) om bistånd med delgivning utomlands och i Sverige. Vid delgivning utomlands av svenska domar och beslut lämnas information om rättsmedel. Det behövs inga kompletterande bestämmelser i lag.

Erkännande av utländska beslut

Av artikel 20 följer att vid handläggningen av en ansökan enligt artiklarna 8–14 ska den anmodade staten under vissa förutsättningar beakta beslut som meddelats i den ansökande staten ifråga om rättigheter som gjorts gällande av tredje part. Bestämmelserna motsvaras av artikel 32 i 2005 års förverkandekonvention.

Prövningen av om ett beslut från Förenade kungariket gällande tredje parts rättigheter ska beaktas enligt artikeln får göras av de myndigheter som handlägger den aktuella framställningen. Det behövs inga kompletterande bestämmelser i lag.

Kostnader, skadestånd och rättsmedel

I artikel 32 finns regler om fördelningen av kostnader för samarbetet. Vid ett eventuellt skadeståndsansvar som uppstått till följd av samarbetet finns regler om visst samråd i artikel 33. Slutligen regleras i artikel 34 att staterna ska säkerställa att personer som berörs av provisoriska åtgärder eller verkställighet av förverkande har tillgång till effektiva rättsmedel. Bestämmelserna motsvaras delvis av artiklarna 44–45 i 2005 års förverkandekonvention.

Artikel 34 kan inte tolkas som ett krav på att införa ytterligare rättsmedel än de som finns tillgängliga enligt lagen om internationell rättslig hjälp eller som följer av de bestämmelser som föreslås i avsnitt 8.5. Inga kompletterande bestämmelser behövs därför i lag. Den samrådsskyldighet som föreskrivs i artiklarna 32 och 33 kan, i den mån det behövs, regleras i förordning.

9 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: De föreslagna bestämmelserna ska träda i kraft den 15 juli 2021.

Regeringens bedömning: Några övergångsbestämmelser behövs inte till den nya lagen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens. I promemorian görs ingen bedömning av behovet av övergångsbestämmelser.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar mot förslaget. *Åklagarmyndigheten* påpekar att det saknas övergångsbestämmelser som tydliggör hur ärenden som påbörjats före lagens ikraftträdande ska hanteras

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Avtalet mellan EU och Förenade kungariket började tillämpas provisoriskt den 1 januari 2021. Bestämmelserna i avtalet i avdelningarna VII, VIII och XI ska således tillämpas från detta datum. Som konstateras i avsnitt 5 behövs kompletterande bestämmelser till avtalet för att Sverige fullt ut ska kunna bistå eller begära motsvarande bistånd av Förenade kungariket. Av det skälet bör bestämmelserna träda i kraft så snart som möjligt.

När det gäller frågan om övergångsbestämmelser gör regeringen följande överväganden. Avtalet ska tillämpas redan idag och det oberoende av de lagförslag som lämnas i detta lagstiftningsärende. Föreslagna lagbestämmelser avser i huvudsak vilka förfaranden som ska gälla vid samarbetet enligt avtalet samt vilka myndigheter som ska vara behöriga att handlägga och fatta beslut i ärenden inom ramen för samarbetet. Utgångspunkten när det gäller processrättslig lagstiftning är att nya regler blir tillämpliga omedelbart. De föreslagna författningsändringarna ska alltså tillämpas på varje processuell företeelse som inträffar efter det att de nya reglerna trätt i kraft. Det finns inte anledning att här frånga de allmänna processuella principerna. Några övergångsbestämmelser behövs därför inte.

10 Konsekvenser

Regeringens bedömning: Förslagen innebär inte några merkostnader för de myndigheter som berörs.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga invändningar inte mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Fram till och med den 31 december 2020 tillämpade nuvarande medlemsstater och Förenade kungariket ett

flertal EU-rättsakter som rör det internationella straffrättsliga samarbetet. Arresteringsorderrambeslutet och direktivet om en europeisk utredningsorder är ett par av dessa.

Avtalet mellan EU och Förenade kungariket får ses som ett sätt att ersätta de regelverk som inte längre kan tillämpas mellan parterna. Avdelning VII är i stora delar identisk med arresteringsorderrambeslutet och i avdelning VIII införs bestämmelser som återfinns i direktivet om en utredningsorder. När det gäller bestämmelserna i avdelning XI finns flera förslagor i EU:s förordning om verkställighet av beslut om frysning och förverkande.

Samarbetet mellan Sverige och Förenade kungariket kommer inte att påverkas av förslagen när det gäller antal ärenden. Skillnaden är endast att andra regler ska gälla för samarbetet. Vidare kommer samma myndigheter (åklagare, domstolar och Kronofogdemyndigheten) att involveras, med den marginella förändringen att vissa ärenden kommer att kanaliseras via Regeringskansliet i sin funktion som centralmyndighet.

Sammanfattningsvis görs bedömningen att förslagen inte kommer att innebära några merkostnader för de myndigheter som berörs.

11 Författningskommentar

11.1 Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket

Lagen är ny. Den kompletterar avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan. De allmänna övervägandena om behovet av en ny lag finns i avsnitt 5.1.

De hänvisningar till avtalet som görs i författningskommentaren till bestämmelserna i 2 och 3 kap. avser artiklarna i avdelning VII (LAW.SURR) om inte annat uttryckligen anges. Motsvarande hänvisningar i författningskommentaren till bestämmelserna i 4 kap. avser artiklarna i avdelning XI (LAW.CONFISC).

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar vissa delar av avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan, i denna lag kallat avtalet.

De delar av avtalet som kompletteras är del 3 om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete, avdelning VII om överlämnande och avdelning XI om frysning och förverkande.

Paragrafen anger lagens innehåll. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.

I *första stycket* anges att lagen innehåller kompletterande bestämmelser till vissa delar av avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket. Det innebär att lagen inte kan tillämpas fristående, utan endast tillsammans med relevanta delar av avtalet. Avtalet är i dessa delar direkt tillämpligt.

I *andra stycket* preciseras vilka delar av avtalet som kompletteras. Det rör sig om del 3 om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete, avdelning VII om överlämnande och avdelning XI om frysning och förverkande.

2 § Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i avtalet.

Paragrafen innehåller en upplysning om att de termer och uttryck som används i lagen ska förstås på samma sätt som i avtalet. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

Av paragrafen följer bl.a. att definitionerna i artikel LAW.SURR.78 och artikel LAW.CONFISC.2 även gäller vid tillämpningen av lagen. Definitionerna i dessa artiklar har vissa likheter med motsvarande begrepp i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (arresteringsorderrambeslutet) samt Europarådets konvention om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott av den 8 november 1990 (SÖ 1996:19, 1990 års förverkandekonvention) och Europarådets konvention om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott och om finansiering av terrorism av den 16 maj 2005 (SÖ 2014:11, 2005 års förverkandekonvention), vilka har genomförts i svensk rätt. Förarbetsuttalanden som gjordes i samband med genomförande av rambeslutet (prop. 2003/04:7) och de två nämnda konventionerna (prop. 1995/96:59 och prop. 2013/14:121) kan ge en viss vägledning i fråga om hur begreppen ska tolkas. Det är dock EU-domstolen som, i förhållande till medlemsstaterna, är den yttersta uttolkaren av de termer och uttryck som används i avtalet.

2 kap. Överlämnande av misstänkta eller dömda personer till Sverige

Utfärdande rättslig myndighet

1 § Åklagare är behörig att i Sverige utfärda en arresteringsorder för lagföring eller för verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

Paragrafen anger att åklagare är behörig att i Sverige utfärda en arresteringsorder för såväl lagföring som verkställighet av en frihetsberövande påföljd. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

Paragrafen innebär att det är åklagaren som kommunicerar med och sköter alla kontakter med den verkställande rättsliga myndigheten eller utsedd centralmyndighet i Förenade kungariket.

Återförande av en person som har överlämnats till Sverige

2 § Vid återförande av en person som har överlämnats till Sverige på villkor att han eller hon återförs till Förenade kungariket, tillämpas 8 kap. 1 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Paragrafen anger att vid ett återförande av en person som har överlämnats till Sverige på villkor att han eller hon återförs till Förenade kungariket, tillämpas 8 kap. 1 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder (europeiska arresteringsorderlagen). Övervägandena finns i avsnitt 6.4.

Bestämmelsen blir tillämplig i två situationer. Den ena är när den verkställande rättsliga myndigheten i Förenade kungariket med stöd av artikel 84 b i avtalet kräver att den eftersökte efter det att en dom på en frihetsberövande påföljd har meddelats återförs till Förenade kungariket för att där avtjäna den utdömda påföljden. Den andra situationen är när den eftersökte överlämnas tillfälligt med stöd av artikel 102.2 i avtalet, t.ex. för att lagföras i Sverige, på villkor att han eller hon återförs till Förenade kungariket efter det att lagföring skett. Hänvisningen till 8 kap. 1 § europeiska arresteringsorderlagen innebär att Polismyndigheten ansvarar för återförandet. Vidare kan den som är på fri fot tas i förvar av Polismyndigheten under längst 48 timmar om det bedöms nödvändigt för att återförandet ska kunna genomföras. I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelse i europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s. 207).

Transport i Sverige

3 § Vid transport i Sverige av den som överlämnats hit tillämpas 8 kap. 3 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Paragrafen anger att vid transport i Sverige av den som överlämnats hit ska bestämmelsen i 8 kap. 3 § europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.10.

Hänvisningen till 8 kap. 3 § europeiska arresteringsorderlagen innebär att när ett överlämnande sker till Sverige enligt avtalet, ansvarar Polismyndigheten för transporten i Sverige. I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelse i europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2016/17:57 s. 85).

3 kap. Överlämnande av misstänkta eller dömda personer från Sverige

Verkställande rättsliga myndigheter

1 § Åklagare och allmän domstol är behöriga att verkställa en arresteringsorder som är utfärdad i Förenade kungariket.

Paragrafen anger att åklagare och allmänna domstolar är behöriga att verkställa en av Förenade kungariket utfärdad arresteringsorder. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

Bestämmelsen innebär att åklagare och allmänna domstolar är behöriga att sköta kontakterna med den utfärdande rättsliga myndigheten eller utsedd centralmyndigheten i Förenade kungariket, utreda om det finns förutsättningar att överlämna den eftersökte samt fatta de beslut som behövs.

Hinder mot överlämnande

2 § En svensk medborgare får inte överlämnas.

Paragrafen anger att en svensk medborgare inte får överlämnas. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

Förbudet mot att överlämna en svensk medborgare är ovillkorligt. Några undantag är inte möjliga.

3 § Ett överlämnande får vägras om den gärning som arresteringsordern avser är ett politiskt brott.

Ett överlämnande får dock inte vägras om den gärning som arresteringsordern avser omfattas av artikel LAW.SURR.82.2 i avtalet.

I paragrafen anges att ett överlämnande får vägras för ett politiskt brott, med ett undantag. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

Enligt *första stycket* får ett överlämnande vägras om den gärning som arresteringsordern avser är ett politiskt brott. Det finns ingen definition i lag av vad som ska anses utgöra ett politiskt brott. En skillnad brukar göras mellan absolut-politiska brott och relativt-politiska brott. Absolut-politiska brott anses vara brott som är riktade direkt mot en stats säkerhet eller rådande samhällsordning såsom högmålsbrott, uppror eller spioneri. Med relativt-politiska brott avses brott som t.ex. misshandel, stöld eller skadegörelse om de har ett subjektivt politiskt moment. Enbart den omständigheten att gärningsmannen haft politiska motiv är inte tillräckligt för att karakterisera brottet som politiskt. För att ett brott ska anses vara ett relativt-politiskt brott ska det ha ett samband med och främja ett absolut-politiskt brott (jfr NJA 2008 s. 680).

Vägransgrunden är fakultativ och en bedömning av om överlämnande bör vägras får göras utifrån samtliga omständigheter i ärendet. Utgångspunkten är att det finns ett förtroende för Förenade kungariket och att ett överlämnande bör ske även om det rör sig om ett politiskt brott, särskilt om gärningen till övervägande del utgör ett brott av icke-politisk karaktär (jfr prop. 1999/2000:61 s. 140). Ett överlämnande bör endast vägras i undantagsfall, t.ex. vid absolut-politiska brott om ett överlämnande i det enskilda fallet skulle framstå som stötande.

Av *andra stycket* följer att vägransgrunden inte får tillämpas om den aktuella gärningen är en gärning som omfattas av artikel 82.2 i avtalet. De gärningar som avses är bl.a. sådana som omfattas av artikel 1 och 2 i Europeisk konvention om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977 (SÖ 1977:12) och de som anges i en bilaga till avtalet (ANNEX LAW-7). Den reservation Sverige har lämnat till 1977 års konvention om att utlämning kan vägras även om det rör sig om en gärning som avses i artikel 1 och 2 i nämnda konvention, får anses inte längre gälla gentemot Förenade kungariket med hänsyn till artikel 109.1 b i avtalet som anger att

bestämmelserna i avtalet ersätter motsvarande bestämmelser i konventionen.

4 § I frågor om hinder mot överlämnande tillämpas 2 kap. 3 § 1 och 5 och 4 § 3 lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

I paragrafen anges att vissa bestämmelser om hinder mot överlämnande i 2 kap. 3 § 1 och 5 och 4 § 3 europeiska arresteringsorderlagen ska tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

Med stöd av artikel 93.2 kan åklagaren kräva kompletteringar om arresteringsordern brister och kompletteringarna behövs för att kunna ta ställning till ett överlämnande. Lämnas inte dessa kompletteringar, ska ett överlämnande vägras enligt 2 kap. 3 § 1 europeiska arresteringsorderlagen.

För det fall ett samtycke till vidareöverlämnande enligt artikel 99.1 inte lämnas eller en immunitet eller ett privilegium inte hävs enligt artikel 98.3 i avtalet finns inga förutsättningar att överlämna den eftersökte vilket får till följd att ett överlämnande ska vägras med stöd av 2 kap. 3 § 5 respektive 4 § 3 europeiska arresteringsorderlagen.

I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s. 173–176).

5 § Överlämnande får inte beviljas

1. om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt artikel LAW.SURR.84 b i avtalet krävs för att överlämnande ska få beviljas, eller

2. om den eftersökte enligt artikel LAW.SURR.94 i avtalet ska överlämnas eller utlämnas till en annan stat eller överlämnas till Internationella brottmålsdomstolen.

I paragrafen anges ytterligare två situationer när ett överlämnande inte får beviljas. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

Om Förenade kungariket inte lämnar de garantier som efterfrågas enligt artikel 84 b eller om de garantier som lämnas inte kan accepteras, får ett överlämnande inte beviljas. Ett överlämnande får heller inte beviljas om den eftersökte ska överlämnas eller utlämnas till en annan stat än Förenade kungariket eller överlämnas till Internationella brottmålsdomstolen med stöd av artikel 94. Se även författningskommentaren till 2 kap. 3 § 2–4 europeiska arresteringsorderlagen (prop. 2003/04:7 s. 174).

Förfarandet vid överlämnande

6 § Under det inledande förfarandet om överlämnande och under utredningen tillämpas följande bestämmelser i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder:

– 4 kap. 1 § andra stycket,

– 4 kap. 2 § andra stycket i den omfattning det rör en efterlysning i ett annat system för eftersökning av personer än Schengens informationssystem, och

– 4 kap. 3 § första stycket.

Vid utredningen tillämpas bestämmelserna om förundersökning i brottmål, om inte annat anges i avtalet eller i denna lag.

Åklagaren inhämtar de kompletteringar som behövs med stöd av artikel LAW.SURR.93.2 i avtalet.

Paragrafen anger i fråga om det inledande förfarandet och utredningen bl.a. att bestämmelserna i 4 kap. 1, 2 och 3 §§ europeiska arresteringsorderlagen i relevanta delar ska tillämpas, och vilka bestämmelser som ska gälla vid utredningen. Övervägandena finns i avsnitt 6.5.

I *första stycket* hänvisas till vissa bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen.

Hänvisningen till 4 kap. 1 § andra stycket europeiska arresteringsorderlagen innebär att arresteringsordern får skickas till behörig åklagare på det sätt som föreskrivs där, om den eftersökte finns på en viss plats i Sverige.

Hänvisningen till 4 kap. 2 § andra stycket europeiska arresteringsorderlagen innebär ett en efterlysning som har gjorts i ett annat system för eftersökning av personer än Schengens informationssystem, och som gäller utlämning eller överlämnande, ska jämföras med en arresteringsorder i avvaktan på att en sådan översänds från Förenade kungariket.

Hänvisningen till 4 kap. 3 § första stycket europeiska arresteringsorderlagen innebär att åklagaren har ansvaret för att utreda om det finns förutsättningar för överlämnande från Sverige och för att överväga om lagföring kan ske i Sverige om den eftersökte är under 18 år.

I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen (prop. 2003/04:7 s. 182 och 184 f. samt prop. 2005/06:137 s. 29).

Av *andra stycket* framgår att vid utredningen tillämpas bestämmelserna om förundersökning i brottmål, om inte annat anges i avtalet eller i denna lag. En sådan skillnad är bl.a. att staten alltid står för kostnaderna för offentlig försvarare (se 7 §). I avtalet finns även bestämmelser om tidsfrister (artikel 95), som inte har någon motsvarighet i svensk rätt.

Enligt *tredje stycket* är det åklagaren som med stöd av artikel 93.2 inhämtar de kompletteringar som kan behövas för att kunna pröva frågan om överlämnande enligt arresteringsordern.

7 § I frågor om offentlig försvarare för den eftersökte tillämpas 4 kap. 8 § och 5 kap. 8 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Paragrafen anger att i fråga om offentlig försvarare för den eftersökte ska bestämmelserna i 4 kap. 8 § och 5 kap. 8 § europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.5.

Hänvisningen till bestämmelserna i europeiska arresteringsorderlagen innebär att en offentlig försvarare ska förordnas om den eftersökte begär det, är under arton år eller i annat fall bedöms vara i behov av en försvarare. Om ett överlämnande beviljas har den eftersökte rätt till biträde av en offentlig försvarare fram till dess att ett beslut om överlämnande har verkställts. Kostnaderna för offentlig försvarare ska stanna på staten. I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s. 192 och 197).

8 § I frågor om samtycke och medgivande tillämpas 4 kap. 9 §, utom första stycket sista meningen lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Paragrafen anger att i frågor om samtycke och medgivande ska i huvudsak bestämmelserna i 4 kap. 9 § europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.6.

Hänvisningen till 4 kap. 9 § första stycket europeiska arresteringsorderlagen innebär att den eftersökte så snart det är möjligt ska tillfrågas om han eller hon samtycker till ett överlämnande samt om han eller hon medger att i Förenade kungariket lagföras eller straffas för gärningar som begåtts före överlämnandet, men som inte omfattas av arresteringsordern. Hänvisningen avser inte första stycket sista meningen i paragrafen eftersom kravet på att den eftersökte ska upplysas om innebörden av ett samtycke och medgivande följer direkt av artikel 91.3 i avtalet.

Hänvisningen till 4 kap. 9 § andra stycket europeiska arresteringsorderlagen innebär vidare att ett samtycke till överlämnande kan återkallas fram till dess rätten beslutar om överlämnande, medan ett medgivande kan återkallas ända fram till dess verkställighet sker av aktuellt beslut.

I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelse i europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s. 191).

9 § Vid prövningen av frågan om överlämnande tillämpas 5 kap. 1 §, 2 § utom första stycket andra meningen, 4 § första och andra styckena, 5 § och 9 § utom första stycket första meningen lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Om garantier som avses i artikel LAW.SURR.84 b i avtalet har lämnats av den utfärdande myndigheten, ska rätten i beslutet om överlämnande ange att det är ett villkor för överlämnande att garantierna kommer att uppfyllas.

Ett beslut om att inte bevilja ett överlämnande enligt artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet får inte överklagas.

Paragrafen anger att i fråga om förfarandet för att besluta om överlämnande enligt avtalet ska i huvudsak bestämmelserna i 5 kap. 1, 2, 4, 5, och 9 §§ europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.8.

I *första stycket* hänvisas till vissa bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen.

Hänvisningen till 5 kap. 1 § europeiska arresteringsorderlagen innebär att tingsrätten beslutar efter framställning av åklagaren i frågan om överlämnande samt att 19 kap. rättegångsbalken tillämpas i fråga om tingsrättens behörighet. Vidare ges åklagaren en möjlighet att vägra överlämnande när arresteringsordern är så pass bristfällig att den inte utan väsentlig olägenhet kan ligga till grund för prövningen.

Hänvisningen till 5 kap. 2 § europeiska arresteringsorderlagen innebär bl.a. att vid rättens handläggning tillämpas reglerna om domstols handläggning i brottmål. Vidare regleras i det stadgandet när en förhandling behöver hållas och om inställelse till en sådan förhandling. Hänvisningen till 5 kap. 2 § avser inte första stycket andra meningen om skyndsamhet eftersom ett krav på skyndsamhet följer direkt av avtalet (artikel 95.1).

Bestämmelserna i 5 kap. 4 § första stycket europeiska arresteringsorderlagen, som paragrafen hänvisar till, innebär att vid konkurrerande framställningar ska ärendena prövas i ett sammanhang vid

den tingsrätt som ska handlägga det först inkomna ärendet. Hänvisningen till andra stycket i samma paragraf innebär att om det inkommer en ny arresteringsorder efter rättsens beslut om överlämnande, men innan beslutet har fått laga kraft, får hovrätten eller, om ärendet överklagats dit, Högsta domstolen besluta att tingsrätten ska pröva ärendena i ett sammanhang. Hänvisningen till 5 kap. 4 § avser inte tredje stycket eftersom de omständigheter som enligt det stycket ska beaktas följer direkt av artikel 94.1 i avtalet. Om den konkurrerande framställningen rör en ansökan om utlämning för brott eller överlämnande till Internationella brottmålsdomstolen, ska prövningen av frågan om överlämnande enligt avtalet anstå till dess beslut har meddelats i det andra ärendet, vilket framgår av hänvisningen till 5 kap. 5 § europeiska arresteringsorderlagen.

Hänvisningen till 5 kap. 9 § utom första stycket första meningen europeiska arresteringsorderlagen innebär att rättsens beslut inte kan överklagas om den eftersökte har samtyckt till överlämnande. Av hänvisningen framgår även att vid överklagande till hovrätten krävs prövningstillstånd om tingsrättens beslut innebär att ärendet avgörs eller utgör ett sådant beslut som får överklagas endast i samband med överklagande av ett slutligt beslut.

I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s. 191–196).

Enligt *andra stycket* ska rätten i sitt beslut om överlämnande, om garantier lämnats av Förenade kungariket om återförande i enlighet med artikel LAW.SURR.84 b, ange att det är ett villkor för överlämnandet att garantierna kommer att uppfyllas (jfr 5 kap. 6 § första stycket europeiska arresteringsorderlagen, se även prop. 2003/04:7 s. 196).

Av *tredje stycket* följer att om rätten med stöd av artikel LAW.SURR.81.1 f vägrar överlämnande för straffverkställighet på den grunden att straffet ska verkställas i Sverige, får beslutet inte överklagas (jfr 5 kap. 9 § första stycket första meningen europeiska arresteringsorderlagen, se även prop. 2003/04:7 s. 197).

Tvångsmedel

10 § I frågor om gripande, anhållande och häktning samt reseförbud och anmälningsskyldighet tillämpas bestämmelserna i 4 kap. 5 och 6 §§, 5 kap. 7 § och 6 kap. 3 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Paragrafen anger att i fråga om vissa tvångsmedel ska bestämmelserna i 4 kap. 5 och 6 §§, 5 kap. 7 § samt 6 kap. 3 § europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.7.

Hänvisningen till 4 kap. 5 § europeiska arresteringsorderlagen innebär att de förutsättningarna för ett anhållande som anges i den paragrafen gäller. Skäl för anhållande är flykt- och kollusionsfara. Anhållande får inte ske om förutsättningar för överlämnande saknas t.ex. om någon vägransgrund enligt artiklarna 80–83 ska tillämpas. Om en mindre ingripande åtgärd är tillräcklig kan reseförbud eller anmälningsplikt meddelas. För att anhålla någon under 18 år krävs synnerliga skäl.

Med stöd av hänvisningen till 4 kap. 6 § europeiska arresteringsorderlagen ska ett beslut om t.ex. anhållande prövas av rätten enligt

bestämmelserna i 24 kap. rättegångsbalken, men med vissa undantag. Liksom vid anhållande är det endast flykt- eller kollusionsfara som kan utgöra skäl för häktning av den eftersökte. En annan särbestämmelse att beakta är den om att ett beslut om anhållande eller häktning ska upphävas om ett fortsatt frihetsberövande skulle vara oskäligt med hänsyn till den påföljd som kan dömas ut i Förenade kungariket.

Hänvisningen till 5 kap. 7 § europeiska arresteringsorderlagen innebär bl.a. att rätten, i sitt beslut om att överlämna den eftersökte, ska pröva om tvångsmedlet ska gälla till dess beslutet har verkställts. Slutligen har den eftersökte rätt att, i avvaktan på att beslutet om överlämnande ska verkställas, begära omprövning av tvångsmedlet, vilket framgår av hänvisningen till 6 kap. 3 § samma lag.

I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s. 186–189, 196 och 199).

11 § I frågor om beslag och husrannsakan tillämpas bestämmelserna i 4 kap. 7 § och 5 kap. 6 § andra stycket lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Paragrafen anger att i frågor om beslag och husrannsakan ska bestämmelserna i 4 kap. 7 § och 5 kap. 6 § andra stycket europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.7.

Hänvisningen till 4 kap. 7 § europeiska arresteringsorderlagen innebär att bestämmelserna i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål ska tillämpas. Hänvisningen innebär vidare att i samband med att den eftersökte frihetsberövas får husrannsakan göras för att söka efter föremål som får tas i beslag. Sådan husrannsakan beslutas av åklagaren, men i brådskande fall får bl.a. en polisman göra husrannsakan utan åklagarens förordnande. Tillämpningen av 5 kap. 6 § andra stycket europeiska arresteringsorderlagen innebär att rätten i samband med sitt beslut i fråga om överlämnande ska ta ställning till om beslagtagna egendom ska överlämnas. I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s.189 f. och 196).

Verkställighet av beslut om överlämnande

12 § Rätten kan i samband med ett beslut om att den eftersökte ska överlämnas, bestämma att

- verkställigheten ska skjutas upp med stöd av artikel LAW.SURR.101.4 eller artikel LAW.SURR.102.1 i avtalet, eller
- den eftersökte tillfälligt ska överlämnas enligt artikel LAW.SURR.102.2 i avtalet.

Efter att rätten har beslutat om överlämnande kan åklagaren bestämma att verkställigheten ska skjutas upp med stöd av artikel LAW.SURR.101.3 eller artikel LAW.SURR.101.4 i avtalet.

Paragrafen anger vem som beslutar om att skjuta upp verkställigheten av ett beslut om överlämnande eller om att tillfälligt överlämna den eftersökte. Övervägandena finns i avsnitt 6.9.

Rätten kan besluta att skjuta upp verkställigheten av ett beslut om överlämnande på grund av dels humanitära skäl (artikel 101.4), dels att den eftersökte ska lagföras eller verkställa ett straff i Sverige (artikel 102.1). Som ett alternativ till att skjuta upp verkställigheten enligt artikel 102.1 kan rätten besluta om att tillfälligt överlämna den eftersökte enligt de villkor som anges i artikel 102.2. Rättens beslut ska fattas i samband med att rätten beslutar om överlämnande.

Åklagaren kan besluta att skjuta upp verkställigheten efter det att rätten har meddelat sitt beslut om överlämnande. Humanitära skäl kan utgöra en omständighet för att skjuta upp verkställigheten (artikel 101.4). Ett annat skäl för att skjuta upp verkställigheten kan vara omständigheter som ligger utanför de berörda myndigheternas kontroll (jfr författningskommentaren till 6 kap. 2 § 1 europeiska arresteringsorderlagen, prop. 2003/04:7 s. 199).

13 § Vid verkställighet av ett beslut om överlämnande tillämpas 6 kap. 4 och 5 §§ lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Paragrafen anger att vid verkställigheten av ett beslut om överlämnande ska bestämmelserna i 6 kap. 4 och 5 §§ europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.9.

Hänvisningen till 6 kap. 4 § europeiska arresteringsorderlagen innebär att den eftersökte kan förklara att han eller hon inte avser att överklaga beslutet om överlämnande och att verkställighet kan ske utan hinder av att beslutet inte har fått laga kraft. I fråga om inhämmande av en sådan förklaring tillämpas 11 § andra stycket samt 12 § och 13 § första stycket strafftidslagen (2018:1251).

En tillämpning av 6 kap. 5 § europeiska arresteringsorderlagen innebär att Polismyndigheten ska biträda vid verkställigheten av ett beslut om överlämnande. Om den som ska överlämnas är på fri fot, får han eller hon om det bedöms vara nödvändigt för att genomföra verkställigheten, omhändertas och tas i förvar av Polismyndigheten, dock längst under 48 timmar.

I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelser i europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s. 199 f. och prop. 2017/18:250 s. 210).

Överförande av verkställighet av en frihetsberövande påföljd till Sverige

14 § Verkställigheten av en frihetsberövande påföljd ska överföras till Sverige enligt bestämmelserna i 2 § andra stycket lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom om

– rätten med stöd av artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet vägrat överlämna den eftersökte, eller

– någon har överlämnats från Sverige på villkor att han eller hon ska återföras hit enligt artikel LAW.SURR.84 b i avtalet.

Vid ett sådant överförande av verkställigheten till Sverige ska bestämmelserna i 25 a § första och andra styckena och 25 b § lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom dock inte tillämpas. Vid tillämpning av 25 c § i den lagen krävs inte någon begäran från behörig myndighet i Förenade kungariket för att tvångsmedel ska få användas.

När rätten med stöd av artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet vägrat överlämna den eftersökte, ska ett beslut om att överföra verkställigheten av den frihetsberövande påföljden inte meddelas om Förenade kungariket motsätter sig att verkställigheten överförs.

Paragrafen anger vilka regler som ska gälla vid överförande av verkställigheten av en frihetsberövande påföljd till Sverige efter en tillämpning av vissa bestämmelser i avtalet. Övervägandena finns i avsnitt 6.13.

I *första stycket* anges vilka bestämmelser i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom (internationella verkställighetslagen) som är tillämpliga när ett överförande av verkställigheten av en frihetsberövande påföljd ska ske till Sverige.

Bestämmelserna i internationella verkställighetslagen ska tillämpas i de fall rätten vägrar överlämnande enligt artikel 81.1 f i avtalet eller den eftersökte återförs hit efter det att Sverige krävt garantier av Förenade kungariket enligt artikel 84 b i avtalet. Bestämmelserna kommer inte bli aktuella för svenska medborgare eftersom ett överlämnande alltid ska vägras i dessa fall, men däremot för utländska medborgare som är bosatta i Sverige.

Bestämmelserna i internationella verkställighetslagen som ska tillämpas i de fall det rör sig om ett överförande av verkställigheten till Sverige anges i 2 § andra stycket i samma lag. Bestämmelserna innebär bl.a. att om verkställighet av en frihetsberövande påföljd ska ske i Sverige kan regeringen enligt 25 g § internationella verkställighetslagen antingen själv besluta om överförande eller överlämna åt åklagaren att ansöka om att rätten ska bestämma en ny påföljd i enlighet med svensk lag. Bestämmandet av en ny påföljd kan medföra att det frihetsberövande straffet som dömts ut i Förenade kungariket ska verkställas som överlämnande till rättspsykiatrisk vård eller slutet ungdomsvård i Sverige. Vid domstolens prövning tillämpas rättegångsbalkens bestämmelser om rättegången i brottmål bl.a. om rätten till offentlig försvarare. Stockholms tingsrätt är laga domstol (35 § internationella verkställighetslagen). I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av Regeringskansliet. Beslut i en sådan fråga eller om ersättning till offentligt biträde överklagas till allmän förvaltningsdomstol (25 f § samma lag).

I *andra stycket* anges några undantag från tillämpningen av vissa bestämmelser som 2 § andra stycket internationella verkställighetslagen hänvisar till. De förutsättningar för ett överförande som anges i 25 a § första och andra styckena och 25 b § internationella verkställighetslagen ska inte tillämpas eftersom rätten redan beslutat om att ett överförande kan ske. Någon ny prövning av förutsättningarna för överförande ska således inte göras. För tillämpning av 25 c § i samma lag krävs det inte att det finns en uttrycklig begäran från Förenade kungariket om användande av tvångsmedel i Sverige. I samband med att rätten beslutar om att vägra överlämnande enligt artikel 81.1 f, kan således den eftersökte anhållas och häktas med stöd av 25 c §.

Tredje stycket innebär att om Förenade kungariket motsätter sig ett överförande av verkställigheten efter det att rätten vägrat överlämnande med stöd av artikel 81.1 f, ska ett beslut om överförande inte meddelas.

Utvidgat överlämnande, vidareöverlämnande och vidareutlämning

15 § Bestämmelserna i 1–3, 6, 7 och 9 §§ tillämpas i frågor om tillstånd till utvidgat överlämnande enligt artikel LAW.SURR.105.4 eller till vidareöverlämnande enligt artikel LAW.SURR.106.3 i avtalet.

Ett tillstånd till vidareöverlämnande enligt artikel LAW.SURR.106.3 i avtalet ska även omfatta ett överlämnande eller utlämning från Förenade kungariket till Island eller Norge.

Paragrafen anger att vid tillstånd till utvidgat överlämnande och vidareöverlämnande ska bestämmelserna i 1–3, 6, 7 och 9 §§ tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.11.

Enligt *första stycket* ska vid inhämtande av ett tillstånd till utvidgat överlämnande och vidareöverlämnande i huvudsak samma bestämmelser tillämpas som i ett ärende om överlämnande från Sverige enligt avtalet. Det innebär att åklagare och allmän domstol är behöriga att utreda respektive fatta beslut (1 §). Vägransgrunderna i 2 och 3 §§ ska tillämpas. En tillämpning av vägransgrunden i 2 § blir dock aktuell endast om den eftersökte blir svensk medborgare efter överlämnandet från Sverige. Med stöd av 6 § ska åklagaren utreda om det finns förutsättningar att ge tillstånd till utvidgat överlämnande eller vidareöverlämnande. Hänvisningen till 7 § innebär att vad som där anges om offentlig försvarare ska tillämpas. Slutligen innebär hänvisningen till 9 § att bestämmelserna som anges där om domstolens handläggning av ett ärende om överlämnande ska tillämpas. Tillämpning av 5 kap. 4 och 5 §§ europeiska arresteringsorderlagen om konkurrerande framställningar kommer dock inte att aktualiseras i ärenden om utvidgat överlämnande eller vidareöverlämnande.

Vid prövningen av frågor om utvidgat överlämnande och vidareöverlämnande kommer även avtalets bestämmelser att vara direkt tillämpliga på samma sätt som vid ett ärende om överlämnande från Sverige, t.ex. vägransgrunderna i artiklarna 80 och 81.

Enligt *andra stycket* ska ett tillstånd till vidareöverlämnande även avse ett överlämnande eller utlämning från Förenade kungariket till Island eller Norge.

16 § Vid tillstånd till vidareutlämning enligt artikel LAW.SURR.106.5 i avtalet tillämpas 6 kap. 9 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Paragrafen anger att vid tillstånd till vidareutlämning ska 6 kap. 9 § europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.11.

Hänvisningen till 6 kap. 9 § europeiska arresteringsorderlagen innebär att prövningen kommer att göras av regeringen enligt 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott (utlämningslagen), som anger att ett tillstånd till vidareutlämning kan lämnas om förutsättningarna för utlämning finns (se 2–10 §§ utlämningslagen)

I övrigt hänvisas till författningskommentaren till 6 kap. 9 § europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s. 200 f.).

Tillstånd till transport genom Sverige

17 § Vid en begäran om tillstånd till transport genom Sverige tillämpas 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Paragrafen anger att vid en begäran om tillstånd till transport genom Sverige (transitering enligt artikel 103 i avtalet) ska bestämmelserna i 8 kap. 2 § europeiska arresteringsorderlagen tillämpas. Övervägandena finns i avsnitt 6.10.

Tillämpningen av 8 kap. 2 § europeiska arresteringsorderlagen innebär att Polismyndigheten är den myndighet som tar emot en framställning om och ger tillstånd till transport genom Sverige. Med hänsyn till förbudet mot att överlämna egna medborgare enligt 3 kap. 3 § i förevarande lag samt artikel 103.2 i avtalet, ska transport genom Sverige av egna medborgare inte tillåtas. Bestämmelsen innebär även att Polismyndigheten får, om det är nödvändigt för att transporten genom Sverige ska kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som ska överlämnas eller utlämnas, dock längst under 48 timmar. Om en oplanerad mellanlandning sker i Sverige finns också möjligheter att ta den berörda personen i förvar i avvaktan på en begäran om tillstånd till transport genom Sverige.

I övrigt hänvisas till författningskommentaren till nämnda bestämmelse europeiska arresteringsorderlagen (se prop. 2003/04:7 s. 208 och prop. 2004/05:46 s. 67).

4 kap. Verkställighet av beslut om förverkande

Centralmyndighet

1 § Regeringskansliet är centralmyndighet för samarbetet om verkställighet av beslut om förverkande enligt avdelning XI i avtalet.

Paragrafen anger att Regeringskansliet är centralmyndighet för samarbetet enligt avdelning XI om verkställighet av beslut om förverkande. Övervägandena finns i avsnitt 8.3.

Kommunikation sker enligt avtalet mellan staternas centralmyndigheter. Enligt 12 § förordningen (1996:1515) med instruktion för Regeringskansliet kommer denna uppgift att ligga på Justitiedepartementet. Någon direkt kommunikation enligt artikel 22.2 kommer inte att kunna ske med Kronofogdemyndigheten eftersom denna inte utgör en rättslig myndighet enligt definitionen i avtalet (artikel 2 d).

Verkställighet i Förenade kungariket

2 § Kronofogdemyndigheten prövar om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande ska begäras i Förenade kungariket.

En framställning om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande överlämnas av Kronofogdemyndigheten till Regeringskansliet.

Paragrafen anger att Kronofogdemyndigheten prövar om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande ska begäras i Förenade kungariket samt att ansökan om verkställighet ska lämnas till Regeringskansliet. Övervägandena finns i avsnitt 8.4.1.

I *första stycket* anges att det är Kronofogdemyndigheten som prövar om det ska begäras verkställighet i Förenade kungariket av ett svenskt beslut om förverkande. En fråga om verkställighet i ett annat land aktualiseras under verkställighetsstadiet, dvs. under handläggningen av ärendet hos Kronofogdemyndigheten. Kronofogdemyndigheten ska då ta ställning till om verkställighet av beslutet ska begäras i Förenade kungariket.

I *andra stycket* anges att ansökan ska lämnas till Regeringskansliet som är centralmyndighet för samarbetet i avdelning XI om verkställighet av ett beslut om förverkande. Ansökan ska enligt artikel 23.5 i avtalet vara upprättad på avsett formulär som finns i en bilaga till avtalet (BILAGA LAW-8). Originalen eller en bestyrkt kopia av beslutet om förverkande ska bifogas ansökan (se avsnitt P i nämnda bilaga). Inget hindrar att även andra handlingar bifogas framställningen. Centralmyndigheten översänder därefter ansökan till sin motsvarighet i Förenade kungariket i enlighet med artikel 22.1 i avtalet.

3 § Om en framställning om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande har överlämnats till Förenade kungariket och Kronofogdemyndigheten även verkställer beslutet i Sverige, ska myndigheten bevaka att det sammanlagda värdet av det som verkställs inte överstiger det belopp som anges i beslutet.

Paragrafen anger att om ett beslut om förverkande verkställs i Förenade kungariket och verkställighet av beslutet även sker i Sverige, ska Kronofogdemyndigheten bevaka att det sammanlagda värdet av det som verkställs inte överstiger det belopp som anges i beslutet. Övervägandena finns i avsnitt 8.4.2.

Avtalet tillåter samtidig verkställighet i båda staterna av ett beslut om förverkande. För att vid samtidig verkställighet undvika att ett större belopp förverkas än det som anges i beslutet om förverkande ska Kronofogdemyndigheten kontinuerligt bevaka ärendet så att ett överförverkande inte sker. Om det finns en risk för överförverkande ska samråd ske med Förenade kungariket för att undvika detta (se artikel 13.2 i avtalet).

4 § Kronofogdemyndigheten får inte samtycka till att ett svenskt beslut om förverkande verkställs i Förenade kungariket genom omvandling enligt artikel LAW.CONFISC.10.4 eller genom åtgärder enligt artikel LAW.CONFISC.14 i avtalet.

I paragrafen anges att Kronofogdemyndigheten inte får samtycka till att ett svenskt beslut om förverkande verkställs genom någon annan åtgärd än den som anges i beslutet. Övervägandena finns i avsnitt 8.4.3.

De åtgärder som avses är omvandling (artikel 10.4 i avtalet) eller åläggande av fängelsestraff eller annan åtgärd som inskränker en persons frihet pga. bristande fullgörelse (artikel 14 i avtalet). Att verkställighet inte tillåts vare sig genom omvandling eller genom en åtgärd enligt artikel 14 i avtalet kan lämpligen anges i ansökan om förverkande som görs på formuläret i bilagan till avtalet som avser verkställighet av beslut om förverkande (se avsnitt H och I i BILAGA LAW-8).

Verkställighet i Sverige

5 § Regeringskansliet ska överlämna en ansökan från Förenade kungariket om verkställighet av ett beslut om förverkande till åklagaren för vidare handläggning.

Paragrafen anger att Regeringskansliet ska överlämna en ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande till åklagaren för vidare handläggning. Övervägandena finns i avsnitt 8.5.1.

Enligt artikel 22.1 i avtalet ska en ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande som huvudregel skickas till centralmyndigheten, som i Sverige är Regeringskansliet. Regeringskansliet överlämnar sedan ansökan, utan prövning, direkt till åklagaren som ska handlägga ärendet vidare.

6 § Vid prövning av en ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande och verkställighet av beslutet gäller i tillämpliga delar 4 § tredje stycket, 9 §, 11 § första stycket, 15 §, 16 § utom andra stycket andra meningen, 24 § första och andra styckena och 35, 38 och 39 §§ lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Paragrafen anger att i fråga om prövning av en ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande och verkställighet av beslutet gäller i tillämpliga delar vissa bestämmelser i internationella verkställighetslagen. Övervägandena finns i avsnitt 8.5.3.

Hänvisningarna till internationella verkställighetslagen innebär att bestämmelserna i den lagen i tillämpliga delar ska gälla såsom kompletterande bestämmelser till avtalet. Vad som sägs om påföljd i bestämmelserna i internationella verkställighetslagen ska även gälla förverkande om inte annat föreskrivs, vilket framgår av hänvisningen till 4 § tredje stycket samma lag.

Enligt 4 kap. 5 § i förevarande lag ska en ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande överlämnas till åklagare.

Hänvisningen till 9 § internationella verkställighetslagen innebär att när åklagaren mottagit en ansökan om verkställighet ska han eller hon begära rättens prövning av den ansökan om inte annat följer av hänvisningen till 16 § i samma lag. För prövningen gäller rättegångsbalkens bestämmelser om rättegången i brottmål i tillämpliga delar om inte annat följer av internationella verkställighetslagen. Om förverkandet avser någon annan än den som dömts för brottet ska särskild talan föras mot honom eller henne om han eller hon inte hörts i förfarandet i Förenade kungariket. Den som förverkandet avser ska höras personligen om han eller hon begär det. Rättens avgörande av saken sker genom dom och medför vid bifall till talan att det utländska beslutet om förverkande ersätts av en svensk dom. I 9 § internationella verkställighetslagen finns en hänvisning till bestämmelserna i 19–22 §§ samma lag om särskilda förfaranden vid utevarodom. Dessa bestämmelser är inte tillämpliga i förevarande fall då de torde strida mot avtalet.

Av hänvisningen till 11 § första stycket internationella verkställighetslagen följer att rätten ska pröva om det föreligger hinder för verkställighet. De skäl för att vägra verkställighet av ett beslut om förverkande som rätten ska pröva regleras uttömmande i artikel 15.1–15.2 och 15.5–15.7 i avtalet. Vidare anges i artikel 15.8 och 15.9

omständigheter som inte får åberopas för att vägra en verkställighet. Om det inte föreligger hinder för verkställighet ska rätten fatta ett nytt beslut om förverkande i enlighet med reglerna i svensk lag. Hänvisningen i 11 § första stycket internationella verkställighetslagen till 12 och 13 §§ samma lag är inte aktuell att tillämpa vid verkställighet av beslut om förverkande eftersom de två sistnämnda paragraferna rör verkställighet av en frihetsberövande påföljd eller böter.

Hänvisningen till 15 § internationella verkställighetslagen innebär att vid tillämpningen av rättegångsbalkens regler t.ex. vad gäller rättens sammansättning är det svensk lag som ska tillämpas.

Genom hänvisningen till 16 § internationella verkställighetslagen, förutom andra stycket andra meningen, följer att åklagaren när en ansökan bara avser verkställighet av ett beslut om förverkande, själv kan pröva framställan och utfärda ett strafföreläggande. Bestämmelserna i 48 kap. rättegångsbalken gäller då i tillämpliga delar. Vidare ska även bestämmelserna i 11 och 15 §§ internationella verkställighetslagen tillämpas. Åklagaren ska alltså på samma sätt som vid rättens prövning, först pröva om hinder mot verkställighet föreligger. Om hinder inte föreligger prövar åklagaren frågan om förverkande och utfärdar ett strafföreläggande.

Genom hänvisningen till 24 § första och andra styckena internationella verkställighetslagen följer att den svenska domen eller det godkända strafföreläggandet som ersatt beslutet om förverkande från Förenade kungariket, ska verkställas i enlighet med vad som i allmänhet är föreskrivet om verkställighet av förverkande som beslutats i en svensk dom som fått laga kraft. Verkställigheten ska dock upphöra om Förenade kungariket beviljar den dömda nåd eller amnesti eller tar upp frågan till ny prövning eller annars meddelar ett beslut som innebär att förverkandet inte längre får verkställas.

Stockholms tingsrätt är genom hänvisningen till 35 § internationella verkställighetslagen laga domstol i fråga om verkställighet av beslut om förverkande.

Av hänvisningen till 38 § internationella verkställighetslagen följer att åtal inte får väckas i Sverige avseende den gärning som ligger till grund för beslutet om förverkande från Förenade kungariket för vilket verkställighet begärs.

I den mån en offentlig försvarare utsetts följer av hänvisningen till 39 § internationella verkställighetslagen att kostnaden för denne ska stanna på staten, om det inte finns särskilda skäl.

7 § I frågor om förfogande över förverkad egendom tillämpas 36 § första stycket lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Kronofogdemyndigheten meddelar beslut om fördelningen av inplutna medel i enlighet med artikel LAW.CONFISC.12.3 i avtalet.

I paragrafen finns bestämmelser om förfogande över förverkad egendom. Övervägandena finns i avsnitt 8.5.4.

Av hänvisningen i *första stycket* till 36 § första stycket internationella verkställighetslagen följer att förverkad egendom tillfaller staten. Tillämpningen av nämnda bestämmelse innebär vidare att regeringen i ett

enskilt fall kan ingå en överenskommelse med Förenade kungariket om ett annat förfogande över egendomen än det som följer av artikel 12.3 i avtalet om hur influtna medel ska fördelas. Regeringen kan t.ex. ingå avtal om en annan fördelning av influtna medel (artikel 12.4) eller om att egendomen ska återlämnas till dess rättmätiga ägare eller användas för ersättning till brottsoffren (artikel 12.2).

I *andra stycket* anges att det är Kronofogdemyndigheten som ska fatta beslut om fördelningen av influtna medel enligt regeln i artikel 12.3. Fördelningen enligt artikeln innebär att belopp som är lika med eller understiger 10 000 euro tillfaller svenska staten. Om beloppet överstiger 10 000 euro ska hälften av beloppet överföras till Förenade kungariket, vilket Kronofogdemyndigheten ansvarar för. En avvikelse från den föreskrivna fördelningen beslutar regeringen om enligt första stycket.

11.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning av brott

1 § Den som i en annan stat är misstänkt, tilltalad eller dömd för där straffbelagd gärning och uppehåller sig här i riket får efter beslut av regeringen utlämnas till den staten i enlighet med bestämmelserna i denna lag.

Denna lag gäller inte om någon av följande författningar är tillämplig:

1. lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder,

2. lagen (2011:1165) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder, eller

3. lagen (2021:000) med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete enligt avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket.

Denna lag gäller inte heller om avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan är tillämpligt.

I paragrafen finns bestämmelser om att en misstänkt, tilltalad eller dömd person kan utlämnas till en annan stat samt i vilka fall lagen inte är tillämplig. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

I *andra stycket* tas en upplysning in om att utlämningslagen inte gäller när lagen (2021:000) med kompletterande bestämmelser till avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket rörande vissa bestämmelser om straffrättsligt samarbete är tillämplig.

Av *tredje stycket*, som är nytt följer att utlämningslagen inte heller gäller när avtalet mellan EU och Förenade kungariket är tillämpligt.

Paragrafen ändras även redaktionellt.

11.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

1 § Om det påkallas av en överenskommelse som Sverige ingått med främmande stat får regeringen förordna, att frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande

som i den främmande staten dömts ut eller beslutats efter rättegång i brottmål, eller böter eller förverkande som i den staten ålagts eller beslutats av en annan myndighet än domstol, får verkställas i Sverige enligt denna lag.

I samband med förordnande enligt första stycket får regeringen, om det påkallas eller annars föranleds av överenskommelsen, förordna att verkställighet av frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande, som dömts ut eller beslutats genom dom meddelad av svensk domstol eller ålagts någon av en annan svensk myndighet genom godkänt strafföreläggande eller godkänt föreläggande av ordningsbot, får anförtros åt en myndighet i den främmande staten. Detta gäller dock inte verkställighet av något annat beslut om överlämnande till särskild vård än överlämnande till rättspsykiatrisk vård.

I lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen finns bestämmelser om verkställighet av bötesstraff i vissa fall.

Bestämmelser om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande i vissa fall finns i

1. lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande i vissa fall,

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande,

3. lagen (2020:968) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande,

4. *avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan, och*

5. *lagen (2021:000) med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete enligt avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket.*

I paragrafen finns bestämmelser om att regeringen får förordna om verkställighet i Sverige av bl.a. utländska beslut om förverkande och om att verkställigheten av sådana beslut får anförtros åt utländsk myndighet. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

I *fjärde stycket* tas en upplysning in om att det i avtalet mellan EU och Förenade kungariket och i lagen (2021:000) med kompletterande bestämmelser till avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket rörande vissa bestämmelser om straffrättsligt samarbete som kompletterar avtalet finns bestämmelser om verkställighet av beslut om förverkande.

11.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

1 kap.

9 § *Det finns kompletterande bestämmelser till denna lag i avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan.*

Paragrafen, om är ny, innehåller en upplysning om att det i avtalet mellan EU och Förenade kungariket finns kompletterande bestämmelser till lagen. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

**AVTAL OM HANDEL OCH SAMARBETE MELLAN EUROPEISKA UNIONEN OCH EUROPEISKA
ATOMENERGIGEMENSKAPEN, Å ENA SIDAN, OCH FÖRENADE KONUNGARIKET
STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND, Å ANDRA SIDAN**

3. Eurojust och Förenade kungarikets behöriga myndigheter får inte kräva att den andra betalar straffskadestånd eller icke-kompensatoriskt skadestånd enligt punkterna 1 och 2.

Artikel LAW.EUROJUST.74: Utbyte av säkerhetsskyddsklassificerade och känsliga icke-säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter

Om utbyte och skydd av säkerhetsskyddsklassificerade och känsliga icke-säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter är nödvändigt enligt denna avdelning ska detta regleras i ett sådant samarbetsavtal som avses i artikel LAW.EUROJUST.75 [Samarbetsavtal] mellan Europol och Förenade kungarikets behöriga myndigheter.

Artikel LAW.EUROJUST.75: Samarbetsavtal

De former för samarbetet mellan parterna som är lämpliga för att genomföra denna avdelning ska vara föremål för ett samarbetsavtal mellan Eurojust och Förenade kungarikets behöriga myndigheter i enlighet med artiklarna 47.3 och 56.3 i Eurojustförordningen.

Artikel LAW.EUROJUST.76: Eurojusts befogenheter

Ingenting i denna avdelning ska tolkas som att det skapar en skyldighet för Eurojust att samarbeta med Förenade kungarikets behöriga myndigheter utanför Eurojusts behörighet enligt tillämplig unionslagstiftning.

AVDELNING VII: ÖVERLÄMNANDE

Artikel LAW.SURR.76: Mål

Målet för denna avdelning är att säkerställa att utlämningssystemet mellan, å ena sidan, medlemsstaterna och, å andra sidan, Förenade kungariket är baserat på en mekanism för överlämnande på grundval av en arresteringsorder i enlighet med villkoren i denna avdelning.

Artikel LAW.SURR.77: Proportionalitetsprincipen

Samarbete genom arresteringsordern ska vara nödvändigt och proportionerligt sett till den eftersöktes rättigheter och brottsoffrens intressen, och med hänsyn till hur allvarlig gärningen är, den sannolika påföljd som skulle utdömas och möjligheten för en stat att vidta åtgärder som är mindre ingripande än överlämnande av den eftersökta personen, särskilt i syfte att undvika onödigt långa häktningsperioder.

Artikel LAW.SURR.78: Definitioner

I denna avdelning gäller följande definitioner:

- (a) *arresteringsorder*: ett rättsligt beslut som utfärdats av en stat i syfte att en annan stat ska gripa och överlämna en eftersökt person, i avsikt att lagföra eller verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd.
- (b) *rättslig myndighet*: en myndighet som enligt inhemsk lagstiftning är en domare, en domstol eller en allmän åklagare. En allmän åklagare ska betraktas som en rättslig myndighet endast i den mån detta föreskrivs i inhemsk rätt.

- (c) Verkställande rättslig myndighet är den rättsliga myndighet i den verkställande staten som är behörig att verkställa arresteringsordern enligt den verkställande statens inhemska lagstiftning.
- (d) Utfärdande rättslig myndighet är den rättsliga myndighet i den utfärdande staten som är behörig att utfärda en arresteringsorder enligt den utfärdande statens inhemska lagstiftning.

Artikel LAW.SURR.79: Tillämpningsområde

1. En arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande statens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer, eller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 3 och 4 är överlämnandet förenat med villkoret att de gärningar för vilka arresteringsordern har utfärdats ska utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.

3. Med förbehåll för tillämpningen av artikel LAW.SURR.80 [Skäl till att verkställighet av arresteringsordern ska vägras], artikel LAW.SURR.81.1 b–h [Skäl till att verkställighet av arresteringsordern får vägras], artikel LAW.SURR.82 [Undantag med avseende på politiska brott], artikel LAW.SURR.83 [Undantag på grund av medborgarskap] och artikel LAW.SURR.84 [Garantier som ska lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall], får en stat inte vägra att verkställa en arresteringsorder som utfärdats avseende följande handlande där detta kan bestraffas med frihetsberövande eller en frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer:

- (a) Handlande varigenom en person bidrar till att en grupp personer, som agerar med ett gemensamt syfte, begår ett eller flera av de brott gällande terrorism som avses i artiklarna 1 och 2 i Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism, upprättad i Strasbourg den 27 januari 1977, eller avseende olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen, eller mord, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, tagande av gisslan och våldtäkt, även om den personen inte deltar i det egentliga utförandet av det eller de berörda brotten; bidraget ska ha varit avsiktligt och ha getts med den ytterligare vetskapen att hans eller hennes deltagande kommer att bidra till organisationens brottsliga verksamhet.
- (b) Terrorism enligt definitionen i bilaga LAW-7.

4. Förenade kungariket och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, får vardera till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor anmäla att, på grundval av ömsesidighet, det villkor om dubbel straffbarhet som avses i punkt 2 inte kommer att tillämpas, förutsatt att det brott som ligger till grund för begäran är

- (a) ett av de brott som förtecknas i punkt 5, som de definieras i den utfärdande statens lagstiftning, och
- (b) kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten.

5. De syften som avses i punkt 4 är följande:

- Deltagande i en kriminell organisation.
- Terrorism enligt definitionen i bilaga LAW-7.

- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- Korruption, inbegripet givande och tagande av muta.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Förenade kungarikets, en medlemsstats eller unionens ekonomiska intressen.
- Penningtvätt.
- Penningförfalskning.
- It-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälptill olovlig inresa och vistelse.
- Mord.
- Grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld eller väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.

- Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet
- Kapning av flygplan, fartyg eller rymdfarkoster.
- Sabotage.

Artikel LAW.SURR.80: Skäl till att verkställighet av arresteringsordern ska vägras

Verkställighet av arresteringsordern ska vägras i följande fall:

- (a) Om det brott som ligger till grund för arresteringsordern omfattas av amnesti i den verkställande staten då denna var behörig att lagföra brottet enligt sin egen strafflag.
- (b) Om det framgår av de uppgifter som står till den behöriga verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärning prövats genom lagakraftägande dom i en stat, under förutsättning att, om en påföljd har utdömts, påföljden har verkställts, är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i den dömande staten. eller
- (c) Om den person som är föremål för en arresteringsorder på grund av sin ålder ännu inte kan ställas till straffrättsligt ansvar för de gärningar som ligger till grund för arresteringsordern enligt den verkställande statens lag.

Artikel LAW.SURR.81: Skäl till att verkställighet av arresteringsordern får vägras

1. Verkställighet av arresteringsordern får vägras

- (a) om, i något fall som anges i artikel LAW.SURR.79.2 [Tillämpningsområde], den gärning som ligger till grund för arresteringsordern inte är ett brott enligt lagen i den verkställande staten; när det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställighet av arresteringsordern inte vägras av det skälet att den verkställande statens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning,
- (b) om den person som är föremål för arresteringsordern är föremål för lagföring i den verkställande staten för samma gärning som den som ligger till grund för arresteringsordern,
- (c) om de rättsliga myndigheterna i den verkställande staten har beslutat antingen att inte väcka åtal för det brott som ligger till grund för arresteringsordern eller att underlåta åtal, eller om

den eftersökte i en stat omfattas av ett annat slutligt avgörande för samma gärningar som hindrar senare lagföring,

- (d) om åtal för brottet eller verkställigheten av straffet preskriberats enligt den verkställande statens lagstiftning och gärningarna omfattas av denna stats behörighet enligt dess egen strafflagstiftning,
- (e) om det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärning har prövats genom lagakraftägande dom i tredje land, under förutsättning att, om en påföljd har utdömts, påföljden är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i den dömande staten,
- (f) om arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd och den eftersökte uppehåller sig i, är medborgare eller bosatt i den verkställande staten och denna stat åtar sig att själv verkställa detta straff eller denna åtgärd enligt sin inhemska lagstiftning; om den eftersökte måste ge sitt samtycke till att straffet eller den frihetsberövande åtgärden överförs till den verkställande staten, får den verkställande staten vägra att verkställa arresteringsordern först efter det att den eftersökte samtycker till att straffet eller den frihetsberövande åtgärden överförs.
- (g) om en arresteringsorder avser brott som
 - (i) enligt den verkställande statens lagstiftning helt eller delvis anses ha begåtts inom dess territorium eller på en plats som är likställd med detta, eller
 - (ii) har begåtts utanför den utfärdande statens territorium och åtal enligt den verkställande statens lagstiftning inte är tillåtet för sådana brott, när de begåtts utanför den verkställande statens territorium,
- (h) om det finns objektiva skäl för att tro att arresteringsordern har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl,
- (i) om arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd, om den eftersökte inte var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet, såvida inte arresteringsordern anger att personen, i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande statens inhemska lagstiftning
 - (i) i god tid
 - (A) antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att denne hade kännedom om den planerade förhandlingen,
 - och
 - (B) underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

eller

- (ii) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt en advokat som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av advokaten vid förhandlingen,

eller

- (iii) efter att ha delgivits beslutet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs:

- (A) uttryckligen förklarade att personen inte bestred beslutet,

eller

- (B) inte begärde förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen,

eller

- (iv) inte personligen delgavs beslutet men

- (A) utan dröjsmål kommer att personligen delges detta efter överlämnandet och uttryckligen underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan, inklusive nytt bevismaterial, prövad på nytt, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

och

- (B) kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande enligt den relevanta arresteringsordern.

2. Om en arresteringsorder utfärdas i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd enligt villkoren i punkt 1 i iv och den berörda personen inte dessförinnan mottagit någon officiell information om att det försiggår straffrättsliga förfaranden mot honom eller henne, får denna person när denne informeras om innehållet i arresteringsordern, begära att erhålla en kopia av domen innan personen ifråga överlämnas. Omedelbart efter att ha blivit informerad om denna begäran ska den utfärdande myndigheten via den verkställande myndigheten tillhandahålla den eftersökta personen en kopia av domen. Den eftersökta personens begäran får varken försena överlämnandeförfarandet eller beslutet att verkställa arresteringsordern. Tillhandahållandet av domen till den berörda personen ska endast ske i informations syfte; det får varken betraktas som en formell delgivning av domen eller påverka tidsfristerna för begäran om förnyad prövning eller överklagande.

3. Om en person överlämnas enligt villkoren i punkt 1 i iv och denna person har begärt förnyad prövning eller överklagande, ska kvarhållandet av den person som väntar på en sådan förnyad prövning eller överklagande omprövas till dess att dessa förfaranden avslutats i enlighet med den

utfärdande statens inhemska lagstiftning, antingen regelbundet eller på den berörda personens begäran. En sådan omprövning ska framför allt omfatta möjligheten att uppskjuta eller avbryta kvarhållandet. Den förnyade prövningen eller överklagandet ska inledas inom rimlig tid efter överlämnandet.

Artikel LAW.SURR.82: Undantag med avseende på politiska brott

1. Verkställighet får inte vägras på grund av att den verkställande staten kan betrakta brottet som ett politiskt brott, som ett brott förknippat med ett politiskt brott eller som ett brott inspirerat av politiska motiv.
2. Förenade kungariket, å ena sidan, och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, å andra sidan, får emellertid till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor anmäla att punkt 1 endast kommer att tillämpas vad gäller
 - (a) brott som avses i artiklarna 1 och 2 i Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism,
 - (b) brott som består i konspiration eller sammanslutning av brottslingar i syfte att begå ett eller flera av de brott som avses i artiklarna 1 och 2 i den europeiska konventionen om bekämpande av terrorism, om dessa brott utgörs av konspiration eller sammanslutning av brottslingar som motsvarar det handlande som avses i artikel LAW.SURR.79.3 [Tillämpningsområde] i detta avtal, och
 - (c) terrorism enligt bilaga LAW-7 till detta avtal.
3. Om en arresteringsorder har utfärdats av en stat som har gjort en anmälan enligt punkt 2, eller av en stat på vars vägnar en sådan anmälan har gjorts, får den verkställande staten tillämpa ömsesidighet.

Artikel LAW.SURR.83: Undantag på grund av medborgarskap

1. Verkställighet får inte vägras på grund av att den eftersökte är medborgare i den verkställande staten.
2. Förenade kungariket, å ena sidan, och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, å andra sidan, får anmäla till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor att deras egna medborgare inte kommer att överlämnas eller att överlämnande av deras egna medborgare endast kommer att tillåtas på vissa angivna villkor. Anmälan ska grundas på skäl som rör grundläggande principer eller praxis i Förenade kungarikets eller den stats inhemska rättsordning på vars vägnar anmälan gjorts. I ett sådant fall får Förenade kungariket, å ena sidan, eller unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, å andra sidan, inom rimlig tid efter mottagandet av anmälan från den andra parten, anmäla till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor att de verkställande rättsliga myndigheterna i Förenade kungariket eller en medlemsstat, alltefter omständigheterna, får vägra att överlämna sina medborgare till den staten eller att överlämnande endast ska tillåtas på vissa angivna villkor.
3. Om en stat har vägrat att verkställa en arresteringsorder på grund av att den, när det gäller Förenade kungariket, har gjort en anmälan eller, när det gäller en medlemsstat, unionen har gjort en anmälan på dess vägnar enligt punkt 2, ska den staten överväga att inleda ett förfarande mot sin egen medborgare som står i proportion till grunden för arresteringsordern, med beaktande av den utfärdande statens synpunkter. Om en rättslig myndighet beslutar att inte inleda ett sådant

förfarande ska brottsoffret för det brott som ligger till grund för arresteringsordern kunna få information om beslutet i enlighet med tillämplig inhemsk lagstiftning.

4. Om de behöriga myndigheterna i en stat i enlighet med punkt 3 inleder förfaranden mot sin medborgare, ska denna stat säkerställa att dess behöriga myndigheter kan vidta lämpliga åtgärder för att bistå brottsoffren och vittnena i situationer där de är bosatta i en annan stat, särskilt när det gäller det sätt på vilket förfarandena genomförs.

Artikel LAW.SURR.84: Garantier som ska lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall

Den verkställande rättsliga myndighetens verkställighet av arresteringsordern får förenas med följande villkor:

- (a) Om det brott på vars grundval en arresteringsorder har utfärdats är straffbart med fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid i den utfärdande staten, får den verkställande staten förena verkställigheten av arresteringsordern med villkoret att den utfärdande staten lämnar en försäkran som bedöms som tillräcklig av den utfärdande staten att den, på begäran eller senast efter 20 år, kommer att ompröva straffet eller kommer att uppmuntra tillämpningen av sådana åtgärder som kan ge benådning som personen är berättigad till enligt den utfärdande statens lagstiftning eller praxis i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte ska verkställas.
- (b) När den person som är föremål för en arresteringsorder för lagföring är medborgare eller bosatt i den verkställande staten får överlämnandet förenas med villkoret att personen efter att ha hörts återsänds till den verkställande staten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande staten. Om den eftersökta personens samtycke till överförandet av straffet eller den frihetsberövande åtgärden till den verkställande staten krävs, ska garantin för att personen återsänds till den verkställande staten för att avtjäna sitt straff vara beroende av att den eftersökta efter att ha hörts samtycker till att återsändas till den verkställande staten.
- (c) Om det finns välgrundade skäl att anta att det föreligger en verklig risk för skyddet av den eftersöktes grundläggande rättigheter, får den verkställande rättsliga myndigheten i förekommande fall kräva ytterligare garantier för behandlingen av den eftersökta personen efter överlämnandet innan den fattar beslut om huruvida arresteringsordern ska verkställas.

Artikel LAW.SURR.85: Centralmyndighet

1. Förenade kungariket och unionen får, på någon av sina medlemsstaters vägnar, var och en underrätta den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor om, när det gäller Förenade kungariket, dess centralmyndighet och, när det gäller unionen, den centrala myndighet för varje stat som har utsett en sådan myndighet eller, om den berörda statens rättssystem så föreskriver, mer än en central myndighet för att bistå de behöriga rättsliga myndigheterna.

2. Vid anmälan till den specialiserade kommittén för brottsbekämpning och rättsligt samarbete enligt punkt 1 får Förenade kungariket och unionen, när den agerar på någon av sina medlemsstaters vägnar, vardera ange att den centrala myndigheten eller de centrala myndigheterna, till följd av organisationen av de berörda staternas interna rättssystem, är ansvarig för administrativt översändande och mottagande av arresteringsorder samt för all annan officiell korrespondens som rör administrativt översändande och mottagande av arresteringsorder. Denna anvisning ska vara bindande för alla myndigheter i den utfärdande staten.

Artikel LAW.SURR.86: Arresteringsorderns innehåll och form

1. En arresteringsorder ska innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilaga LAW-5:

- (a) Den eftersöktes identitet och nationalitet.
- (b) Namn, adress, telefonnummer, faxnummer och e-postadress till den utfärdande rättsliga myndigheten.
- (c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt avgörande med samma rättsverkan som omfattas av artikel LAW.SURR.79 [Tillämpningsområde].
- (d) Brottets beskaffenhet och brottsrubricering, särskilt med avseende på artikel LAW.SURR.79 [Tillämpningsområde].
- (e) En beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet tidpunkt och plats samt den eftersöktes delaktighet i brottet.
- (f) Det straff som dömts ut, om det rör sig om en slutlig dom, eller den straffskala för brottet som föreskrivs i den utfärdande statens lagstiftning.
- (g) Om möjligt, eventuella andra konsekvenser av brottet.

2. Arresteringsordern ska översättas till ett språk som är officiellt i den verkställande staten. Förenade kungariket och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, får vardera till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor anmäla att en översättning till ett språk som är officiellt i staten kommer att godtas.

Artikel LAW.SURR.87: Översändande av en arresteringsorder

Om det är känt var den eftersökte befinner sig får den utfärdande rättsliga myndigheten översända arresteringsordern direkt till den verkställande rättsliga myndigheten.

Artikel LAW.SURR.88: Närmare bestämmelser om översändande av en arresteringsorder

1. Om den utfärdande rättsliga myndigheten inte känner till vilken verkställande rättslig myndighet som är behörig, ska den göra de efterforskningar som krävs för att få denna information av den verkställande staten.

2. Den utfärdande rättsliga myndigheten får använda sig av Internationella kriminalpolisorganisationens (Interpol) tjänster för att översända en arresteringsorder.

3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får översända arresteringsordern på vilket säkert sätt som helst som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, så att den verkställande staten kan fastställa att arresteringsordern är äkta.

4. Alla svårigheter rörande översändandet av eller äktheten hos de handlingar som behövs för att verkställa arresteringsordern ska behandlas genom direkta kontakter mellan de berörda rättsliga myndigheterna eller, i förekommande fall, med bistånd av staternas centralmyndigheter.

5. Om den myndighet som tar emot en arresteringsorder saknar behörighet att verkställa denna, ska den självmant översända arresteringsordern till den behöriga myndigheten i sin stat och underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta.

Artikel LAW.SURR.89: Den eftersöktes rättigheter

1. När en eftersökt person gripes för att en arresteringsorder ska kunna verkställas ska den verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med den inhemska lagstiftningen upplysa personen om arresteringsordern och dess innehåll samt om dennes möjlighet att samtycka till överlämnande till den utfärdande rättsliga myndigheten.

2. En eftersökt person som har gripits för att en arresteringsorder ska kunna verkställas och som inte talar eller förstår förfarandespråket ska ha rätt att biträddas av en tolk och förses med en skriftlig översättning på den eftersökta personens modersmål eller något annat språk som personen talar eller förstår, i enlighet med den verkställande statens inhemska lagstiftning.

3. En eftersökt person ska efter gripandet ha rätt att biträddas av en advokat i enlighet med den verkställande statens inhemska lagstiftning.

4. Den eftersökta personen ska underrättas om sin rätt att utse en försvarare i den utfärdande staten för att biträda advokaten i den verkställande staten i förfarandena i samband med arresteringsordern. Denna punkt påverkar inte de tidsfrister som anges i artikel LAW.SURR.101 [Tidsfrist för överlämnande av personen].

5. En eftersökt person som gripes ska ha rätt att få de konsulära myndigheterna i den stat där personen är medborgare, eller, om personen är statslös, de konsulära myndigheterna i den stat där personen stadigvarande vistas, utan onödigt dröjsmål underrättade om gripandet och att kommunicera med dessa myndigheter, om den personen så önskar.

Artikel LAW.SURR.90: Fortsatt frihetsberövande

Om en person gripes på grundval av en arresteringsorder ska den verkställande rättsliga myndigheten fatta beslut i enlighet med den verkställande statens lagstiftning om huruvida personen ska hållas kvar i häkte. Det är alltid möjligt att, i enlighet med den verkställande statens inhemska lagstiftning, tillfälligt försätta personen på fri fot, med förbehåll för att den behöriga myndigheten i denna stat vidtar alla åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att undvika att den eftersökta avviker.

Artikel LAW.SURR.91: Samtycke till överlämnande

1. Om den gripne säger sig samtycka till att överlämnas måste dennes samtycke och, i förekommande fall, uttryckliga avstående från tillämpning av specialitetsbestämmelsen enligt artikel LAW.SURR.105.2 [Möjligheter till åtal för andra brott] avges inför den verkställande rättsliga myndigheten, i enlighet med den verkställande statens inhemska lagstiftning.

2. Varje stat ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som avses i punkt 1 inhämtas under sådana förhållanden att det framgår att personen har lämnat dem frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökta ska i detta syfte ha rätt till en advokat.

3. Det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 ska protokollföras i enlighet med det förfarande som föreskrivs i den verkställande statens inhemska lagstiftning.

4. Samtycket ska i princip vara oåterkalleligt. Varje stat får föreskriva att samtycket och, i förekommande fall, avståndet enligt punkt 1 i denna artikel kan vara återkalleligt i enlighet med deras inhemska regler. I ett sådant fall ska den tid som förflyter mellan dagen för samtycke och dagen för återkallelse inte beaktas vid fastställandet av de tidsfrister som anges i artikel LAW.SURR.101 [Tidsfrist för överlämnande av personen]. Förenade kungariket, å ena sidan, och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, å andra sidan, får anmäla till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor att de vill använda sig av denna möjlighet och ange på vilka villkor samtycket kan återkallas samt alla ändringar av dessa villkor.

Artikel LAW.SURR.92: Hörande av den eftersökte

En person som gripits och som inte samtycker till överlämnande enligt artikel LAW.SURR.91 [Samtycke till överlämnande] ska ha rätt att höras av den verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med den verkställande statens lagstiftning.

Artikel LAW.SURR.93: Beslut om överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten ska, inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i denna avdelning, särskilt proportionalitetsprincipen i artikel LAW.SURR. 77 [Proportionalitetsprincipen], besluta om personen ska överlämnas.

2. Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande staten har lämnat inte är tillräckliga för att myndigheten ska kunna fatta beslut om överlämnande, ska den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artikel LAW.SURR. 77 [Proportionalitetsprincipen], artiklarna [LAW.SURR.80 [Skäl till att verkställighet av arresteringsordern ska vägras] till LAW.SURR.82 [Undantag med avseende på politiska brott], artikel LAW.SURR.84 [Garantier som ska lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall] och artikel LAW.SURR.86 [Arresteringsorderns innehåll och form], och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de ska inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iakttäta den tidsfrist som anges i artikel LAW.SURR.95 [Tidsfrister och beslutsregler avseende verkställighet av arresteringsordern].

3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst vidarebefordra all ytterligare användbar information till den verkställande rättsliga myndigheten.

Artikel LAW.SURR.94: Beslut vid flera framställningar

1. Om två eller flera stater har utfärdat en europeisk arresteringsorder eller en arresteringsorder för samma person, ska beslutet om vilken av framställningarna som ska verkställas fattas av den verkställande rättsliga myndigheten, som ska ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt brottens relativa svårhetsgrad och platsen för deras förövande, de respektive datumen för arresteringsorderna eller de europeiska arresteringsorderna och huruvida de har utfärdats för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd samt medlemsstaters skyldigheter som följer av unionsrätten, särskilt vad gäller principerna om fri rörlighet och icke-diskriminering på grund av nationalitet.

2. Den verkställande rättsliga myndigheten i en medlemsstat får fråga Eurojust om råd inför ett sådant beslut som avses i punkt 1.

3. Vid en konflikt mellan en arresteringsorder och en framställning om utlämning som givits in av ett tredje land ska beslutet om huruvida arresteringsordern eller framställningen om utlämning

ska ges företräde fattas av den behöriga myndigheten i den verkställande staten, som ska ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt de som anges i punkt 1 och de som anges i den tillämpliga konventionen.

4. Denna artikel påverkar inte staters skyldigheter enligt stadgan för Internationella brottmålsdomstolen.

Artikel LAW.SURR.95: Tidsfrister och beslutsregler avseende verkställighet av arresteringsordern

1. En arresteringsorder ska behandlas och verkställas med skyndsamhet.

2. I de fall då den eftersökte samtycker till överlämnandet ska det slutliga beslutet om verkställighet av arresteringsordern fattas inom tio dagar efter det att samtycket har givits.

3. I övriga fall ska det slutliga beslutet om verkställighet av arresteringsordern fattas inom 60 dagar efter det att den eftersökte har gripits.

4. Om arresteringsordern i specifika fall inte kan verkställas inom de tidsfrister som anges i punkterna 2 eller 3 ska den verkställande rättsliga myndigheten omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten och ange skälen till detta. I ett sådant fall får tidsfristerna förlängas med ytterligare 30 dagar.

5. Så länge något slutligt beslut om verkställighet av arresteringsordern inte har fattats av den verkställande rättsliga myndigheten ska denna säkerställa att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande av personen föreligger.

6. Varje vägran att verkställa en arresteringsorder ska motiveras.

Artikel LAW.SURR.96: Situation i avvaktan på beslut

1. Om arresteringsordern har utfärdats för lagföring ska den utfärdande rättsliga myndigheten

(a) antingen godta att den eftersökte hörs i enlighet med artikel LAW.SURR.97 [Hörande av personen i avvaktan på beslut], eller

(b) godta tillfällig överföring av den eftersökte.

2. Villkoren för tillfällig överföring och dess varaktighet ska fastställas i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.

3. Vid tillfällig överföring ska personen i fråga kunna återvända till den verkställande staten för att närvara vid den förhandling som rör vederbörande inom ramen för förfarandet för överlämnande.

Artikel LAW.SURR.97: Hörande av personen i avvaktan på beslut

1. Hörandet av den eftersökte ska genomföras av en rättslig myndighet. För detta ändamål ska den eftersökta personen ha rätt att biträdas av en advokat i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning.

2. Hörandet av den eftersökte ska verkställas i enlighet med den verkställande statens lagstiftning och på de villkor som fastställs i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.

3. Den behöriga verkställande rättsliga myndigheten får ge en annan rättslig myndighet i den egna staten i uppdrag att delta vid hörandet av den eftersökte för att säkerställa att denna artikel och de villkor som har fastställts tillämpas på ett korrekt sätt.

Artikel LAW.SURR.98: Privilegier och immunitet

1. Om den eftersökte har rätt till privilegier eller immunitet avseende rättsliga förfaranden eller verkställighet i den verkställande staten ska tidsfristerna enligt artikel LAW.SURR.95 [Tidsfrister och beslutsregler avseende verkställighet av arresteringsordern] inte börja löpa förrän om, och från och med den dag, den verkställande rättsliga myndigheten har informerats om att dessa privilegier eller denna immunitet har upphävts.

2. Den verkställande staten ska se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger om den eftersökte inte längre har rätt till sådana privilegier eller sådan immunitet.

3. Om befogenheten att upphäva privilegier eller immunitet tillkommer en myndighet i den verkställande staten ska den verkställande rättsliga myndigheten utan dröjsmål begära detta hos den myndigheten. Om upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i en annan stat, ett tredjeland eller en internationell organisation, ska den utfärdande rättsliga myndigheten begära detta hos den myndigheten eller organisationen.

Artikel LAW.SURR.99: Samverkande internationella åtaganden

1. Detta avtal påverkar inte den verkställande statens åtaganden om den eftersökte har utlämnats till denna stat från ett tredjeland och den eftersökte är skyddad genom specialitetsbestämmelserna i den ordning enligt vilken han eller hon utlämnades. Den verkställande medlemsstaten ska vidta alla åtgärder som krävs för att utan dröjsmål begära samtycke från den stat som den eftersökte utlämnades ifrån, så att han eller hon kan överlämnas till den utfärdande medlemsstaten. Tidsfristerna enligt artikel LAW.SURR.95 [Tidsfrister och beslutsregler avseende verkställighet av arresteringsordern] börjar inte löpa förrän från och med den dag denna specialitetsbestämmelse upphör att gälla.

2. I avvaktan på beslutet i det tredjeland varifrån den eftersökte har utlämnats ska den verkställande staten säkerställa att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger.

Artikel LAW.SURR.100: Underrättelse om beslutet

Den verkställande rättsliga myndigheten ska omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om sitt beslut med anledning av en arresteringsorder.

Artikel LAW.SURR.101: Tidsfrist för överlämnande av personen

1. Den eftersökte ska överlämnas så snart som möjligt vid en tidpunkt som de berörda myndigheterna ska komma överens om.

2. Den eftersökte ska överlämnas senast tio dagar efter det slutliga beslutet om att verkställa arresteringsordern.

3. Om omständigheter som ligger utanför någon av de berörda staternas kontroll hindrar att den eftersökte överlämnas inom den tidsfrist som anges i punkt 2, ska den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten omedelbart kontakta varandra och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall ska överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som sålunda överenskommits.

4. Överlämnandet får i undantagsfall skjutas upp tillfälligt, av allvarliga humanitära skäl, till exempel om det finns godtagbara skäl att anta att verkställigheten uppenbart skulle innebära en fara för den eftersöktes liv eller hälsa. Verkställigheten av arresteringsordern ska äga rum så snart dessa skäl inte längre föreligger. Den verkställande rättsliga myndigheten ska omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall ska överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som sålunda överenskommits.

5. När de tidsfrister som anges i punkterna 2–4 har löpt ut ska personen, om han eller hon fortfarande kvarhålls i häkte, försättas på fri fot. De verkställande och utfärdande rättsliga myndigheterna ska kontakta varandra så snart det framgår att en person ska frigges i enlighet med denna punkt och komma överens om formerna för överlämnandet av den personen.

Artikel LAW.SURR.102: Uppskjutet eller villkorligt överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten får, efter att ha fattat beslut om verkställighet av en arresteringsorder, skjuta upp överlämnandet av den eftersökte så att personen kan åtalas i den verkställande staten eller, om dom redan har fallit, så att personen på den statens territorium kan avtjäna ett straff som har dömts ut för en annan gärning än den som arresteringsordern avser.

2. I stället för att uppskjuta överlämnandet får den verkställande rättsliga myndigheten tillfälligt överlämna den eftersökte till den utfärdande staten på villkor som ska fastställas genom överenskommelse mellan den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten. Överenskommelsen måste göras skriftligt och villkoren ska vara bindande för alla myndigheter i den utfärdande staten.

Artikel LAW.SURR.103: Transitering

1. Varje stat ska tillåta transitering genom sitt territorium av en eftersökt person som överlämnas, förutsatt att den fått uppgift om

- (a) identitet och nationalitet på den person som är föremål för en arresteringsorder,
- (b) att det finns en arresteringsorder,
- (c) brottets beskaffenhet och brottsrubricering, och
- (d) brottets omständigheter, bland annat tidpunkt och plats.

2. Den stat på vars vägnar en anmälan har gjorts i enlighet med artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap], med innebörden att medborgare inte kommer att överlämnas eller att överlämnande endast kommer att tillåtas på vissa angivna villkor får, på samma

villkor, vägra transitering av sina egna medborgare genom dess territorium eller underkasta den samma villkor.

3. Staterna ska utse en myndighet som skall vara ansvarig för att ta emot framställningar om transitering och de dokument som krävs, liksom eventuell övrig officiell skriftväxling avseende framställningar om transitering.

4. Framställningen om transitering samt de uppgifter som avses i punkt 1 får sändas till den myndighet som utsetts enligt punkt 3 på varje sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning. Transiteringsstaten ska meddela sitt beslut på samma sätt.

5. Denna artikel gäller inte om transporten sker med flyg utan planerad mellanlandning. Om en icke planerad landning görs ska emellertid den utfärdande staten förse den myndighet som utsetts enligt punkt 3 med de uppgifter som avses i punkt 1.

6. När en transitering gäller en person som ska utlämnas från ett tredje land till en stat, ska denna artikel gälla i tillämpliga delar. I synnerhet ska hänvisningar till en "arresteringsorder" behandlas som hänvisningar till en "begäran om utlämning".

Artikel LAW.SURR.104: Avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande staten

1. Den utfärdande staten ska avräkna tiden för frihetsberövande som beror på verkställighet av en arresteringsorder från det totala frihetsberövande som ska avtjänas i den utfärdande staten som ett resultat av att ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut.

2. I detta syfte ska den verkställande rättsliga myndigheten, eller den centralmyndighet som utsetts enligt artikel LAW.SURR.85 [Centralmyndighet], vid överlämnandet översända alla uppgifter om hur länge den eftersökta varit frihetsberövad på grundval av arresteringsordern till den utfärdande rättsliga myndigheten.

Artikel LAW.SURR.105: Möjligheter till åtal för andra brott

1. Förenade kungariket, å ena sidan, och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, å andra sidan, får anmäla till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor att, i förbindelserna med andra stater på vilka samma anmälan är tillämplig, samtycke ska anses ha givits till åtal, dom eller frihetsberövande för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före en persons överlämnande, än det brott för vilket personen överlämnades, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.

2. Utom i de fall som avses i punkterna 1 och 3 får en överlämnad person inte åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för något annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.

3. Punkt 2 i denna artikel ska inte tillämpas i följande fall:

(a) Om personen har haft möjlighet att lämna territoriet i den stat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.

(b) Brottet kan inte leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd.

- (c) Det straffrättsliga förfarandet föranleder inte tillämpning av en åtgärd som innebär att den personliga friheten inskränks.
- (d) Om personen kommer att bli föremål för en icke frihetsberövande påföljd, inbegripet böter eller en åtgärd som träder istället för detta, även om påföljden inskränker den personliga friheten.
- (e) Om personen har samtyckt till att bli överlämnad och i förekommande fall avstått från tillämpning av specialitetsbestämmelsen i enlighet med artikel LAW.SURR.91 [Samtycke till överlämnande].
- (f) Om personen efter sitt överlämnande uttryckligen avstått från att utnyttja specialitetsbestämmelsen med avseende på specifika gärningar som begåtts före överlämnandet. Avståendet ska göras inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande staten och protokollföras i enlighet med denna stats inhemska lagstiftning. Avståendet ska inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Personen ska i detta syfte ha rätt till en advokat.
- (g) Om den verkställande rättsliga myndighet som överlämnat den eftersökte ger sitt samtycke i enlighet med punkt 4 i denna artikel.

4. En framställan om samtycke ska överlämnas till den verkställande rättsliga myndigheten, tillsammans med de uppgifter som anges i artikel LAW.SURR.86.1 [Arresteringsorderns innehåll och form], och åtföljas av en översättning enligt artikel LAW.SURR.86.2 [Arresteringsorderns innehåll och form]. Samtycke ska ges om det brott för vilket det begärs i sig ska medföra överlämnande enligt bestämmelserna i denna avdelning. Samtycke ska vägras av de skäl som anges i artikel LAW.SURR.80 [Skäl till att verkställighet av arresteringsordern ska vägras] och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel LAW.SURR.81 [Skäl till att verkställighet av arresteringsordern får vägras] eller artikel LAW.SURR.82.2 [Undantag med avseende på politiska brott] och artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap]. Beslutet ska fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits. I de situationer som anges i artikel LAW.SURR.84 [Garantier som ska lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall] måste den utfärdande staten lämna de garantier som föreskrivs där.

Artikel LAW.SURR.106: Överlämnande eller efterföljande utlämning

1. Förenade kungariket, å ena sidan, och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, å andra sidan, får anmäla till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor att, i förbindelserna med andra stater på vilka samma anmälan är tillämplig, samtycket till överlämnande av en person till en annan stat än den verkställande staten enligt en arresteringsorder eller en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för ett brott som har begåtts före överlämnandet ska anses ha givits, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.

2. Under alla förhållanden får en person som har överlämnats till den utfärdande staten enligt en arresteringsorder eller en europeisk arresteringsorder, utan samtycke av den verkställande staten, överlämnas till en annan stat än den verkställande staten enligt en arresteringsorder eller en europeisk arresteringsorder som utfärdats före överlämnandet i följande fall:

- (a) Om den eftersökte har haft möjlighet att lämna territoriet i den stat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.

- (b) Om den eftersökte samtycker till att överlämnas till en annan stat än den verkställande staten enligt en arresteringsorder eller en europeisk arresteringsorder. Samtycke ska lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande staten och ska protokollföras i enlighet med denna stats inhemska lagstiftning. Samtycket ska inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte ska i detta syfte ha rätt till en advokat.
 - (c) Den eftersökta personen omfattas inte av specialitetsbestämmelsen i enlighet med artikel LAW.SURR.105.3 a, e, f eller g [Möjligheter till åtal för andra brott].
3. Den verkställande rättsliga myndigheten ska ge sitt samtycke till överlämnande av den berörda personen till en annan stat enligt följande bestämmelser:
- (a) En framställan om samtycke ska överlämnas i enlighet med artikel LAW.SURR.87 [Översändande av en arresteringsorder] och åtföljas av de uppgifter som anges i artikel LAW.SURR.86.1 [Arresteringsorderns innehåll och form] och en översättning enligt artikel LAW.SURR.86.2 [Arresteringsorderns innehåll och form].
 - (b) Samtycke ska ges om det brott för vilket det begärs i sig ska medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta avtal.
 - (c) Beslutet ska fattas senast 30 dagar efter det att begäran har mottagits.
 - (d) Samtycke ska vägras av de skäl som anges i artikel LAW.SURR.80 [Skäl till att verkställighet av arresteringsordern ska vägras] och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel LAW.SURR.81 [Skäl till att verkställighet av arresteringsordern får vägras] eller artikel LAW.SURR.82.2 [Undantag med avseende på politiska brott] och artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap].
4. I de situationer som anges i artikel LAW.SURR.84 [Garantier som ska lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall] måste den utfärdande staten lämna de garantier som föreskrivs där.
5. Trots vad som sägs i punkt 1 får en person som har överlämnats enligt en arresteringsorder inte utlämnas till ett tredje land utan samtycke av den behöriga myndigheten i den stat som har överlämnat personen. Samtycket måste lämnas i enlighet med de konventioner som den staten är bunden av samt enligt den stats inhemska lagstiftning.

Artikel LAW.SURR.107: Överlämnande av egendom

1. Den verkställande rättsliga myndigheten ska, i enlighet med dess inhemska lagstiftning, på begäran av den utfärdande rättsliga myndigheten eller på eget initiativ beslagta och överlämna egendom som
- (a) kan behöva företes som bevis, eller
 - (b) har förvärvats av den eftersökte till följd av brottet.
2. Sådan egendom som avses i punkt 1 ska överlämnas även om arresteringsordern inte kan verkställas på grund av att den eftersökte avlidit eller avvikit.

3. Om den egendom som avses i punkt 1 är föremål för beslag eller förverkande på den verkställande statens territorium, får den staten, om egendomen behövs i samband med pågående straffrättsliga förfaranden, tillfälligt behålla eller överlämna den till den utfärdande staten, på villkor att den återlämnas.

4. Rättigheter som den verkställande staten eller tredje man kan ha förvärvat i den egendom som avses i punkt 1 ska bibehållas. Om sådana rättigheter finns, ska den utfärdande staten återlämna egendomen utan kostnad till den verkställande staten så snart som möjligt efter det straffrättsliga förfarandet.

Artikel LAW.SURR.108: Utgifter

1. Utgifter på den verkställande statens territorium för att verkställa en arresteringsorder ska betalas av denna stat.

2. Alla andra utgifter ska betalas av den utfärdande staten.

Artikel LAW.SURR.109: Förhållande till andra rättsliga instrument

1. Bestämmelserna i denna avdelning ska, utan att detta påverkar deras tillämpning i förbindelserna mellan stater och tredjeländer, från och med den dag detta avtal träder i kraft, ersätta motsvarande bestämmelser i följande konventioner om utlämning i förbindelserna mellan Förenade kungariket, å ena sidan, och medlemsstater, å andra sidan:

(a) Europeiska utlämningskonventionen, upprättad i Paris den 13 december 1957, och tilläggsprotokollen till denna, och

(b) Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism, vad gäller utlämning.

2. I den mån som de konventioner som avses i punkt 1 är tillämpliga på staters territorier, eller territorier för vilka en stat ombesörjer de yttre förbindelserna, på vilka denna avdelning inte är tillämpligt, ska de nuvarande förbindelserna mellan dessa territorier och de övriga staterna fortsätta att regleras genom dessa instrument.

Artikel LAW.SURR.110: Översyn av anmälningar

Vid den gemensamma översynen av denna avdelning enligt artikel LAW.OTHER.135.1 [Översyn och utvärdering] ska parterna också överväga behovet av att bibehålla de anmälningar som gjorts enligt artikel LAW.SURR.79.4 [Tillämpningsområde], artikel LAW.SURR.82.2 [Undantag med avseende på politiska brott] och artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap]. Om de anmälningar som avses i artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap] inte förnyas, upphör de att gälla fem år efter den dag då detta avtal träder i kraft. De anmälningar som avses i artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap] får endast förnyas eller göras på nytt under de tre månader som föregår femårsdagen av detta avtals ikraftträdande och vart femte år därefter, förutsatt att villkoren i artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap] är uppfyllda vid den tidpunkten.

Artikel LAW.SURR.111: Pågående arresteringsorder i fall av icke-tillämpning

Trots vad som sägs i artikel LAW.GEN.5 [Samarbetets omfattning när en medlemsstat inte längre deltar i liknande åtgärder enligt unionsrätten] och utan hinder av vad som sägs i artikel LAW.OTHER.136 [Uppsägning] och artikel LAW.OTHER.137 [Tillfälligt upphävande och icke-

tillämpning], ska bestämmelserna i denna avdelning tillämpas med avseende på arresteringsorder där den eftersökta personen greps före upphörandet av tillämpningen av denna avdelning i syfte att verkställa en arresteringsorder, oavsett den verkställande rättsliga myndighetens beslut om huruvida den eftersökta personen ska hållas kvar i häkte eller tillfälligt försättas på fri fot.

Artikel LAW.SURR.112: Tillämpning på befintliga europeiska arresteringsorder

Denna avdelning ska tillämpas på europeiska arresteringsorder som utfärdats av en stat före övergångsperiodens utgång i enlighet med rådets rambeslut 2002/584/RIF⁸¹, om den eftersökta personen inte har gripits för verkställighet av arresteringsordern före övergångsperiodens utgång.

AVDELNING VIII: ÖMSESIDIG RÄTTSLIG HJÄLP

Artikel LAW.MUTAS.113: Mål

1. Målet för denna avdelning är att komplettera bestämmelserna och underlätta tillämpningen i medlemsstaterna, å ena sidan, och i Förenade kungariket, å andra sidan, av
 - (a) den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp (tidigare "inbördes rättshjälp") i brottmål, undertecknad i Strasbourg den 20 april 1959, nedan kallad *Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp*,
 - (b) tilläggsprotokollet till Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp, undertecknat i Strasbourg den 17 mars 1978, och
 - (c) andra tilläggsprotokollet till Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp, undertecknat i Strasbourg den 8 november 2001.
2. Denna avdelning påverkar inte tillämpningen av bestämmelserna i avdelning IX [Utbyte av uppgifter ur belastningsregister], som har företräde framför denna avdelning.

Artikel LAW.MUTAS.114: Definition av behörig myndighet

I denna avdelning avses med *behörig myndighet* varje myndighet som är behörig att sända och/eller ta emot begäranden om ömsesidig rättslig hjälp i enlighet med bestämmelserna i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och dess protokoll och enligt staternas definitioner i deras respektive förklaringar ställda till Europarådets generalsekreterare. *behörig myndighet*: även unionsorgan som anmälts i enlighet med artikel LAW.OTHER.134.7 c [Anmälningar]. När det gäller sådana unionsorgan ska bestämmelserna i denna avdelning tillämpas på motsvarande sätt.

Artikel LAW.MUTAS.115: Villkor för en begäran om ömsesidig rättslig hjälp

1. Den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor får fastställa ett standardformulär för begäranden om ömsesidig rättslig hjälp genom att anta en bilaga till detta avtal.

⁸¹ Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 18.7.2002, s. 1).

2. Om den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor har fattat ett beslut i enlighet med punkt 1 ska begäranden göras på standardformuläret.

3. Den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor får fastställa ett standardformulär för begäranden om ömsesidig rättslig hjälp genom att anta en bilaga till detta avtal.

Villkor för en begäran om ömsesidig rättslig hjälp

1. Den behöriga myndigheten i den ansökande staten får endast göra en begäran om ömsesidig rättslig hjälp om den har förvärvat sig om att följande villkor är uppfyllda:

- (a) Begäran är nödvändig och proportionerlig med tanke på förfarandena och med beaktande av den misstänkta eller tilltalades rättigheter.
- (b) De utredningsåtgärder som anges i begäran skulle ha kunnat föreskrivas under samma förutsättningar i ett liknande inhemskt ärende.

2. Under omständigheter där den anmodade statens behöriga myndighet anser att villkoren i punkt 1 inte är uppfyllda får den anmodade staten samråda med den ansökande staten. Efter samrådet får den ansökande statens behöriga myndighet besluta att dra tillbaka begäran om ömsesidig rättslig hjälp.

Artikel LAW.MUTAS.117: Annan typ av utredningsåtgärd

1. Den anmodade statens behöriga myndighet ska när så är möjligt överväga att vidta en annan utredningsåtgärd än den som anges i begäran om ömsesidig rättslig hjälp om

- (a) den utredningsåtgärd som anges i begäran inte finns i den anmodade statens lagstiftning, eller
- (b) den utredningsåtgärd som anges i begäran inte skulle vara tillgänglig i ett liknande inhemskt ärende.

2. Utan att det påverkar de skäl för avslag som finns tillgängliga enligt Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och dess protokoll, samt enligt artikel LAW.MUTAS.119 [*Ne bis in idem*], ska punkt 1 i denna artikel inte tillämpas på följande utredningsåtgärder, som alltid måste vara tillgängliga enligt lagstiftningen i den anmodade staten:

- (a) Inhämtande av uppgifter i databaser som innehas av polismyndigheter eller rättsliga myndigheter och som är direkt tillgängliga för den anmodade statens behöriga myndighet inom ramen för ett straffrättsligt förfarande.
- (b) Hörande av ett vittne, en sakkunnig, ett brottsoffer, en misstänkt eller tilltalad person eller en tredje part på den anmodade statens territorium.
- (c) En utredningsåtgärd som inte är en tvångsåtgärd enligt definitionen i den anmodade statens lagstiftning.
- (d) Identifiering av personer som har ett abonnemang knutet till ett visst telefonnummer eller en viss IP-adress.

3. Den anmodade statens behöriga myndighet får också vidta en annan utredningsåtgärd än den som anges i begäran om ömsesidig rättslig hjälp om den utredningsåtgärd som valts av den anmodade statens behöriga myndighet skulle ge samma resultat med användning av mindre ingripande åtgärder än den utredningsåtgärd som anges i begäran.

4. När den anmodade statens behöriga myndighet beslutar att utnyttja den möjlighet som avses i punkterna 1 och 3, ska den först underrätta den ansökande statens behöriga myndighet, som får besluta att dra tillbaka eller komplettera begäran.

5. Om, i enlighet med punkt 1, den utredningsåtgärd som anges i begäran inte finns i den anmodade statens lagstiftning eller inte skulle vara tillgänglig i ett liknande inhemskt ärende och det inte finns någon annan utredningsåtgärd som skulle ge samma resultat som den begärda utredningsåtgärden, ska den anmodade statens behöriga myndighet meddela den ansökande statens behöriga myndighet att det inte har varit möjligt att tillhandahålla den begärda hjälpen.

Artikel LAW.MUTAS.118: Underrättelseskyldighet

Den anmodade statens behöriga myndighet ska omedelbart underrätta den ansökande statens behöriga myndighet på något sätt

- (a) om det är omöjligt att verkställa begäran om ömsesidig rättslig hjälp på grund av att begäran är ofullständig eller uppenbart felaktig, eller
- (b) om den anmodade statens behöriga myndighet vid verkställandet av begäran om ömsesidig rättslig hjälp utan ytterligare undersökningar anser det lämpligt att genomföra utredningsåtgärder som ursprungligen inte var planerade eller som inte närmare kunde anges när begäran om ömsesidig rättslig hjälp gjordes, så att den ansökande statens behöriga myndighet kan vidta ytterligare åtgärder i det enskilda fallet.

Artikel LAW.MUTAS.119: *Ne bis in idem*

Ömsesidig rättslig hjälp får vägras, utöver de grunder som anges i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och dess protokoll, om den person med avseende på vilken rättslig hjälp begärs och som i den ansökande staten är föremål för brottsutredningar, lagföring eller något annat förfarande, inbegripet rättsliga förfaranden, för samma gärning har prövats genom lagakraftägande dom i en annan stat, under förutsättning att, om en påföljd har utdömts, påföljden har verkställts, är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagen i den stat där domen avkunnats.

Artikel LAW.MUTAS.120: Tidsfrister

1. Den anmodade staten ska fatta beslutet om verkställande av begäran om ömsesidig rättslig hjälp så snart som möjligt och under alla omständigheter senast 45 dagar efter mottagandet och underrätta den ansökande staten om detta.

2. En begäran om ömsesidig rättslig hjälp ska verkställas så snart som möjligt och under alla omständigheter senast 90 dagar efter det att det beslut som avses i punkt 1 i denna artikel eller det samråd som avses i artikel MUTAS 116.2 [Villkor för en begäran om ömsesidig rättslig hjälp].

3. Om det i begäran om ömsesidig rättslig hjälp anges att det, på grund av tidsfrister i förfarandet, brottets svårhetsgrad eller andra särskilt brådskande omständigheter, är nödvändigt med en kortare tidsfrist än den som anges i punkt 1 eller 2 eller om det i begäran anges att en åtgärd

inom ramen för ömsesidig rättslig hjälp måste vidtas en särskild dag, ska den anmodade staten ta största möjliga hänsyn till detta krav.

4. Om en begäran om ömsesidig rättslig hjälp görs för vidtagande av provisoriska åtgärder i enlighet med artikel 24 i det andra tilläggsprotokollet till Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp, ska den anmodade statens behöriga myndighet fatta beslut och meddela beslutet om den provisoriska åtgärden så snart som möjligt efter mottagandet av begäran. Innan en provisorisk åtgärd som vidtagits i enlighet med denna artikel upphävs ska den anmodade statens behöriga myndighet, när så är möjligt, ge den ansökande statens behöriga myndighet tillfälle att lägga fram sina skäl för att fortsätta åtgärden.

5. Om, i ett enskilt fall, de tidsfrister som anges i punkt 1, 2 eller 3 eller den särskilda dag som avses i punkt 3 inte kan iakttas, eller om beslutet om att vidta provisoriska åtgärder i enlighet med punkt 4 försenas, ska den anmodade statens behöriga myndighet utan dröjsmål på något sätt underrätta den ansökande statens behöriga myndighet, med angivande av skälen till förseningen, och samråda med den ansökande statens behöriga myndighet om när det är lämpligt att verkställa begäran om ömsesidig rättslig hjälp.

6. De tidsfrister som avses i denna artikel gäller inte om begäran om ömsesidig rättslig hjälp görs i samband med följande brott och överträdelser som omfattas av Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och dess protokoll, enligt definitionen i den ansökande statens lagstiftning:

- (a) Fortkörning, om ingen annan person har orsakats kroppsskada eller dödsfall och om överhastigheten inte var betydande.
- (b) Underlåtenhet att bära bilbälte.
- (c) Underlåtenhet att stanna för rött ljus eller annan obligatorisk stoppsignal.
- (d) Underlåtenhet att bära hjälm. eller
- (e) Användning av ett förbjudet körfält (t.ex. förbjuden användning av en hård vägren, ett körfält som är reserverat för kollektivtrafik eller ett körfält som är stängt för vägarbeten).

7. Den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor ska ständigt se över tillämpningen av punkt 6. Den ska åta sig att fastställa tidsfrister för de begäranden som omfattas av punkt 6 inom tre år efter detta avtals ikraftträdande, med beaktande av antalet ansökningar. Den får också besluta att punkt 6 inte längre ska tillämpas.

Artikel LAW.MUTAS.121: Översändande av begäranden om ömsesidig rättslig hjälp

1. Utöver de kommunikationskanaler som anges i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och dess protokoll, får begäranden om ömsesidig rättslig hjälp, när direkt översändande föreskrivs i deras respektive bestämmelser, även översändas direkt av de allmänna åklagarna i Förenade kungariket till de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna.

2. Utöver de kommunikationskanaler som anges i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och dess protokoll får varje begäran om ömsesidig rättslig hjälp, och uppgiftslämnande utan föregående begäran, i brådskande fall ske via Europol eller Eurojust, i enlighet med bestämmelserna i respektive kapitel i detta avtal.

Artikel LAW.MUTAS.122: Gemensamma utredningsgrupper

När staters behöriga myndigheter inrättar en gemensam utredningsgrupp ska förhållandet mellan medlemsstaterna inom den gemensamma utredningsgruppen styras av unionsrätten, oavsett den rättsliga grund som anges i avtalet om inrättande av den gemensamma utredningsgruppen.

AVDELNING IX: UTBYTE AV UPPGIFTER UR BELASTNINGSREGISTER

Artikel LAW.EXINF.120: Mål

1. Målet med denna avdelning är att möjliggöra utbyte av uppgifter ur belastningsregister mellan medlemsstaterna, å ena sidan, och Förenade kungariket, å andra sidan.
2. I förbindelserna mellan Förenade kungariket och medlemsstaterna är målet med denna avdelning att
 - (a) komplettera och underlätta tillämpningen av artiklarna 13 och 22.2 i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål och dess tilläggsprotokoll av den 17 mars 1978 och den 8 november 2001, och
 - (b) ersätta artikel 22.1 i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål, kompletterad genom artikel 4 i tilläggsprotokollet av den 17 mars 1978.
3. I sina inbördes förbindelser ska medlemsstaterna, å ena sidan, och Förenade kungariket, å andra sidan, avstå från rätten att göra reservationer mot artikel 13 i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål och artikel 4 i tilläggsprotokollet till den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål av den 17 mars 1978.

Artikel LAW.EXINF.121: Definitioner

I denna avdelning gäller följande definitioner:

- (a) *fällande dom*: ett lagakraftvunnet avgörande av en brottmålsdomstol mot en fysisk person med avseende på ett brott, om detta avgörande registreras i den dömande statens belastningsregister,
- (b) *straffrättsligt förfarande*: förundersökningsskedet, själva rättegången och verkställigheten av domen,
- (c) *belastningsregister*: det eller de inhemska registren för registrering av fällande domar i enlighet med nationell lagstiftning.

Artikel LAW.EXINF.122: Centralmyndigheter

Varje stat ska utse en eller flera centralmyndigheter som är behöriga att utbyta uppgifter ur belastningsregistret i enlighet med denna avdelning och för de utbyten som avses i artikel 22.2 i Europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål.

Artikel LAW.AML.130 Transparens i fråga om verkligt ägande för juridiska konstruktioner

1. I denna artikel gäller följande definitioner:
 - (a) *verklig huvudman*: instiftaren, beskyddaren (om sådan finns), förvaltaren, förmånstagaren eller förmånstagarkategorin, varje person som innehar en likvärdig ställning i förhållande till en juridisk konstruktion med en struktur eller funktion som liknar en klassisk trust, samt varje annan fysisk person som utövar slutlig faktisk kontroll över en trust eller en liknande juridisk konstruktion.
 - (b) *behöriga myndigheter*:
 - (i) offentliga myndigheter, inbegripet finansunderrättelseenheter, som har specifikt ansvar för att bekämpa penningtvätt eller terrorismfinansiering,
 - (ii) offentliga myndigheter som har till uppgift att utreda eller lagföra penningtvätt, därmed associerade förbrott eller terrorismfinansiering, eller att spåra, beslagta eller frysa och förverka tillgångar som härrör från brott,
 - (iii) offentliga myndigheter som har ansvar för övervakning och tillsyn som syftar till att säkerställa efterlevnad av kraven på bekämpning av penningtvätt eller terrorismfinansiering.

Denna definition påverkar inte varje parts rätt att ange ytterligare behöriga myndigheter som kan få tillgång till denna information.

2. Varje part ska säkerställa att förvaltare av klassiska truster har adekvata, korrekta och aktuella uppgifter om sina verkliga huvudmän. Dessa åtgärder ska också tillämpas på andra juridiska konstruktioner som enligt varje part har en trustliknande struktur eller funktion.
3. Varje part ska införa mekanismer för att säkerställa att dess behöriga myndigheter har snabb tillgång till adekvata, korrekta och aktuella uppgifter om verkliga huvudmän för truster och andra juridiska konstruktioner med liknande struktur eller funktion som truster på dess territorium.
4. Om uppgifterna om verkligt ägande i fråga om truster eller liknande juridiska konstruktioner finns i ett centralt register ska den berörda staten se till att uppgifterna är adekvata, korrekta och aktuella och att behöriga myndigheter har snabb och obegränsad tillgång till sådana uppgifter. Parterna ska sträva efter att överväga olika sätt att ge tillgång till uppgifter om verkligt ägande i fråga om truster och liknande juridiska konstruktioner till enskilda personer eller organisationer som kan visa att de har ett berättigat intresse av att få tillgång till sådan information.
5. Varje part ska se till att det finns effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner mot juridiska eller fysiska personer som underlåter att uppfylla de krav som ställs på dem i de frågor som avses i denna artikel.
6. Varje part ska säkerställa att dess behöriga myndigheter snabbt, effektivt och kostnadsfritt till den andra partens behöriga myndigheter kan tillhandahålla de uppgifter som avses i punkt 3. Parterna ska i detta syfte överväga olika sätt att säkerställa ett säkert utbyte av uppgifter.

AVDELNING XI: FRYSNING OCH FÖRVERKANDE

Artikel LAW.CONFISC.1: Mål och principer församarbetet

1. Målet för denna avdelning är att Förenade kungariket, å ena sidan, och medlemsstaterna, å andra sidan, i största möjliga utsträckning ska samarbeta med varandra vid brottsutredningar och rättsliga förfaranden som syftar till frysning av egendom i syfte att senare förverka egendomen och brottsutredningar och rättsliga förfaranden som syftar till förverkande av egendom inom ramen för straffrättsliga förfaranden. Detta utesluter inte annat samarbete enligt artikel LAW.CONFISC.10.5 och LAW.CONFISC.10.6 [Skyldighet att konfiskera]. I denna avdelning föreskrivs också samarbete med unionsorgan som utsetts av unionen för tillämpningen av denna avdelning.
2. Varje stat ska, på de villkor som anges i denna avdelning, tillmötesgå begäranden från en annan stat
 - a) om förverkande av specifik egendom och om förverkande av vinning, bestående i ett åläggande att betala ett penningbelopp som motsvarar värdet av vinningen,
 - b) om bistånd vid brottsutredningar och provisoriska åtgärder med avseende på någon av de former av förverkande som avses i led a.
3. Bistånd vid brottsutredningar och provisoriska åtgärder som begärs enligt punkt 2 b ska genomföras i den mån detta tillåts i och överensstämmer med bestämmelserna i den anmodade statens inhemska lagstiftning. Om det i begäran om en av dessa åtgärder anges formaliteter eller förfaranden som är nödvändiga enligt den ansökande statens inhemska lagstiftning, ska den anmodade staten, oavsett om dessa formaliteter eller förfaranden är obekanta för den, tillmötesgå en sådan begäran i den mån den begärda åtgärden inte strider mot de grundläggande principerna i dess inhemska lagstiftning.
4. Den anmodade staten ska säkerställa att begäranden från en annan stat om att identifiera, spåra, frysa eller beslagta vinning och hjälpmedel får samma prioritet som begäranden som görs inom ramen för inhemska förfaranden.
5. När den ansökande staten begär förverkande eller provisoriska åtgärder i förverkandesyfte ska den säkerställa att principerna om nödvändighet och proportionalitet respekteras.
6. Bestämmelserna i denna avdelning ska tillämpas i stället för kapitlen om "internationellt samarbete" i Europarådets konvention om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott och om finansiering av terrorism, undertecknad i Warszawa den 16 maj 2005 (nedan kallad 2005 års konvention) och konventionen om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott, undertecknad i Strasbourg den 8 november 1990 (nedan kallad 1990 års konvention). Artikel LAW.CONFISC.2 [Definitioner] i detta avtal ersätter motsvarande definitioner i artikel 1 i 2005 års konvention och artikel 1 i 1990 års konvention. Bestämmelserna i denna avdelning påverkar inte staternas skyldigheter enligt övriga bestämmelser i 2005 års konvention och 1990 års konvention.

Artikel LAW.CONFISC.2: Definitioner

I denna avdelning gäller följande definitioner:

- (a) *förverkande*: sådant straff eller annan åtgärd beslutad av domstol efter rättegång på grund av brottslig gärning eller brottsliga gärningar som innebär slutgiltigt berövande av egendom.

- (b) *frysning eller beslag*: tillfälligt förbud mot överföring, förstöring, omvandling, förfogande över eller flyttning av egendom, eller att man tillfälligt tar egendom i förvar eller tar kontroll över egendom med stöd av beslut av domstol eller annan behörig myndighet.
- (c) *hjälpmedel*: all slags egendom som på något sätt, helt eller delvis, använts eller varit avsedd att användas för att begå ett eller flera brott.
- (d) *rättslig myndighet*: en myndighet som enligt inhemsk lagstiftning är en domare, en domstol eller en allmän åklagare. En allmän åklagare ska betraktas som en rättslig myndighet endast i den mån detta föreskrivs i inhemsk lagstiftning.
- (e) *vinning*: varje ekonomisk fördel som direkt eller indirekt härrör från brott, eller ett penningbelopp som motsvarar denna ekonomiska fördel. Den kan bestå av alla former av egendom enligt definitionen i denna artikel.
- (f) *egendom*: varje form av egendom, materiell eller immateriell, lös eller fast, samt juridiska handlingar eller urkunder som styrker äganderätt eller annan rätt till sådan egendom, som den ansökande staten anser
 - (i) utgöra vinning av ett brott, eller dess motsvarighet, oavsett om detta avser hela eller endast en del av värdet av denna vinning,
 - (ii) utgöra hjälpmedel vid ett sådant brott, eller värdet av sådana hjälpmedel,
 - (iii) kan bli föremål för förverkande enligt någon annan bestämmelse om befogenheter till förverkande enligt den ansökande statens rätt efter ett rättsligt förfarande på grund av ett brott, däribland förverkande hos tredje man, utvidgat förverkande och förverkande utan slutlig fällande dom.

Artikel LAW.CONFISC.3: Skyldighet att lämna bistånd

Staterna ska på begäran lämna varandra bistånd i största möjliga omfattning vid identifiering och spårande av hjälpmedel, vinning och annan egendom som kan bli föremål för förverkande. Sådant bistånd ska omfatta alla åtgärder för att lägga fram och säkra bevisning angående förekomst, belägenhet eller förflyttning, art, rättslig karaktär eller värde av nämnda hjälpmedel, vinning eller annan egendom.

Artikel LAW.CONFISC.4: Begäranden om uppgifter om bankkonton och bankfack

1. Den anmodade staten ska enligt de villkor som fastställs i denna artikel vidta nödvändiga åtgärder för att, som svar på en begäran från en annan medlemsstat, fastställa om en fysisk eller juridisk person som är föremål för en brottsutredning innehar eller kontrollerar ett eller flera bankkonton, oavsett vilket slag, i någon bank på dess territorium och om så är fallet tillhandahålla uppgifter om de identifierade kontona. Dessa uppgifter ska särskilt omfatta namnet på innehavaren av kundkontot och IBAN och, för bankfack, hyrestagarens namn eller ett unikt identifieringsnummer.
2. Den skyldighet som fastställs i punkt 1 ska enbart gälla i den mån uppgifterna finns hos den kontoförande banken.
3. Utöver kraven i artikel LAW.CONFISC.25 [Innehåll i begäran] ska den ansökande staten i begäran

- (a) ange varför den anser att de begärda uppgifterna sannolikt är av betydande värde för utredningen av brottet,
- (b) ange på vilka grunder den antar att banker i den anmodade staten för kontot och, i största möjliga utsträckning, ange vilka banker och/eller konton som kan vara inblandade, och
- (c) lämna all ytterligare tillgänglig information som kan underlätta verkställandet av begäran.

4. Förenade kungariket och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, får vardera till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor anmäla att denna bestämmelse kommer att utvidgas till att omfatta konton i finansinstitut som inte är banker. Sådana anmälningar får göras till föremål för principen om ömsesidighet.

Artikel LAW.CONFISC.5: Begäranden om uppgifter om banktransaktioner

1. På begäran av en annan stat ska den anmodade staten tillhandahålla detaljerade uppgifter om bestämda bankkonton och om de transaktioner som har genomförts under en bestämd period på ett eller flera konton som anges i begäran, inbegripet detaljerade uppgifter om alla sändande och mottagande konton.
2. Den skyldighet som fastställs i punkt 1 ska enbart gälla i den mån uppgifterna finns hos den kontoförande banken.
3. Utöver kraven i artikel LAW.CONFISC.25 [Innehåll i begäran] ska den ansökande staten i sin begäran ange varför den anser att de begärda uppgifterna är relevanta för utredningen av brottet.
4. För verkställandet av en sådan begäran får den anmodade staten ställa samma villkor som den tillämpar för begäranden om husrannsakan och beslag.
5. Förenade kungariket och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, får vardera till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor anmäla att denna bestämmelse kommer att utvidgas till att omfatta konton i finansinstitut som inte är banker. Sådana anmälningar får göras till föremål för principen om ömsesidighet.

Artikel LAW.CONFISC.6: Begäranden om övervakning av banktransaktioner

1. Den anmodade staten ska säkerställa att den, när en annan stat begär detta, under en bestämd period kan övervaka de banktransaktioner som genomförs på ett eller flera konton som anges i begäran och meddela resultatet till den ansökande staten.
2. Utöver kraven i artikel LAW.CONFISC.25 [Innehåll i begäran] ska den ansökande staten i sin begäran ange varför den anser att de begärda uppgifterna är relevanta för utredningen av brottet.
3. Beslutet om övervakning ska fattas i varje enskilt fall av den anmodade statens behöriga myndigheter, i enlighet med dess inhemska lagstiftning.
4. De behöriga myndigheterna i den ansökande och den anmodade staten ska komma överens om hur övervakningen ska genomföras i praktiken.
5. Förenade kungariket och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, får vardera till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor anmäla att

denna bestämmelse kommer att utvidgas till att omfatta konton i finansinstitut som inte är banker. Sådana anmälningar får göras till föremål för principen om ömsesidighet.

Artikel LAW.CONFISC.7: Uppgiftslämnande utan föregående begäran

Utan att det påverkar dess egna brottsutredningar eller rättsliga förfaranden får en stat utan föregående begäran överlämna uppgifter om hjälpmedel och vinning till en annan stat om den anser att utlämnande av sådana uppgifter skulle kunna hjälpa den mottagande staten att inleda eller genomföra brottsutredningar eller rättsliga förfaranden eller leda till en begäran från den staten enligt denna avdelning.

Artikel LAW.CONFISC.8: Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder

1. På begäran av en annan stat som har inlett en brottsutredning eller ett straffrättsligt förfarande, eller en brottsutredning eller ett rättsligt förfarande som syftar till förverkande, ska den anmodade staten vidta nödvändiga provisoriska åtgärder, såsom frysning eller beslag, för att förhindra all handel med, överföring eller förfogande över av egendom som vid en senare tidpunkt kan begäras förverkad eller som annars kan tas i anspråk för att tillgodose begäran.

2. En stat som har mottagit en begäran om förverkande enligt artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] ska på begäran vidta de åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel beträffande all slags egendom som begärs förverkad eller som annars kan tas i anspråk för att tillgodose begäran.

3. Om en giltig begäran tas emot enligt denna artikel ska den anmodade staten vidta alla nödvändiga åtgärder för att utan dröjsmål tillmötesgå begäran med samma skyndsamhet och prioritet som i ett liknande inhemskt ärende och utan dröjsmål skicka bekräftelse till den ansökande staten på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning.

4. Om den ansökande staten anger att omedelbar frysning är nödvändig eftersom det finns berättigade skäl att anta att egendomen i fråga inom kort kommer att flyttas eller förstöras, ska den anmodade staten inom 96 timmar från mottagandet av begäran vidta alla nödvändiga åtgärder för att tillmötesgå begäran och utan dröjsmål skicka en bekräftelse till den ansökande staten på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning.

5. Om den anmodade staten inte kan iaktta tidsfristerna enligt punkt 4 ska den anmodade staten omedelbart underrätta den ansökande staten och med denna samråda om de åtgärder som är lämpliga att vidta härnäst.

6. Om tidsfristerna enligt punkt 4 skulle löpa ut upphör inte de krav som ställs på den anmodade staten genom denna artikel.

Artikel LAW.CONFISC.9: Verkställighet av provisoriska åtgärder

1. Efter det att de begärda provisoriska åtgärderna har verkställts i enlighet med artikel LAW.CONFISC.8.1 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] ska den ansökande staten utan föregående begäran och så snart som möjligt förse den anmodade staten med all information som kan ifrågasätta eller ändra omfattningen av dessa åtgärder. Den ansökande staten ska också utan dröjsmål tillhandahålla alla kompletterande uppgifter som den anmodade staten kräver och som är nödvändiga för genomförandet och uppföljningen av de provisoriska åtgärderna.

2. Innan en provisorisk åtgärd som vidtagits i enlighet med artikel LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] upphävs ska den anmodade staten, när så är möjligt, ge den ansökande staten tillfälle att lägga fram sina skäl för att åtgärden ska fortsätta att genomföras.

Artikel LAW.CONFISC.10: Skyldighet att förverka

1. Den stat som har mottagit en begäran om förverkande av egendom som är belägen på dess territorium ska

- (a) verkställa ett beslut om förverkande som meddelats av en domstol i den ansökande staten med avseende på egendomen, eller
- (b) överlämna begäran till sina behöriga myndigheter i syfte att erhålla ett beslut om förverkande och, om ett sådant beslut meddelas, låta verkställa det.

2. Vid tillämpning av punkt 1 b ska staterna, när så är nödvändigt, ha behörighet att inleda rättsliga förfaranden för förverkande enligt sin inhemska lagstiftning.

3. Punkt 1 ska också tillämpas på förverkande som består i ett åläggande att betala ett penningbelopp som motsvarar värdet av vinningen, om den egendom som tas i anspråk för förverkande är belägen i den anmodade staten. Om betalning inte har erhållits ska den anmodade staten i sådana fall när den verkställer förverkande enligt punkt 1, verkställa kravet i annan egendom som är tillgänglig för ändamålet.

4. Om en begäran om förverkande avser en bestämd egendom får den ansökande och den anmodade staten komma överens om att den anmodade staten får verkställa förverkandet i form av ett åläggande att betala ett penningbelopp motsvarande värdet av egendomen.

5. En stat ska i största möjliga utsträckning i enlighet med sin inhemska lagstiftning samarbeta med en stat som begär verkställande av åtgärder likvärdiga med förverkande av egendom, om begärandet inte har utfärdats inom ramen för straffrättsliga förfaranden, i den mån sådana åtgärder beslutas av en rättslig myndighet i den ansökande staten avseende ett brott, förutsatt att det har fastställts att egendomen utgör vinning eller

- (a) annan egendom till vilken vinningen har omvandlats,
- (b) egendom som förvärvats från lagliga källor, om vinningen helt eller delvis har uppblandats med sådan egendom, upp till det beräknade värdet av den uppblandade vinningen, eller
- (c) inkomst eller annan förmån som härrör från vinningen, från egendom som sådan vinning har omvandlats till eller från egendom som sådan vinning har uppblandats med, upp till det beräknade värdet av den uppblandade vinningen, på samma sätt och i samma utsträckning som vinning.

6. De åtgärder som avses i punkt 5 omfattar åtgärder som möjliggör beslag, kvarhållande och förverkande av egendom och tillgångar genom ansökan till tvistemålsdomstol.

7. Den anmodade staten ska fatta beslut om verkställighet av beslutet om förverkande utan dröjsmål och, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 8 i denna artikel, senast 45 dagar efter mottagandet av begäran. Den anmodade staten ska utan dröjsmål sända en bekräftelse till den ansökande staten på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning. Såvida det inte finns skäl för uppskov enligt Artikel LAW.CONFISC.17 [Uppskov] ska den anmodade staten vidta de

konkreta åtgärder som är nödvändiga för att verkställa beslutet om förverkande utan dröjsmål och minst lika skyndsamt och med samma prioritet som ett liknande inhemskt ärende.

8. Om den anmodade staten inte kan iaktta tidsfristen enligt punkt 7 ska den anmodade staten omedelbart underrätta den ansökande staten och med denna samråda om de åtgärder som är lämpliga att vidta härnäst.

9. Om tidsfristen enligt punkt 7 löper ut upphör inte de krav som ställs på den anmodade staten genom denna artikel.

Artikel LAW.CONFISC.11: Verkställighet av förverkande

1. Förfarandena för att uppnå och verkställa förverkande i enlighet med artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] ska regleras i enlighet med den anmodade statens inhemska lagstiftning.

2. Den anmodade staten ska vara bunden av den bedömning av vad som är styrkt i målet som uttryckligen framgår av den av en domstol i den ansökande staten meddelade domen eller beslutet eller som det indirekt framgår att domen eller beslutet grundar sig på.

3. Om förverkandet består i ett åläggande att betala ett penningbelopp, ska den anmodade statens behöriga myndighet räkna om beloppet till den statens valuta enligt den växelkurs som gäller vid den tidpunkt när beslutet om verkställighet av förverkandet fattas.

Artikel LAW.CONFISC.12: Förverkad egendom

1. Om inte annat följer av punkterna 2 och 3 i denna artikel ska egendom som förverkats i enlighet med artiklarna LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] och LAW.CONFISC.11 [Verkställighet av förverkande] förfogas över av den anmodade staten i enlighet med dess inhemska lagstiftning och administrativa förfaranden.

2. När den anmodade staten agerar på begäran av en annan stat i enlighet med artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] ska den anmodade staten, i den utsträckning det är tillåtet enligt dess inhemska lagstiftning och på begäran, i första hand överväga att återlämna den förverkade egendomen till den ansökande staten så att den kan ge brottsoffren ersättning eller återlämna egendomen till dess rättmätiga ägare.

3. När den anmodade staten agerar på begäran av en annan stat i enlighet med artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka], och efter att ha beaktat brottsoffret rätt till återställande eller ersättning av egendom enligt punkt 2 i denna artikel, ska den anmodade staten förfoga över det penningbelopp som erhållits till följd av verkställigheten av ett beslut om förverkande enligt följande:

(a) Om beloppet är lika med eller mindre än 10 000 euro ska beloppet tillfalla den anmodade staten.

(b) Om beloppet överstiger 10 000 euro ska den anmodade staten överföra 50 % av det återvunna beloppet till den ansökande staten.

4. Trots vad som sägs i punkt 3 får den ansökande och den anmodade staten i ett enskilt fall särskilt överväga att ingå andra sådana avtal eller överenskommelser om förfogande över egendom som de finner lämpliga.

Artikel LAW.CONFISC.13: Rätt till verkställighet och högsta belopp som kan förverkas

1. En begäran om förverkande som gjorts i enlighet med artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] påverkar inte den ansökande statens rätt att själv verkställa beslutet om förverkande.
2. Ingenting i denna avdelning ska tolkas som att det totala värdet av förverkandet får överstiga det penningbelopp som anges i beslutet om förverkande. Om en stat konstaterar att detta kan bli fallet, ska de berörda staterna samråda för att undvika detta.

Artikel LAW.CONFISC.14: Åläggande av fängelsestraff vid bristande fullgörelse

Den anmodade staten ska inte till följd av en begäran i enlighet med artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] ålägga fängelsestraff vid bristande fullgörelse eller vidta någon annan åtgärd som inskränker en persons frihet utan den ansökande statens samtycke.

Artikel LAW.CONFISC.15: Skäl för avslag

1. Samarbete enligt denna avdelning får vägras om
 - (a) den anmodade staten anser att verkställandet av begäran skulle strida mot principen *ne bis in idem*, eller
 - (b) det brott som begäran avser inte skulle utgöra ett brott enligt den anmodade statens inhemska lagstiftning om brottet hade förövats inom dess jurisdiktion; detta skäl för avslag får emellertid tillämpas på samarbete enligt artiklarna LAW.CONFISC.3 [Skyldighet att lämna bistånd] till LAW.CONFISC.7 [Uppgiftslämnande utan föregående begäran] endast om det begärda biståndet innebär användning av tvångsåtgärder.
2. Förenade kungariket och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, får vardera till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor anmäla att, på grundval av ömsesidighet, det villkor om dubbel straffbarhet som avses i punkt 1 b i denna artikel inte kommer att tillämpas, förutsatt att det brott som ligger till grund för begäran är
 - (a) ett av de brott som förtecknas artikel LAW.SURR 79.6 [Tillämpningsområde], som de definieras i den utfärdande statens lagstiftning, och
 - (b) kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten.
3. Samarbete enligt artiklarna LAW.CONFISC.3 [Skyldighet att lämna bistånd] till LAW.CONFISC.7 [Uppgiftslämnande utan föregående begäran], såvitt det begärda biståndet innebär användning av tvångsåtgärder, samt enligt artiklarna LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] och LAW.CONFISC.9 [Verkställighet av provisoriska åtgärder] får också vägras om de begärda åtgärderna inte skulle vara tillåtna enligt den anmodade statens inhemska lagstiftning för brottsutredningar eller rättsliga förfaranden i ett motsvarande inhemskt fall.
4. Om det är nödvändigt enligt den anmodade statens inhemska lagstiftning får även samarbete enligt artiklarna LAW.CONFISC.3 [Skyldighet att lämna bistånd] till LAW.CONFISC.7 [Uppgiftslämnande utan föregående begäran], i den mån det begärda biståndet innebär användning av tvångsåtgärder, samt enligt artiklarna LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] och LAW.CONFISC.9 [Verkställighet av provisoriska åtgärder] vägras, om de begärda åtgärderna eller

andra åtgärder med motsvarande verkan inte skulle vara tillåtna enligt den ansökande statens inhemska lagstiftning, eller när det gäller den ansökande statens behöriga myndigheter, om begäran inte godkänts av en rättslig myndighet i samband med handläggningen av brottmål.

5. Samarbete enligt artiklarna LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] till LAW.CONFISC.14 [Åläggande av fängelsestraff vid bristande fullgörelse] får också vägras om

- (a) förverkande enligt den anmodade statens inhemska lagstiftning inte är möjligt vid den typ av brott som begäran avser,
- (b) det, utan att inskränka skyldigheten enligt artikel LAW.CONFISC.10.3 [Skyldighet att förverka] skulle strida mot sådana principer i den anmodade statens inhemska lagstiftning som begränsar möjligheterna till förverkande med hänsyn till förhållandet mellan ett brott och
 - (i) en ekonomisk fördel som kan betecknas som vinning av brottet, eller
 - (ii) egendom som kan betecknas som hjälpmedel för brottet,
- (c) förverkande enligt den anmodade statens inhemska lagstiftning inte längre får åläggas eller verkställas på grund av preskription,
- (d) begäran, utan att det påverkar tillämpningen av artikel LAW.CONFISC.10.5 och LAW.CONFISC.10.6 [Skyldighet att förverka], inte grundas på en tidigare fällande dom i ett brottmål, ett beslut av rättslig natur eller ett uttalande i ett sådant beslut om att ett eller flera brott har begåtts, och på grundval av vilket förverkandet har beslutats eller begärts,
- (e) förverkandet antingen inte är verkställbart i den ansökande staten eller fortfarande är föremål för överklagande, eller
- (f) begäran avser ett beslut om förverkande som grundas på ett avgörande som har fattats utan att den person som berörs därav har varit närvarande och om, enligt den anmodade statens uppfattning, de rättsliga förfaranden som vidtagits av den ansökande staten och som ledde till ett sådant avgörande inte tillgodosåg den rätt att försvara sig som bör tillkomma den som är anklagad för brott.

6. Vid tillämpning av punkt 5 f ska ett avgörande inte anses ha fattats utan att den berörda personen varit närvarande om

- (a) det har bekräftats eller fattats efter opposition av den berörda personen, eller
- (b) det har meddelats efter överklagande på talan av den berörda personen.

7. Vid bedömningen enligt punkt 5 f huruvida vederbörandes möjligheter att försvara sig har tillgodosetts, ska den anmodade staten beakta att den berörda personen avsiktligt har undandragit sig det rättsliga förfarandet eller att denne valt att inte överklaga det avgörande som fattats i hans eller hennes frånvaro trots att han eller hon haft tillfälle att göra det. Detta gäller även då den berörda personen efter att ha blivit vederbörligen delgiven kallelse valt att inte inställa sig och inte heller begärt uppskov.

8. Staterna får inte åberopa banksekretess som grund för vägran att samarbeta enligt denna avdelning. Om dess inhemska lagstiftning gör det nödvändigt kan en anmodad stat kräva att en

begäran om samarbete som skulle innebära hävande av banksekretess ska vara godkänd av en rättslig myndighet i samband med handläggning av brottmål.

9. Den anmodade staten får inte åberopa det faktum att
- (a) den person som är föremål för utredning eller berörs av ett beslut om förverkande, meddelat av den ansökande statens myndigheter, är en juridisk person, som ett hinder för att samarbeta enligt denna avdelning,
 - (b) den fysiska person mot vilken ett beslut om förverkande av vinning har fattats har avlidit, eller en juridisk person mot vilken ett beslut om förverkande av vinning har fattats därefter har upplösts, som hinder för att lämna bistånd i enlighet med artikel LAW.CONFISC.10.1 a [Skyldighet att förverka], eller
 - (c) den person som är föremål för utredning eller ett beslut om förverkande, meddelat av den ansökande statens myndigheter, nämns i begäran både som upphovsman till det bakomliggande brottet och brottet penningtvätt, som ett hinder för samarbete enligt denna avdelning.

Artikel LAW.CONFISC.16: Samråd och information

Om det finns välgrundade skäl att anta att verkställigheten av ett beslut om frysning eller förverkande skulle innebära en verklig risk för skyddet av de grundläggande rättigheterna, ska den anmodade staten, innan den beslutar om verkställighet av beslutet om frysning eller förverkande, samråda med den ansökande staten och får begära alla nödvändiga uppgifter.

Artikel LAW.CONFISC.17: Uppskov

Den anmodade staten får skjuta upp en åtgärd till följd av en begäran om den skulle vara till skada för dess myndigheters brottsutredningar eller rättsliga förfaranden.

Artikel LAW.CONFISC.18: Partiellt eller villkorligt bifall till en begäran

Innan den anmodade staten vägrar eller skjuter upp samarbete enligt denna avdelning ska den, i förekommande fall efter samråd med den ansökande staten, överväga huruvida begäran kan bifallas delvis eller på de villkor som den anser nödvändiga.

Artikel LAW.CONFISC.19: Delgivning

1. Staterna ska i största möjliga omfattning lämna varandra inbördes rättslig hjälp för att delge personer som berörs av provisoriska åtgärder och förverkande handlingar i mål.
2. Ingenting i denna artikel är avsett att inverka på
 - (a) möjligheten att sända handlingar i mål per post direkt till personer utomlands, och
 - (b) möjligheten för stämningsmän, tjänstemän eller andra behöriga myndigheter hos den stat som utfärdat beslutet att delge handlingar i mål direkt genom dess egna konsulära myndigheter eller genom rättsliga myndigheter, inbegripet stämningsmän och tjänstemän, eller andra behöriga myndigheter i bestämelsestaten.

3. När personer utomlands som berörs av provisoriska åtgärder eller beslut om förverkande som fattats i den sändande staten delges handlingar i mål ska denna stat ange vilka rättsmedel som de enligt den statens inhemska lagstiftning har till sitt förfogande.

Artikel LAW.CONFISC.20: Erkännande av utländska beslut

1. Den anmodade staten ska vid handläggningen av en begäran om samarbete enligt artiklarna LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] till LAW.CONFISC.14 [Åläggande av fängelsestraff vid bristande fullgörelse], erkänna varje beslut som meddelats av en rättslig myndighet i den ansökande staten i fråga om rättigheter som gjorts gällande av tredje part.

2. Erkännande kan vägras om

- (a) tredje parter inte haft tillräckliga möjligheter att hävda sina rättigheter,
- (b) avgörandet är oförenligt med ett beslut som redan har fattats i den anmodade staten i samma fråga,
- (c) avgörandet är oförenligt med den anmodade statens grunder för rättsordningen (*ordre public*), eller
- (d) beslutet har fattats i strid mot bestämmelser enligt vilka den anmodade staten har förbehållit sig domsrätten i frågan.

Artikel LAW.CONFISC.21: Myndigheter

1. Var och en av staterna ska utse en centralmyndighet som ska ansvara för att sända och besvara begäranden som görs enligt denna avdelning, handlägga begärandena eller översända dem till de myndigheter som är behöriga att verkställa dem.

2. Unionen får utse ett unionsorgan som, utöver medlemsstaternas behöriga myndigheter, får göra och, om så är lämpligt, verkställa begäranden enligt denna avdelning. Varje sådan begäran ska vid tillämpningen av denna avdelning behandlas som en begäran från en medlemsstat. Unionen får också utse detta unionsorgan som centralmyndighet med ansvar för att sända och besvara begäranden enligt denna avdelning från eller till detta organ.

Artikel LAW.CONFISC.22: Direkt översändande

1. Centralmyndigheterna ska meddela sig direkt med varandra.

2. I brådskande fall får begäranden eller meddelanden enligt denna avdelning sändas av den ansökande statens rättsliga myndigheter direkt till den anmodade statens motsvarande myndigheter. I sådana fall ska den ansökande statens centralmyndighet samtidigt sända en kopia till den anmodade statens centralmyndighet.

3. Om en begäran sänds i enlighet med punkt 2 och den mottagande myndigheten inte är behörig att pröva begäran, ska den överlämna begäran till den behöriga nationella myndigheten och omedelbart informera den ansökande staten om detta.

4. Begäran eller meddelanden enligt artiklarna LAW.CONFISC.3 [Skyldighet att lämna bistånd] till LAW.CONFISC.7 [Uppgiftslämnande utan föregående begäran] får, om de inte avser

tvångsåtgärder, översändas av den ansökande statens behöriga myndigheter direkt till den anmodade statens behöriga myndigheter.

5. Utkast till begäranden eller meddelanden enligt denna avdelning får sändas av den ansökande statens rättsliga myndigheter direkt till den anmodade statens rättsliga myndigheter före en formell begäran för att säkerställa att de kan behandlas effektivt vid mottagandet och innehåller tillräcklig information och styrkande dokumentation för att uppfylla kraven i den anmodade statens lagstiftning.

Artikel LAW.CONFISC.23: Form och språk för begäran

1. Alla begäranden enligt denna avdelning ska göras skriftligen. De får översändas elektroniskt eller med något annat telekommunikationsmedel, under förutsättning att den ansökande staten är beredd att på begäran när som helst förete en skriftlig uppteckning av detta meddelande och originalet.

2. Begäranden enligt punkt 1 ska göras på ett av den anmodade statens officiella språk eller på något annat språk som angivits av eller för den anmodade staten i enlighet med punkt 3.

3. Förenade kungariket och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, får vardera till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor anmäla det eller de språk som, utöver statens officiella språk, får användas för att göra begäranden enligt denna avdelning.

4. Begäranden enligt artikel LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] om provisoriska åtgärder ska göras på det formulär som anges i bilaga LAW-8.

5. Begäranden enligt artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] om förverkande ska göras på det formulär som anges i bilaga LAW-8.

6. Den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor får vid behov ändra de formulär som avses i punkterna 4 och 5.

7. Förenade kungariket och unionen, på någon av sina medlemsstaters vägnar, får vardera till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor anmäla att den kräver översättning av alla styrkande handlingar till ett officiellt språk i den anmodade staten eller till något annat språk som angivits i enlighet med punkt 3 i denna artikel. I fall av begäranden enligt artikel LAW.CONFISC.8.4 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] får en sådan översättning av styrkande handlingar tillhandahållas den anmodade staten inom 48 timmar efter översändandet av begäran, utan att det påverkar tillämpningen av de tidsfrister som anges i artikel LAW.CONFISC.8.4 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder]

Artikel LAW.CONFISC.24: Legalisering

Handlingar som översänds i enlighet med denna avdelning ska vara undantagna från alla legaliseringsformaliteter.

Artikel LAW.CONFISC.25: Innehåll i begäran

1. Varje begäran om samarbete enligt denna avdelning ska ange följande:

- (a) Den myndighet som gör begäran och den myndighet som genomför brottsutredningarna eller de rättsliga förfarandena.
- (b) Föremålet för och skälet till begäran.
- (c) De ärenden, inbegripet relevanta fakta (t.ex. datum och plats för samt andra omständigheter rörande brottet), som brottsutredningarna eller de rättsliga förfarandena avser, utom när det gäller en begäran om underrättelse.
- (d) I den mån samarbetet innebär användning av tvångsåtgärder:
 - (i) texten i lagbestämmelserna eller, om detta inte är möjligt, en redogörelse för tillämplig lagstiftning, och
 - (ii) huruvida den begärda åtgärden eller andra åtgärder med liknande verkan kan komma att vidtas på den ansökande statens territorium i enlighet med dess egna inhemska lagstiftning.
- (e) Om det är nödvändigt och i den utsträckning det är möjligt:
 - (i) uppgifter om den eller de personer som berörs, såsom namn, födelsedatum och födelseort, nationalitet och uppehållsort samt, när det gäller juridiska personer, platsen där denna har sitt säte, och
 - (ii) den egendom i fråga om vilken samarbete begärs, dess belägenhet, dess samband med den eller de personer som berörs, varje samband med brottet liksom tillgänglig information om vilka intressen andra personer har i egendomen, och
- (f) Eventuellt särskilt förfarande som den ansökande staten önskar ska tillämpas.

2. En begäran om provisoriska åtgärder enligt artikel LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] i samband med beslag av egendom för vilken ett beslut om förverkande som består i ett åläggande att betala ett penningbelopp kan verkställas ska även ange det högsta belopp för vilket verkställighet söks i den egendomen.

3. Utöver de uppgifter som avses i punkt 1 i denna artikel ska varje begäran enligt artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] innehålla

- (a) när det gäller artikel LAW.CONFISC.10.1 a [Skyldighet att förverka]:
 - (i) en bestyrkt kopia av det beslut om förverkande som meddelats av domstolen i den ansökande staten och en redogörelse för de skäl på vilka beslutet grundas, om dessa inte är angivna i beslutet,
 - (ii) ett intyg av den ansökande statens behöriga myndighet om att beslutet om förverkande kan verkställas och inte är föremål för överklagande,
 - (iii) information om i vilken utsträckning verkställighet av beslutet begärs, och
 - (iv) information om nödvändigheten av att vidta provisoriska åtgärder,

- (b) när det gäller artikel LAW.CONFISC.10.1 b [Skyldighet att förverka], en redogörelse för de faktiska omständigheter som åberopas av den ansökande staten och som ska vara tillräckligt omfattande för att den anmodade staten ska kunna utverka ett beslut enligt sin inhemska lagstiftning,
- (c) handlingar som visar att rättigheter som gjorts gällande av tredje part blivit prövade.

Artikel LAW.CONFISC.26: Ofullständiga begäranden

1. Om en begäran inte uppfyller bestämmelserna i denna avdelning eller om den information som lämnats inte är tillräcklig för att den anmodade staten ska kunna pröva begäran, får den staten be att den ansökande staten gör ändringar i begäran eller kompletterar den med ytterligare information.
2. Den anmodade staten får fastställa en tidsfrist inom vilken sådana ändringar eller sådan information ska mottas.
3. I avvaktan på de begärda ändringarna eller den begärda informationen i fråga om en begäran enligt artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] får den anmodade staten vidta någon av de åtgärder som avses i artiklarna LAW.CONFISC.3 [Skyldighet att lämna bistånd] till LAW.CONFISC.9 [Verkställighet av provisoriska åtgärder].

Artikel LAW.CONFISC.27: Flera begäranden

1. Om den anmodade staten tar emot mer än en begäran enligt artikel LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] eller artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] avseende samma person eller egendom, ska detta inte hindra den staten från att behandla de begäranden som inbegriper vidtagande av provisoriska åtgärder.
2. Om flera begäranden enligt artikel LAW.CONFISC.10 [Skyldighet att förverka] har gjorts ska den anmodade staten överväga att samråda med de ansökande staterna.

Artikel LAW.CONFISC.28: Skyldighet att ange skäl

Den anmodade staten ska ange sina skäl för alla beslut att vägra, skjuta upp eller ställa upp villkor för samarbete enligt denna avdelning.

Artikel LAW.CONFISC.29: Information

1. Den anmodade staten ska utan dröjsmål informera den ansökande staten om
 - (a) den åtgärd som vidtas på grundval av en begäran enligt denna avdelning,
 - (b) det slutliga resultatet av den åtgärd som vidtagits på grundval av en begäran enligt denna avdelning,
 - (c) ett beslut om att helt eller delvis vägra, skjuta upp eller ställa upp villkor för samarbete enligt denna avdelning,
 - (d) varje omständighet som gör det omöjligt att verkställa den begärda åtgärden eller som sannolikt skulle kunna försena den på ett betydande sätt, och

- (e) om provisoriska åtgärder vidtagits i enlighet med en begäran enligt artiklarna LAW.CONFISC.3 [Skyldighet att lämna bistånd] till LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder], sådana bestämmelser i dess inhemska lagstiftning som automatiskt skulle leda till att den provisoriska åtgärden upphävs.
2. Den ansökande staten ska utan dröjsmål informera den anmodade staten om
 - (a) varje omprövning, beslut eller annan omständighet som medför att beslutet om förverkande helt eller delvis upphör att vara verkställbart, och
 - (b) varje ny omständighet, faktisk eller juridisk, som innebär att åtgärder enligt denna avdelning inte längre är berättigade.
 3. Om en stat på grundval av samma beslut om förverkande begär förverkande i fler än en stat, ska den informera alla stater som berörs av verkställigheten av beslutet om begäran.

Artikel LAW.CONFISC.30: Begränsningar i fråga om användningen

1. Den anmodade staten får ställa som villkor för verkställighet av en begäran att information eller bevismaterial som erhållits inte utan dess föregående samtycke får användas eller översändas av den ansökande statens myndigheter för andra brottsutredningar eller rättsliga förfaranden än de som angetts i begäran.
2. Utan föregående samtycke från den anmodade staten får information eller bevismaterial som av den staten tillhandahållits enligt denna avdelning inte användas eller översändas av den ansökande statens myndigheter för andra brottsutredningar eller rättsliga förfaranden än de som angetts i begäran.
3. Personuppgifter som överförs enligt denna avdelning får användas av den mottagande staten
 - (a) för förfaranden på vilka denna avdelning är tillämplig,
 - (b) för andra rättsliga och administrativa förfaranden med direkt anknytning till de förfaranden som avses i punkt a,
 - (c) för att avvärja ett överhängande och allvarligt hot mot allmän säkerhet, eller
 - (d) för övriga ändamål endast om den överförande staten dessförinnan gett sitt samtycke, såvida inte den berörda staten har inhämtat en registrerad samtycke.
4. Den här artikeln ska också gälla för personuppgifter som inte överförs men erhålls på annat sätt i enlighet med denna avdelning.
5. Denna artikel ska inte tillämpas på personuppgifter som erhållits av Förenade kungariket i enlighet med denna avdelning och som härrör från den staten.

Artikel LAW.CONFISC.31: Sekretess

1. Den ansökande staten får kräva att den anmodade staten iakttar sekretess beträffande begäran och dess innehåll utom i den omfattning som är nödvändig för att verkställa begäran. Om

den anmodade staten inte kan efterkomma ett krav på sekretess, ska den genast underrätta den ansökande staten.

2. Den ansökande staten ska, om så begärs och om detta inte strider mot de grundläggande principerna i dess inhemska lagstiftning, iaktta sekretess i fråga om bevismaterial och information som lämnats av den anmodade staten, utom i den omfattning som de i begäran angivna brottsutredningarna eller rättsliga förfarandena kräver att uppgifterna röjs.

3. Med förbehåll för bestämmelserna i sin inhemska lagstiftning ska en stat som har tagit emot uppgifter som lämnats utan föregående begäran enligt artikel LAW.CONFISC.7 [Uppgiftslämnande utan föregående begäran] följa alla krav på sekretess som begärs av den stat som lämnar informationen. Om den mottagande staten inte kan följa ett sådant krav, ska den genast underrätta den stat som lämnar informationen.

Artikel LAW.CONFISC.32: Kostnader

Den anmodade staten ska stå för sedvanliga kostnader som är förenade med verkställighet av de begärda åtgärderna. Om verkställigheten medför stora eller extraordinära kostnader ska den ansökande och den anmodade staten samråda för att fastställa vilka villkor som ska gälla för verkställigheten och hur kostnaderna fördelas.

Artikel LAW.CONFISC.33: Skadestånd

1. Om någon väcker talan om skadestånd till följd av en handling eller underlåtenhet i samband med samarbete enligt denna avdelning ska de berörda staterna överväga att samråda med varandra, när så är lämpligt, för att fastställa på vilket sätt skadeståndsansvaret ska fördelas.

2. En stat som är indragen i en rättslig tvist om skadestånd ska sträva efter att underrätta den andra staten om tvisten, om den staten kan ha intresse i saken.

Artikel LAW.CONFISC.34: Rättsmedel

1. Varje stat ska säkerställa att personer som berörs av åtgärder enligt artiklarna LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] till LAW.CONFISC.11 [Verkställighet av förverkande] har tillgång till effektiva rättsmedel för att kunna tillvarata sina rättigheter.

2. De materiella grunderna för de begärda åtgärderna enligt artiklarna LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder], till LAW.CONFISC.11 [Verkställighet av förverkande] får inte överklagas till domstol i den anmodade staten.

AVDELNING XII: ÖVRIGA BESTÄMMELSER

Artikel LAW.OTHER.134: Underrättelser

1. Senast den dag då detta avtal träder i kraft ska unionen och Förenade kungariket göra någon av de anmälningar som föreskrivs i artikel LAW.SURR.82.2 [Undantag med avseende på politiska brott], artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap] och artikel LAW.SURR.91.4 [Godkännande om överlämnande] och ska, i den mån det är möjligt, ange om ingen sådan anmälan ska göras.

I den mån en sådan anmälan eller uppgift inte har gjorts med avseende på en stat, vid den tidpunkt som avses i första stycket, får anmälningar göras med avseende på den staten så snart som möjligt och senast två månader efter detta avtals ikraftträdande.

Under denna övergångsperiod får varje stat för vilken ingen anmälan enligt artikel LAW.SURR.82.2 [Undantag med avseende på politiska brott], artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap] eller artikel LAW.SURR.91.4 [Godkännande om överlämnande], och som inte har varit föremål för någon uppgift om att någon sådan anmälan inte ska göras, utnyttja de möjligheter som föreskrivs i den artikeln som om en sådan anmälan hade gjorts. När det gäller artikel LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap] får en stat endast utnyttja de möjligheter som föreskrivs i den artikeln i den mån detta är förenligt med kriterierna för anmälan.

2. De anmälningar som avses i artiklarna LAW.SURR.79.4 [Tillämpningsområde], LAW.SURR.85.1 [Centralmyndighet], LAW.SURR.86.2 [Arresteringsorderns innehåll och form], LAW.SURR.105.1 [Möjligheter till åtal för andra brott], LAW.SURR.106.1 [Överlämnande eller efterföljande utlämning], LAW.CONFISC.4.4 [Begäranden om uppgifter om bankkonton och bankfack], LAW.CONFISC.5.5 [Begäranden om uppgifter om banktransaktioner], LAW.CONFISC.6.5 [Begäranden om övervakning av banktransaktioner], LAW.CONFISC.15.2 [Skäl för avslag] samt LAW.CONFISC.23.3 och LAW.CONFISC.23.7 [Form och språk för begäran] får göras när som helst.

3. De anmälningar som avses i artiklarna LAW.SURR.85.1 [Centralmyndighet], LAW.SURR.86.2 [Arresteringsorderns innehåll och form] samt LAW.CONFISC.23.3 och LAW.CONFISC.23.7 [Form och språk för begäran] får ändras när som helst.

4. De anmälningar som avses i artiklarna LAW.SURR.82.2 [Undantag med avseende på politiska brott], LAW.SURR.83.2 [Undantag på grund av medborgarskap], LAW.SURR.85.1 [Centralmyndighet], LAW.SURR.91.4 [Samtycke till överlämnande], LAW.CONFISC.4.4 [Begäranden om uppgifter om bankkonton och bankfack], LAW.CONFISC.5.5 [Begäranden om uppgifter om banktransaktioner] och LAW.CONFISC.6.5 [Begäranden om övervakning av banktransaktioner] får återkallas när som helst.

5. Unionen ska offentliggöra information om anmälningar från Förenade kungariket i enlighet med artikel LAW.SURR.85.1 [Centralmyndighet] i *Europeiska unionens officiella tidning*.

6. Senast den dag då detta avtal träder i kraft ska Förenade kungariket meddela unionen namnen på följande myndigheter:

- (a) Den myndighet som är ansvarig för att ta emot och behandla PNR-uppgifter enligt avdelning III [Överföring och behandling av passageraruppgifter (PNR-uppgifter)].
- (b) Den myndighet som betraktas som behörig brottsbekämpande myndighet för tillämpningen av avdelning V [Samarbete med Europol] och en kort beskrivning av dess befogenheter.
- (c) Den nationella kontaktpunkt som utsetts enligt artikel LAW.EUROPOL.50.1 [Nationella kontaktpunkter och sambandsmän].
- (d) Den myndighet som betraktas som behörig myndighet för tillämpningen av avdelning VI [Samarbete med Eurojust] och en kort beskrivning av dess befogenheter.
- (e) Den kontaktpunkt som utsetts enligt artikel LAW.EUROJUST.65.1 [Kontaktpunkt för Eurojust].
- (f) Förenade kungarikets inhemska kontaktperson i terrorismfrågor som utsetts enligt artikel LAW.EUROJUST.65.2 [Kontaktpunkt för Eurojust].

- (g) Den myndighet som enligt Förenade kungarikets inhemska lagstiftning är behörig att verkställa en arresteringsorder, som anges i artikel LAW.SURR.78 c [Definitioner], och den myndighet som enligt Förenade kungarikets inhemska lagstiftning är behörig att utfärda en arresteringsorder, som anges i artikel LAW.SURR.78 d [Definitioner].
- (h) Den myndighet som utsetts för Förenade kungariket enligt artikel LAW.SURR.103.3 [Transitering].
- (i) Den centralmyndighet som utsetts av Förenade kungariket enligt artikel LAW.EXINF.122 [Centralmyndigheter].
- (j) Den centralmyndighet som utsetts av Förenade kungariket enligt artikel LAW.CONFISC.21.1 [Myndigheter].

Unionen ska offentliggöra information om de myndigheter som avses i första stycket i *Europeiska unionens officiella tidning*.

7. Senast den dag då detta avtal träder i kraft ska unionen, på sina egna vägnar eller på medlemsstaternas vägnar, allt efter omständigheterna, anmäla följande myndigheter till Förenade kungariket:

- (a) De enheter som inrättats eller utsetts av varje medlemsstat för att ta emot och behandla PNR-uppgifter enligt avdelning III [Överföring och behandling av passageraruppgifter (PNR-uppgifter)].
- (b) Den myndighet som enligt varje medlemsstats inhemska lagstiftning är behörig att verkställa en arresteringsorder, som anges i artikel LAW.SURR.78 c [Definitioner], och den myndighet som enligt varje medlemsstats inhemska lagstiftning är behörig att utfärda en arresteringsorder, som anges i artikel LAW.SURR.78 d [Definitioner].
- (c) Den myndighet som utsetts för varje medlemsstat enligt artikel LAW.SURR.103.3 [Transitering].
- (d) Det unionsorgan som avses i artikel LAW.MUTAS.114 [Definition av behörig myndighet].
- (e) Den centralmyndighet som utsetts av varje medlemsstat enligt artikel LAW.EXINF.122 [Centralmyndigheter].
- (f) Den centralmyndighet som utsetts av varje medlemsstat enligt artikel LAW.CONFISC.21.1 [Myndigheter].
- (g) Unionsorgan som utsetts i enlighet med första meningen i artikel LAW.CONFISC.21.2 [Myndigheter] och huruvida det också har utsetts till centralmyndighet enligt sista meningen i den punkten.

8. De anmälningar som görs enligt punkt 6 eller 7 får när som helst ändras. Sådana ändringar ska anmälas till den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor.

9. Förenade kungariket och unionen får anmäla fler än en myndighet med avseende på punkt 6 a, b, d, e, g, h, i och j samt punkt 7 och får begränsa sådana anmälningar endast för särskilda ändamål.

10. När unionen gör de anmälningar som avses i denna artikel ska den ange vilken av medlemsstaterna anmälan gäller eller om den gör anmälan för sin egen räkning.

Artikel LAW.OTHER.135: Översyn och utvärdering

1. Denna del ska ses över gemensamt i enlighet med artikel FINPROV.3 [Översyn] eller på begäran av endera parten om en gemensam överenskommelse nåtts.

2. Parterna ska i förväg besluta om formerna för översynen och ska meddela varandra sammansättningen av sina översynsgrupper. Översynsgrupperna ska omfatta personer med lämplig sakkunskap om de frågor som ses över. Om inte annat följer av tillämplig lagstiftning ska alla som deltar i en översyn vara skyldiga att iaktta den tystnadsplikt som gäller för diskussionerna och ha lämpligt säkerhetsgodkännande. För sådana översyner ska Förenade kungariket och unionen vidta åtgärder för lämplig tillgång till relevant dokumentation och personal samt relevanta system.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 ska översynen särskilt inriktas på det praktiska genomförandet, tolkningen och utvecklingen av denna del.

Artikel LAW.OTHER.136: Uppsägning

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel FINPROV.8 [Uppsägning] får varje part när som helst säga upp denna del genom en skriftlig anmälan på diplomatisk väg. I detta fall ska denna del upphöra att gälla den första dagen i den nionde månaden efter dagen för anmälan.

2. Om denna del emellertid sägs upp på grund av att Förenade kungariket eller en medlemsstat har frånträtt den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna eller protokoll nr 1, 6 eller 13 till denna ska denna del upphöra att gälla från och med den dag då frånträdet får verkan eller, om anmälan om uppsägning görs efter den dagen, den femtonde dagen efter anmälan.

3. Om endera parten gör en anmälan om uppsägning enligt denna artikel, ska den specialiserade kommittén för samarbete inom brottsbekämpning och rättsliga frågor sammanträda för att besluta vilka åtgärder som behövs för att säkerställa att allt samarbete som inletts enligt denna del slutförs på lämpligt sätt. I alla händelser ska parterna, med avseende på alla personuppgifter som erhållits genom samarbete enligt denna del innan den upphör att gälla, säkerställa att den skyddsnivå enligt vilken personuppgifterna överfördes bibehålls efter det att uppsägningen fått verkan.

Artikel LAW.OTHER.137: Tillfälligt upphävande

1. I händelse av allvarliga och systematiska brister inom en part vad gäller skyddet av de grundläggande rättigheterna eller rättsstatsprincipen får den andra parten tillfälligt upphäva bestämmelserna i denna del eller avdelningar i denna, genom skriftlig anmälan på diplomatisk väg. En sådan anmälan ska ange de allvarliga och systematiska brister som ligger till grund för det tillfälliga upphävandet.

2. I händelse av allvarliga och systematiska brister inom en part vad gäller skyddet av personuppgifter, inbegripet när dessa brister har lett till att ett relevant beslut om adekvat skyddsnivå upphör att gälla, får den andra parten tillfälligt upphäva bestämmelserna i denna del eller avdelningar i denna, genom skriftlig anmälan på diplomatisk väg. En sådan anmälan ska ange de allvarliga och systematiska brister som ligger till grund för det tillfälliga upphävandet.

BILAGA LAW-5: Arresteringsorder

Denna order har utfärdats av en behörig rättslig myndighet. Jag begär att nedan nämnda person ska gripas och överlämnas för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd¹⁵⁸.

a)	Information om den eftersöktes identitet:
	Namn:
	Förnamn:
	Namn som ogift, i förekommande fall:
	Alias, i förekommande fall:
	Kön:
	Nationalitet:
	Födelsedatum:
	Födelseort:
	Bostadsort och/eller känd adress:
	Om uppgift finns, det eller de språk som den eftersökte förstår:
	Utmärkande drag/beskrivning av den eftersökte:
	Foto och fingeravtryck av den eftersökte, om dessa finns tillgängliga och kan överlämnas, eller kontaktuppgifter för den person som kan tillhandahålla sådan information eller en DNA-profil (om denna information finns tillgänglig för överföring och inte har bifogats)

b)	Beslut på vilket arresteringsordern grundas
----	---

¹⁵⁸ Denna order måste skrivas på eller översättas till ett av den verkställande statens officiella språk, när denna stat är känd, eller på något annat språk som denna stat godtar.

<p>1. Arresteringsorder eller verkställbart rättsligt beslut med samma verkan:</p> <p>Typ:</p> <p>2. Verkställbar dom:</p> <p>Beteckning:</p>	
---	--

<p>c) Uppgifter om straffets längd</p> <p>1. Maximal längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som kan dömas ut för brottet eller brotten:</p> <p>2. Längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har dömts ut:</p> <p>Straff som återstår att avtjäna:</p>	
--	--

<p>d) Ange om personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet:</p> <p>1. ☐ Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet.</p> <p>2. ☐ Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet.</p> <p>3. Om ni har kryssat i rutan vid punkt 2, vänligen bekräfta att något av följande föreligger:</p> <p>☐ 3.1 a. Personen kallades personligen den ... (dag/månad/år), och underrättades därigenom om planerad tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet och underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen.</p> <p>ELLER</p>	
--	--

- 3.1 b. Personen kallades inte personligen, men mottog faktiskt på annat sätt officiell underrättelse om planerad tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen.

ELLER

- 3.2 Personen hade, i vetskap om den planerade förhandlingen, gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen.

ELLER

- 3.3 Personen delgavs personligen avgörandet den ... (dag/månad/år) och underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan, inklusive ny bevisning, prövad på nytt, vilket kan leda till att det ursprungliga avgörandet upphävs, och

- personen förklarade uttryckligen att han eller hon inte bestred detta avgörande,

ELLER

- personen begärde inte förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen.

ELLER

- 3.4 Personen delgavs inte avgörandet personligen men
- kommer personligen och utan dröjsmål att delges detta efter överlämnandet, och
 - kommer vid delgivningen uttryckligen att underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan, inklusive ny bevisning, prövad på nytt, vilket kan leda till att det ursprungliga avgörandet upphävs, och
 - kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande

måste begära förnyad prövning eller överklagande, dvs. dagar.

4. Om ni har kryssat i rutan vid punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, vänligen lämna information om hur det relevanta villkoret har uppfyllts: ...

.....
.....

e) Brott:

Denna order berör totalt [redacted] brott.

Beskrivning av de omständigheter under vilka brottet eller brotten begicks, inklusive tidpunkt (datum och klockslag), plats och den eftersöktes grad av delaktighet i brottet eller brotten:

[redacted]

Brottets eller brottnas beskaffenhet och brottsrubricering samt tillämplig lagbestämmelse:

[redacted]

- i. Följande gäller endast i det fall där både den utfärdande och den anmodade staten har gjort en anmälan enligt artikel LAW.SURR.79.4 [Tillämpningsområde] i avtalet: om tillämpligt, markera ett eller flera av följande brott, enligt definitionen i den utfärdande statens lagstiftning, som i den utfärdande staten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på minst tre år.

- Deltagande i en kriminell organisation.
- Terrorism enligt bilaga LAW-7 till avtalet.
- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- Korruption, inbegripet givande och tagande av muta.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Förenade kungarikets, en medlemsstats

eller unionens ekonomiska intressen.

- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning.
- It-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälptill olovlig inresa och olovlig vistelse.
- Mord, grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld eller väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.

Brott som omfattas av Internationella brottmålsdomstolens behörighet.

Kapning av flygplan, fartyg eller rymdfarkost.

Sabotage.

II. Fullständig beskrivning av det eller de brott som inte omfattas av fallen i punkt I ovan.

f) Andra omständigheter i fallet (frivillig information):
(Observera att detta kan omfatta kommentarer om extraterritorialitet, avbrytande av tidsbegränsningar och andra följder av brottet)

g) Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som kan utgöra bevis:

Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som den eftersökte förvärvat genom brottet:

Om uppgift finns, beskrivning av och plats för dessa föremål:

h) Det eller de brott som har lett till att denna order utfärdas är straffbart/straffbara

med/har medfört fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid:

den utfärdande staten kommer på begäran av den verkställande staten att försäkra att den kommer att:

- ompröva straffet – på begäran eller åtminstone efter 20 år, och/eller
- uppmuntra en tillämpning av benådningsåtgärder som personen är berättigad till enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning eller praxis, i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte ska verkställas.

i) Den rättsliga myndighet som har utfärdat ordern:

Officiellt namn:

Myndighetens företrädare:¹

Befattning (titel/grad):

Ärendebeteckning:

Adress:

Tfn: (landskod) (riktnummer):

Fax (landskod) (riktnummer):

E-post:

Kontaktuppgifter för den person som ska kontaktas för nödvändiga arrangemang för överlämnandet:

Centralmyndighet för överföringen och det administrativa mottagandet av en arresteringsorder, i förekommande fall:

Namn på den centralmyndigheten:

¹ I de olika språkversionerna kommer en hänvisning till "utövaren" av den rättsliga myndigheten att ingå.

Detta dokument har överenskommit mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket och lämnas endast i informationssyfte. Inga rättigheter får härledas från det fram till tillämpningsdagen. Numreringen av artiklarna är preliminär.

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn):	
Adress:	
Tfn: (landskod) (riktnummer):	
Fax (landskod) (riktnummer):	
E-post:	
Underskrift av den utfärdande rättsliga myndigheten och/eller dess företrädare:	
Namn:	
Befattning (titel/grad):	
Datum:	
Officiell stämpel (om sådan finns):	

BILAGA LAW-8: FRYSNING OCH FÖRVERKANDE

Formulär för ansökan om frysning/provisoriska åtgärder

AVSNITT A

Ansökande stat:

Anmodad stat:

AVSNITT B: Brådskande fall

Skäl för brådska och/eller för begärt datum för verkställande

Tidsfrister för verkställighet av ansökan om frysning anges i artikel LAW.CONFISC.8 [Skyldighet att vidta provisoriska åtgärder] i avtalet. Om en kortare eller specifik tidsfrist är nödvändig, ange datum och förklara orsaken till detta:

AVSNITT C: Relevanta personer

Redogör för all känd information om identiteten på den eller de 1) fysiska eller 2) juridiska person(er) som ansökan om frysning avser eller på den eller de personer som äger den egendom som omfattas av ansökan om frysning (om mer än en person avses, ange uppgifter om var och en av dessa):

1. Fysisk person

Namn:

Förnamn:

Andra relevanta namn (i förekommande fall):

Alias (i förekommande fall):

Kön:

Nationalitet:

ID-nummer eller socialförsäkringsnummer:

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar och nummer (identitetskort, pass), om sådant finns:

Födelsedatum:

Födelseort:

Bostadsort och/eller känd adress: (om okänd, ange senast kända adress):

Språk som förstås av den berörda personen:

Ange om denna person har en ansökan om frysning riktad mot sig eller äger den egendom som omfattas av ansökan om frysning:

2. Juridisk person

Namn:

Form av juridisk person:

Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):

Stadgeenligt säte:

Registreringsnummer:

Den juridiska personens adress:

Namn på den juridiska personens företrädare:

Ange om denna juridiska person har ansökan om frysning riktad mot sig eller äger den egendom som ansökan om frysning avser:

Ange på vilken plats frysningsåtgärden ska genomföras, om den inte överensstämmer med adressen ovan:

3. Tredje man

(i) Tredje man vars rättigheter avseende den egendom ansökan om frysning avser blir direkt menligt påverkade av ansökan (identitet och skäl), i tillämpliga fall:

(ii) Bifoga handlingar som visar att rättigheter som gjorts gällande av tredje man blivit prövade.

4. Lägg till ytterligare information som kan bidra till att ansökan om frysning kan verkställas:

AVSNITT D: Relevant egendom

Ange all information, såvitt känt, om de tillgångar som ansökan om frysning avser. Lämna närmare uppgifter om all egendom och enskilda objekt, i tillämpliga fall:

1. Om det rör sig om ett penningbelopp:

(i) Skäl att anta att personen har egendom/inkomst i den anmodade staten

(ii) Beskrivning och lokalisering av den personens egendom/inkomstkälla

(iii) Exakt lokalisering av den personens egendom/inkomstkälla

(iv) Uppgifter om den personens bankkonto (om känt)

2. Om begäran om frysning avser specifik egendom (eller egendom till ett värde som motsvarar sådan egendom):
 - (i) Skäl för antagandet att den specifika egendomen är lokaliserad i den anmodade staten:
 - (ii) Beskrivning och lokalisering av den specifika egendomen
 - (iii) Annan relevant information
3. Totalt belopp som begärts för frysning eller verkställighet i den anmodade staten (med siffror och bokstäver, ange valuta):

AVSNITT E Skäl för begäran om eller utfärdande av beslut om frysning (i tillämpliga fall)

Sammanfattning av fakta:

1. Ange skälen för begäran om frysning eller varför beslutet har utfärdats, inbegripet en sammanfattning av de bakomliggande sakförhållandena och skälen för frysningen, en beskrivning av det eller de brott som åtalats, utreds eller är föremål för förfaranden, vilket skede utredningen eller förfarandet har nått, orsakerna till eventuella riskfaktorer och all annan relevant information.
2. Beskaffenhet och brottsrubricering för det eller de brott avseende vilka begäran om frysning lämnades eller beslutet om frysning utfärdades och tillämplig(a) lagbestämmelse(r):

3. Följande gäller endast i de fall där både den ansökande och den anmodade staten har gjort en anmälan enligt artikel LAW.CONFISC.15.2 [Skäl för avslag] i avtalet: om tillämpligt, markera ett eller flera av följande brott, enligt definitionen i den ansökande statens lagstiftning, som i den ansökande staten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på minst tre år. När begäran eller beslutet om frysning avser flera brott, ange nummer i förteckningen över brott nedan (motsvarande de brott som beskrivs under punkterna 1 och 2 ovan):

- Deltagande i en kriminell organisation
- Terrorism enligt definitionen i bilaga LAW-7 [Definition av terrorism]
- Människohandel
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen
- Korruption, inbegripet givande och tagande av muta.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Förenade kungarikets, en medlemsstats eller unionens ekonomiska intressen.
- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning.
- It-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälpa till olovlig inresa och vistelse.
- Mord.
- Grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld eller väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan, fartyg eller rymdfarkoster.
- Sabotage.

4. Annan relevant information (t.ex. kopplingen mellan egendomen och brottet):

AVSNITT F Konfidentialitet

- Behov av att hålla informationen i ansökan konfidentiell efter verkställighet:

┘ Behov av särskilda formaliteter vid tidpunkten för verkställighet:

AVSNITT G Begäranden till mer än en stat

Om en begäran om frysning har översänts till mer än en stat, lämna följande uppgifter:

1. En begäran om frysning har översänts till följande andra stater (stat och myndighet):
2. Ange skälen till att framställningar om frysning översänds till flera stater:
3. Värdet av tillgångarna, om känt, i varje anmodad stat:
4. Ange eventuella särskilda behov:

AVSNITT H Förhållande till tidigare begäranden eller beslut om frysning

Lämna i tillämpliga fall information som är relevant för att identifiera tidigare eller relaterade begäranden om frysning:

1. Datum för begäran eller för utfärdande och översändande av beslut:
2. Myndighet till vilken beslutet översänts:
3. Hänvisning som ges av de utfärdande och verkställande myndigheterna:

AVSNITT I: Beslagtagande

Denna begäran om frysning åtföljs av ett beslut om förverkande som utfärdats i den ansökande staten (referensnummer för beslutet om förverkande):

- ┘ Ja, referensnummer:
┘ Nej.

Egendomen ska förbli fryst i den anmodade staten i avvaktan på översändandet och verkställigheten av beslutet om förverkande (beräknat datum för inlämnande av beslutet om förverkande, om möjligt):

AVSNITT J: Rättsmedel (i tillämpliga fall)

Ange om rättsmedel kan utnyttjas i den ansökande staten mot utfärdandet av en begäran/ett beslut om frysning och redogör i så fall för omständigheterna (beskrivning av rättsmedlet, inbegripet vilka åtgärder som måste vidtas och tidsfrister):

AVSNITT K: Utfärdande myndighet

Om det i den ansökande staten finns ett beslut om frysning som denna begäran om frysning grundar sig på, lämna följande uppgifter:

1. Typ av utfärdande myndighet:

- ┆ Domare, domstol, allmän åklagare.
- ┆ Annan behörig myndighet som utsetts av den ansökande staten.

2. Kontaktuppgifter:

Den utfärdande myndighetens officiella namn:

Myndighetens företrädare:

Befattning (titel/grad):

Ärendenummer:

Adress:

Tfn: (landskod) (riktnummer):

Fax: (landskod) (riktnummer):

E-post:

Möjliga språk för kontakter med den utfärdande myndigheten:

Den utfärdande myndighetens och/eller dess företrädarens underskrift, som intygar att innehållet i formuläret för ansökan om frysning/provisoriska åtgärder är riktigt och korrekt:

Namn:

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (om sådan finns):

AVSNITT L: Godkännande myndighet

Ange vilken typ av myndighet som har godkänt formuläret för begäran om frysning/provisoriska åtgärder, om tillämpligt:

┆ Domare, domstol, allmän åklagare.

┆ Annan behörig myndighet som utsetts av den ansökande staten.

Den godkännande myndighetens officiella namn:

Myndighetens företrädare:

Befattning (titel/grad):

Ärendenummer:

Adress:

Tfn: (landskod) (riktnummer):

Fax: (landskod) (riktnummer):

E-post:

Möjliga språk för kontakter med den behöriga myndigheten:

AVSNITT M: Centralmyndighet

Ange den centralmyndighet som ansvarar för det administrativa översändandet och mottagandet av begäranden om frysning i den ansökande staten:

Centralmyndighetens officiella namn:

Myndighetens företrädare:

Befattning (titel/grad):

Ärendenummer:

Adress:

Tfn: (landskod) (riktnummer):

Fax: (landskod) (riktnummer):

E-post:

Möjliga språk för kontakter med den behöriga myndigheten:

AVSNITT N: Ytterligare information

1. Ange om den huvudsakliga kontaktpunkten i den ansökande staten bör vara

- den utfärdande myndigheten
- den behöriga myndigheten
- centralmyndigheten

2. Om annan än ovan, ange kontaktuppgifter för den eller de personer som kan kontaktas för ytterligare information om denna begäran om frysning:

Namn/Titel/Organisation:

Adress:

E-post/Kontakttelefon:

AVSNITT O: Bilagor

Originalen eller en vederbörligen bestyrkt kopia av beslutet om frysning ska åtföljas av formuläret för begäran om

Detta dokument har överenskommit mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket och lämnas endast i informationssyfte. Inga rättigheter får härledas från det fram till tillämpningsdagen. Numreringen av artiklarna är preliminär.

frysning/provisoriska åtgärder om ett beslut om frysning har utfärdats i den ansökande staten.

Formulär för begäran om förverkande

AVSNITT A

Ansökande stat:

Anmodad stat:

AVSNITT B: Beslut om förverkande

Datum för utfärdande:

Datum då beslutet blev slutligt:

Referensnummer:

Totalt belopp i beslutet, med siffror och bokstäver, ange valuta

Belopp som begärs för verkställighet i den anmodade staten, eller om det rör sig om en viss typ av egendom, beskrivning och lokalisering av egendomen

Lämna närmare uppgifter om domstolens slutsatser i samband med beslutet om förverkande:

- Egendomen utgör vinning av ett brott eller motsvarande som helt eller delvis uppgår till värdet av denna vinning.
- Egendomen utgör hjälpmedel för ett sådant brott.
- Egendomen kan bli föremål för utvidgat förverkande.
- Egendomen är föremål för förverkande enligt någon annan bestämmelse om befogenheter till förverkande, inbegripet förverkande utan slutlig fällande dom enligt den ansökande statens rätt efter ett förfarande på grund av ett brott.

AVSNITT C: Berörda personer

Redogör för all känd information om identiteten på den eller de 1) fysiska eller 2) juridiska person(er) som berörs av ansökan om förverkande (om mer än en person berörs, ange uppgifter om var och en av dessa):

1. Fysisk person

Namn:

Förnamn:

Andra relevanta namn (i förekommande fall):

Alias (i förekommande fall):

Kön:

Nationalitet:

ID-nummer eller socialförsäkringsnummer:

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar och nummer (identitetskort, pass), om sådant finns:

Födelsedatum:

Födelseort:

Bostadsort och/eller känd adress: (om okänd, ange senast kända adress):

Språk som förstås av den berörda personen:

Ange om denna person har en begäran om förverkande riktad mot sig eller äger den egendom som omfattas av begäran om förverkande:

2. Juridisk person

Namn:

Form av juridisk person:

Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):

Stadseenligt säte:

Registreringsnummer:

Den juridiska personens adress:

Namn på den juridiska personens företrädare:

Ange på vilken plats begäran om förverkande ska genomföras, om den inte överensstämmer med adressen ovan:

3. Tredje man

(i) Tredje man vars rättigheter avseende den egendom som omfattas av begäran om förverkande blir direkt negativt påverkade (identitet och skäl), om känt/i tillämpliga fall:

(ii) Bifoga handlingar som visar att rättigheter som gjorts gällande av tredje man blivit prövade.

4. Lägg till eventuell ytterligare information som kan underlätta verkställigheten av ansökan om förverkande:

AVSNITT D: Berörd egendom

Ange all information, såvitt känt, om de tillgångar som förverkandet avser. Lämna närmare uppgifter om all egendom och enskilda objekt, i tillämpliga fall:

1. Om det rör sig om ett penningbelopp:

(i) Skäl att anta att personen har egendom/inkomst i den anmodade staten.

(ii) Beskrivning och lokalisering av egendom/inkomstkälla.

2. Om begäran gäller specifik egendom:

(i) Skäl för antagandet att den specifika egendomen är lokaliserad i den anmodade staten.

(ii) Beskrivning och lokalisering av den specifika egendomen.

3. Egendomens värde:

3. Följande gäller endast i det fall där både den ansökande och den anmodade staten har gjort en anmälan enligt artikel LAW.CONFISC.15.2 [Skäl för avslag] i avtalet: om tillämpligt, markera ett eller flera av följande brott, enligt definitionen i den ansökande statens lagstiftning, som i den ansökande staten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på minst tre år. När beslutet om förverkande avser flera brott, ange nummer i förteckningen över brott nedan (motsvarande de brott som beskrivs under punkterna 1 och 2 ovan).

- Deltagande i en kriminell organisation
- Terrorism enligt definitionen i bilaga LAW-7 [Definition av terrorism]
- Människohandel
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen
- Korruption, inbegripet givande och tagande av muta.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Förenade kungarikets, en medlemsstats eller unionens ekonomiska intressen.
- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning.
- It-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälptillstånd till olovlig inresa och vistelse.
- Mord.
- Grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld eller väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan, fartyg eller rymdfarkoster.
- Sabotage.

4. Annan relevant information (t.ex. kopplingen mellan egendomen och brottet):

AVSNITT F Konfidentialitet

- Behov av att hålla informationen i begäran eller en del av den konfidentiell.

Ange relevant information:

AVSNITT G Begäranden till mer än en stat

Om en begäran om förverkande har översänts till mer än en stat, lämna följande information:

1. En begäran om förverkande har översänts till följande andra stater (stat och myndighet):

2. Skäl för att översända en begäran om förverkande till flera stater (välj lämpliga skäl):

(i) Om en begäran gäller specifik egendom:

┘ Olika delar av den egendom som omfattas av begäran tros vara belägna i olika stater.

┘ Begäran om förverkande avser en specifik egendom och kräver åtgärder i mer än en stat

(ii) Om begäran om förverkande rör ett penningbelopp:

┘ Det beräknade värdet av den egendom som kan förverkas i den ansökande staten och i någon av de anmodade staterna är sannolikt inte tillräckligt för att täcka hela det belopp som anges i beslutet.

┘ Andra specifika behov:

3. Värdet av tillgångarna, om känt, i varje anmodad stat:

4. Om förverkandet av den specifika egendomen kräver åtgärder i mer än en stat, beskrivning av den åtgärd som ska vidtas i den anmodade staten:

AVSNITT H Omvandling och överföring av egendom

1. Om begäran av förverkande avser en specifik egendom, bekräfta huruvida den ansökande staten tillåter att förverkandet i den anmodade staten verkställs i form av ett krav på betalning av ett penningbelopp som motsvarar värdet av denna egendom.

Ja

Nej

2. Om förverkandet avser ett penningbelopp, ange huruvida annan egendom än pengar som erhålls från verkställandet av begäran om förverkande kan överföras till den ansökande staten.

Ja

Nej

<p>AVSNITT I: Åläggande av fängelsestraff vid bristande fullgörelse eller andra åtgärder som begränsar en persons frihet</p> <p>Ange om den ansökande staten tillåter att den anmodade staten ålägger fängelsestraff eller andra åtgärder som begränsar en persons frihet, om det inte är möjligt att helt eller delvis verkställa begäran om förverkande:</p> <p>┆ Ja ┆ Nej</p>
<p>AVSNITT J: Återställande eller ersättning av egendom till brottsoffer</p> <p>1. Ange, om relevant:</p> <p>┆ En utfärdande myndighet eller en annan behörig myndighet i den ansökande staten har utfärdat ett beslut om att ersätta brottsoffret med, eller återställa till brottsoffret följande penningbelopp:</p> <p>┆ En utfärdande myndighet eller en annan behörig myndighet i den ansökande staten har utfärdat ett beslut om att återställa följande egendom, som inte utgörs av pengar, till brottsoffret:</p> <p>2. Uppgifter om beslutet om återställande av egendom till eller ersättning till brottsoffret:</p> <p>Utfärdande myndighet (officiellt namn): Datum för beslutet: Beslutets referensnummer (om sådant finns): Beskrivning av den egendom som ska återställas eller det belopp som ska beviljas som ersättning: Brottsoffrets namn: Brottsoffrets adress:</p>
<p>AVSNITT K: Rättsmedel</p> <p>Ange om rättsmedel redan har utnyttjats mot utfärdandet av ett beslut om förverkande och redogör i så fall för omständigheterna (beskrivning av rättsmedlet, inbegripet vilka åtgärder som måste vidtas och tidsfrister):</p>

AVSNITT L: Utfärdande myndighet

Lämna närmare uppgifter om den myndighet som utfärdade begäran om förverkande i den ansökande staten.

1. Typ av utfärdande myndighet:

┆ Domare, domstol, allmän åklagare.

┆ Annan behörig myndighet som utsetts av den ansökande staten.

2. Kontaktuppgifter:

Den utfärdande myndighetens officiella namn:

Myndighetens företrädare:

Befattning (titel/grad):

Ärendenummer:

Adress:

Tfn: (landskod) (riktnummer):

Fax: (landskod) (riktnummer):

E-post:

Möjliga språk för kontakter med den utfärdande myndigheten:

Den utfärdande myndighetens och/eller dess företrädares underskrift, som intygar att innehållet i formuläret för begäran om förverkande är riktigt och korrekt:

Namn:

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (om sådan finns):

AVSNITT M: Godkännande myndighet

Ange vilken typ av myndighet som har godkänt formuläret för begäran om förverkande, om tillämpligt:

┆ Domare, domstol, allmän åklagare.

┆ Annan behörig myndighet som utsetts av den utfärdande staten

Den godkännande myndighetens officiella namn:

Myndighetens företrädare:

Befattning (titel/grad):

Ärendenummer:

Adress:

Tfn: (landskod) (riktnummer):

Fax: (landskod) (riktnummer):

E-post:

Möjliga språk för kontakter med den behöriga myndigheten:

AVSNITT N: Centralmyndighet

Ange den centralmyndighet som ansvarar för det administrativa översändandet och mottagandet av begäranden om förverkande i den ansökande staten:

Centralmyndighetens officiella namn:

Myndighetens företrädare:

Befattning (titel/grad):

Ärendenummer:

Adress:

Tfn: (landskod) (riktnummer):

Fax: (landskod) (riktnummer):

E-post:

Möjliga språk för kontakter med den behöriga myndigheten:

AVSNITT O: Ytterligare information

1. Ange om den huvudsakliga kontaktpunkten i den ansökande staten bör vara

- den utfärdande myndigheten
- den behöriga myndigheten
- centralmyndigheten

2. Om annan än ovan, lämna kontaktuppgifter till den eller de personer som kan kontaktas för ytterligare information om detta formulär för begäran om förverkande:

Namn/Titel/Organisation:

Adress:

E-post/Kontakttelefon:

AVSNITT P Bilagor

Originalen eller en vederbörligen bestyrkt kopia av beslutet om förverkande måste lämnas tillsammans med formuläret för begäran om förverkande.

Sammanfattning av promemorian

I promemorian lämnas förslag till kompletterande bestämmelser till vissa delar av avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan. Genom avtalet införs bestämmelser om det straffrättsliga samarbetet mellan parterna, bl.a. om överlämnande av misstänkta och dömda personer, ömsesidig rättslig hjälp i brottmål samt frysning och förverkande av egendom..

I promemorian lämnas förslag till en ny lag med kompletterande bestämmelser till avtalet som möjliggör för att avtalet ska kunna tillämpas fullt ut i Sverige. Den nya lagen innehåller kompletterande bestämmelser när Sverige är den stat som såväl begär bistånd som lämnar bistånd till Förenade kungariket.

Förslagen föreslås träda i kraft den 15 juli 2021.

Förslag till lag med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete enligt avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar vissa delar av avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan, i denna lag kallat avtalet.

De delar av avtalet som kompletteras är del 3 om brottsbekämpning och straffrättsligt samarbete, avdelning VII om överlämnande och avdelning XI om frysning och förverkande.

2 § Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i avtalet.

2 kap. Överlämnande av misstänkta eller dömda personer till Sverige

Utfärdande rättslig myndighet

1 § Åklagare är behöriga att i Sverige utfärda en arresteringsorder för lagföring eller för verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

Återförande av en person som har överlämnats till Sverige

2 § Vid återförande av en person som har överlämnats till Sverige på villkor att han eller hon återförs, tillämpas 8 kap. 1 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt europeisk arresteringsorder.

3 kap. Överlämnande av misstänkta eller dömda personer från Sverige

Verkställande rättsliga myndigheter

1 § Åklagare och allmän domstol är behöriga att verkställa en arresteringsorder som är utfärdad av Förenade kungariket.

Hinder mot överlämnande

2 § En svensk medborgare får inte överlämnas.

3 § Ett överlämnande får vägras om den gärning som arresteringsordern avser är ett politiskt brott.

Ett överlämnande får inte vägras om den gärning som arresteringsordern avser omfattas av artikel LAW.SURR.82.2 i avtalet.

4 § I frågor om hinder mot överlämnande tillämpas 2 kap. 3 § 1 och 5 samt 4 § 3 lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

5 § Överlämnande får inte beviljas

1. om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt artikel LAW.SURR.84 b i avtalet krävs för att överlämnande ska få beviljas, eller

2. om den eftersökte enligt artikel LAW.SURR.94 i avtalet ska överlämnas eller utlämnas till en annan stat eller överlämnas till Internationella brottmålsdomstolen.

Förfarandet vid överlämnande

6 § Under det inledande förfarandet om överlämnande och under utredningen tillämpas följande bestämmelser i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder:

– 4 kap. 1 § andra och tredje styckena,

– 4 kap. 2 § andra stycket i den omfattning det rör en efterlysning i ett annat system för eftersökning av personer än Schengens informationssystem (SIS), och

– 4 kap. 3 § första stycket.

Vid utredningen tillämpas bestämmelserna om förundersökning i brottmål, om inte annat sägs i avtalet eller i denna lag.

Åklagaren inhämtar de kompletteringar som behövs med stöd av artikel LAW.SURR.93.2 i avtalet.

7 § I frågor om offentlig försvarare för den eftersökte tillämpas 4 kap. 8 § och 5 kap. 8 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

8 § I frågor om samtycke och medgivande tillämpas 4 kap. 9 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder, utom första stycket sista meningen.

9 § Vid rättens prövning i fråga om överlämnande tillämpas 5 kap. 1 §, 2 § utom första stycket andra meningen, 4 § första och andra styckena, 5 § och 9 § utom första stycket första meningen i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Om garantier som avses i artikel LAW.SURR.84 b i avtalet har lämnats av den utfärdande myndigheten, ska rätten i beslutet om överlämnande ange att det är ett villkor för överlämnande att garantierna kommer att uppfyllas. Ett beslut om att inte bevilja ett överlämnande enligt artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet får inte överklagas.

Tvångsmedel

10 § I frågor om gripande, anhållande och häktning samt reseförbud och anmälningsskyldighet tillämpas bestämmelserna i 4 kap. 5 och 6 §§, 5 kap. 7 § samt 6 kap. 3 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

11 § Vid användning av beslag tillämpas bestämmelserna i 4 kap. 7 § och 5 kap. 6 § andra stycket lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Verkställighet av beslut om överlämnande

12 § Rätten kan i samband med ett beslut om att den eftersökte ska överlämnas, bestämma att

- verkställigheten ska skjutas upp med stöd av artikel LAW.SURR.101.4 eller artikel LAW.SURR.102.1, eller
- den eftersökte tillfälligt ska överlämnas enligt artikel LAW.SURR.102.2 i avtalet.

Åklagaren kan efter att rätten har beslutat om överlämnande bestämma att verkställigheten ska skjutas upp med stöd av artikel LAW.SURR.101.3 eller artikel LAW.SURR.101.4 i avtalet.

13 § Vid verkställighet av ett beslut om överlämnande tillämpas 6 kap. 4 och 5 §§ lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Överförande av verkställighet av en frihetsberövande påföljd till Sverige

14 § Om rätten med stöd av artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet vägrat överlämna den eftersökte eller om någon har överlämnats från Sverige på villkor som avses i artikel LAW.SURR.84 b i avtalet att han eller hon ska återföras hit, ska verkställigheten överföras enligt de bestämmelser som anges i 2 § andra stycket lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom. Bestämmelserna i 25 a § första och andra styckena och 25 b § i den lagen ska inte tillämpas. Vid tillämpning av 25 c § i den lagen krävs inte någon begäran från behörig myndighet i Förenade kungariket för att tvångsmedel ska få användas.

När rätten med stöd av artikel LAW.SURR.81.1 f i avtalet vägrat överlämna den eftersökte, ska ett beslut om att överföra verkställigheten av den frihetsberövande påföljden inte meddelas om Förenade kungariket motsätter sig att verkställigheten överförs.

Utvidgat överlämnande, vidareöverlämnande och vidareutlämning

15 § Bestämmelserna i 1–3, 6, 7 och 9 §§ tillämpas i frågor om tillstånd till utvidgat överlämnande enligt artikel LAW.SURR.105.4 eller till vidareöverlämnande enligt artikel LAW.SURR.106.3 i avtalet.

Ett tillstånd till vidareöverlämnande enligt artikel LAW.SURR.106.3 i avtalet ska även omfatta ett överlämnande eller utlämning från Förenade kungariket till Island eller Norge.

16 § Vid tillstånd till vidareutlämning enligt artikel LAW.SURR.106.5 i avtalet tillämpas 6 kap. 9 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

Transitering och transport i Sverige

17 § Vid transitering och transport i Sverige tillämpas 8 kap. 2 och 3 §§ lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder.

4 kap. Verkställighet av beslut om förverkande

Centralmyndighet

1 § Regeringskansliet (Justitiedepartementet) är centralmyndighet för samarbetet om verkställighet av beslut om förverkande enligt avdelning XI i avtalet.

Verkställighet i Förenade kungariket

2 § Kronofogdemyndigheten prövar frågan om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande ska begäras i Förenade kungariket.

En framställning om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande tillsammans med övriga handlingar överlämnas av Kronofogdemyndigheten till Regeringskansliet (Justitiedepartementet).

3 § Om en framställning om verkställighet av ett svenskt beslut om förverkande har överlämnats till Förenade kungariket och i de fall Kronofogdemyndigheten även verkställer beslutet i Sverige, ska myndigheten bevaka att det sammanlagda värdet av det som verkställs inte överstiger det belopp som anges i beslutet.

4 § Kronofogdemyndigheten får inte ingå överenskommelse om eller samtycka till att ett svenskt beslut om förverkande i Förenade kungariket verkställs genom omvandling enligt artikel LAW.CONFISC.10.4 eller alternativa åtgärder enligt artikel LAW.CONFISC.14 i avtalet.

Verkställighet i Sverige

5 § Regeringskansliet (Justitiedepartementet) ska överlämna en ansökan från Förenade kungariket om verkställighet av ett beslut om förverkande till en åklagare för vidare handläggning.

6 § Vid prövning av ansökan om verkställighet av ett beslut om förverkande och verkställighet av beslutet gäller i tillämpliga delar 4 § tredje stycket, 9 §, 11 § första stycket, 15 §, 16 § utom andra stycket andra meningen, 24 § första och andra styckena samt 35, 38 och 39 §§ lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

7 § I frågor om förfogande över förverkad egendom tillämpas 36 § första Bilaga 3
stycket lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande
verkställighet av brottmålsdom.
Kronofogdemyndigheten meddelar beslut om fördelningen av influtna
medel i enlighet med artikel LAW.CONFISC.12.3 i avtalet.

Denna lag träder i kraft den 15 juli 2021.

Förslag till lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning för brott

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1957:668) om utlämning för brott ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Den som i en annan stat är misstänkt, tilltalad eller dömd för där straffbelagd gärning och uppehåller sig här i riket får efter beslut av regeringen utlämnas till den staten i enlighet med bestämmelserna i denna lag.

Lagen gäller inte om lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder eller lagen (2011:1165) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder är tillämplig i förhållande till den andra staten.

Denna lag gäller inte om någon av följande författningar är tillämplig:

- 1. lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder,*
- 2. lagen (2011:1165) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder, eller*
- 3. lagen (2021:000) med kompletterande bestämmelser om straffrättsligt samarbete enligt avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade kungariket.*

Denna lag gäller inte heller om avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan är tillämpligt.

Denna lag träder i kraft den 15 juli 2021.

Förslag till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighets av brottmålsdom ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Om det påkallas av en överenskommelse som Sverige ingått med främmande stat får regeringen förordna, att frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande som i den främmande staten dömts ut eller beslutats efter rättegång i brottmål, eller böter eller förverkande som i den staten ålagts eller beslutats av en annan myndighet än domstol, får verkställas i Sverige enligt denna lag.

I samband med förordnande enligt första stycket får regeringen, om det påkallas eller annars föranleds av överenskommelsen, förordna att verkställighet av frihetsberövande påföljd, böter eller förverkande, som dömts ut eller beslutats genom dom meddelad av svensk domstol eller ålagts någon av en annan svensk myndighet genom godkänt strafföreläggande eller godkänt föreläggande av ordningsbot, får anförtras åt en myndighet i den främmande staten. Detta gäller dock inte verkställighet av något annat beslut om överlämnande till särskild vård än överlämnande till rättspsykiatrisk vård.

I lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen finns bestämmelser om verkställighet av bötesstraff i vissa fall.

Bestämmelser om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande i vissa fall finns i

1. lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande i vissa fall,

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande, *och*

3. lagen (2020:968) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande.

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande,

3. lagen (2020:968) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande,

4. *avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena*

¹ Senaste lydelse 2020:970.

*sidan, och Förenade kungariket
Storbritannien och Nordirland, å
andra sidan, och*

*5. lagen (2021:000) med
kompletterande bestämmelser om
straffrättsligt samarbete enligt
avtalet mellan Europeiska unionen
och Förenade kungariket.*

Denna lag träder i kraft den 15 juli 2021.

Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att det i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål ska införas en ny paragraf, 1 kap. 9 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

9 §

Det finns kompletterande bestämmelser till denna lag i avtalet om handel och samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, å andra sidan.

Denna lag träder i kraft den 15 juli 2021.

Förteckning över remissinstanserna

Följande remissinstanser har inkommit med yttrande över promemorian: Attunda tingsrätt, Barnombudsmannen, Brottsförebyggande rådet, Brottsoffermyndigheten, Integritetsskyddsmyndigheten, Domstolsverket, Ekobrottsmyndigheten, Förvaltningsrätten i Göteborg, Haparanda tingsrätt, Hovrätten för Västra Sverige, Justitiekanslern, Kronofogdemyndigheten, Kriminalvården, Kustbevakningen, Linköpings tingsrätt, Malmö tingsrätt, Nacka tingsrätt, Polismyndigheten, Riksantikvarieämbetet, Stockholms tingsrätt, Svea hovrätt, Sveriges advokatsamfund, Sveriges Domareförbund, Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden, Säkerhetspolisen, Tullverket juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet och Åklagarmyndigheten.

Juridiska fakultetsnämnden vid Stockholms universitet har inte yttrat sig över promemorian.

Civil Rights Defenders, Föreningen Sveriges kronofogdar och Riksdagens Ombudsmän har beretts tillfälle att yttra sig men har avstått.